A-301
1.

Allerød, den 16.3.1994

Til Køge Byhistoriske Arkiv, arkivar Birte Brock,

Kære Birte Brock,

Det er desværre to år for sent at foreslå et skrift i anledning af 100-året for Albertis valg til Køge-kredsen. Men når jeg nu har et veldigt udvalg af Alberti-billeder, synes jeg det ville være passende, hvis jeres arkiv fik en samling af nogle relevante passager om valget i Køge 1892. De er naturligvis tidligere blevet anvendt af såvel Alberti som Horups biografer, men det er altid rart at sidde med originalteksterne!

En anden grund til at jeg sender billedsamlingen er, at meget af jeres materiale vedr. Alberti omhandler retssagen mod ham (Michael Lunn: "Alberti og hans skygge", udskrifterne osv.), hvilket er ret utilgængelig stof f.eks. for en gymnasieelev, der vil skrive en opgave om Alberti. Jeg har heller ikke selv synderlig lyst til at give mig i kast med disse bilder!

Lige et par linjer om de breve fra Alberti til familien Opffer som jeg fik kopieret ved mit besøg den 10.3.

Det første brev, til Frederik Opffer, er dateret den 14. august 1917 - samme dag som Alberti blev prøveløsladt fra Vridsløselille! Det fremgår da også af indholdet:

"Lige ankommet hertil benytter jeg det første Pusterum til straks at sende Dem, først af alle..." (Alberti-mappen)
– Brevet er enestående, da det sandsynligvis er Albertis første kommunikation i 7 år med andre end sin søster og fængselspersonalet. Og det med en person, der ikke nævnes nogetsteds i de mange Alberti-biografier. Et andet chock: Den kyniske bedrager viser sig at være et menneske med følelser.
At Alberti faktisk besøgte Opffer, fremgår af det andet brev, til fru Opffer, dateret den 11. november 1917:
"Først min bedste Tak til Dem og Deres Mand for al Venlighed igaar." (Alberti-mappen) spørgsmålet er, om det er hans første besøg?
At Alberti holdt forbindelsen med familien, fremgår af det kortfattede kondolancebrev, dateret den 7. oktober 1919, i anledning af sønnens tragiske død i Estland. (Frederik Opffers privatbreve)

Jeg må selvfølgelig skaffe mig noget mere information om Frederik Opffer, og forventer at besøge arkivet igen i slutningen af marts eller begyndelsen af april. Der er i øvrigt også en hypotetisk mulighed for at finde materiale under Horup – eller (mere sandsynlig) i andre kryds-Venstremænds eventuelle arkivmapper (???)

Venlig hilsen

Af samme forfatter

Kvindesind. Noveller 1945
Den blinde vej. Roman 1946
Stenen i strømmen. Roman 1948
Rød jord. Roman 1949
Håbet. Noveller 1953
Vintervej. Roman 1955
I kærlighed. Noveller 1959
I solnedgangen. Noveller 1960
Paradishuset. Roman 1963
Marquis de Sade. Biografi 1963
Sovjetunionen. Rejsebog 1964
Træerne. Roman 1965
Jorden. Roman 1966
Jugoslavien. Rejsebog 1966
Vågn op og jubler. Noveller 1967
Bulgarien. Rejsebog 1967
Mellem venner. Roman 1969
Sicilianske billeder. Rejsebog 1970
Krudt under Parlamentet. Historisk roman 1971
Din omgang. Roman 1972
Da kærligheden kom til byen. Roman 1972
Brændevin, bjesk og bitter. 1973
Idrættens forræderi. Debatbog 1973
Et bedre forår. Roman 1973
Stauning. En biografi 1979
Nu kommer byen. Noveller 1979
Kold, sød, stærk og brændende. Brændevin i Norden 1981
Sommer i september. Roman 1982
Her i byen. Noveller 1983
Korset og nymånen. Normannerne i Syden 1986

Hans Lyngby Jepsen

STORBEDRAGEREN ALBERTI

Gyldendal

Alberti, det er for at nyde solskinnet. Man søger det, når man som jeg har siddet flere år i skygge.

De sidste år blev han usikker på de tynde ben og måtte støtte sig mere og mere til stokken. Spadsereturene blev korte. En dag tog han sig ikke i agt i færdslen og blev slemt kvæstet. Man sagde at han blev ramt af et af de automobiler han afskyede. Det skulle vel sætte pikanteri på nyheden. Sandheden er at han gik ud foran en sporvogn. Det skete den 11. juni 1932, dagen efter hans 81-års fødselsdag. Tre dage senere døde han. Næsten femten gode år fik han efter løsladelsen, dobbelt så lang tid som fængselsstraffen. Søster Sophie sørgede for begravelsen på Assistens Kirkegård.

Ved hans fald i september 1908 skrev Politiken, at Venstre får et knæk, mens de radikale og socialdemokraterne står til fremgang. *Nu bliver der lysere tider i landet!*

Intet var så galt at det ikke var godt for noget. De radikale dannede regering 1909 og 1913, socialdemokraterne 1924 og sammen med de radikale 1929. Det gik den vej. Men lysere tider? Efter verdenskrisen endnu en verdenskrig. Alberti blev glemt, skønt man skrev at han altid, altid ville blive husket for de tab han gav bønderne og de skår han slog i sit parti og i folkestyret.

Folket husker ikke så godt som folkets vejledere og historikere tror. Alting glemmes, godt det samme for dem der kom galt afsted. Alberti fik fred med sig selv, sin by, sit land, en død i glemsel.

Og forresten, hvad var der at huske? Hvem tabte, hvem vandt?

Bogliste

Foruden *Forhør optaget ved Kriminal- og Politiretten vedr. P.A. Albertis Embedsføring 1-6 samt Ekstraktudskrifter og Bilag og Dommerens Resumé af Sagen* (1908-10), aviser indenfor årene 1906-12, Rigsdagsreferater 1907-08, en del småskrifter fra *Det Kgl. Bibliotek* samt *Dansk Biografisk Leksikon* (1979-84) er følgende bøger benyttet:

Brandes, Edvard: De to uadskillelige (Kbh. 1908)
Brandes, Georg: Levned 1-3 (Kbh. 1905-08)
Cavling, Henrik: Efter Redaktionens Slutning (Kbh. 1928)
Cohn, Einar: Privatbanken i Kjøbenhavn gennem hundrede år 1857-1957, bd. 2 (Kbh. 1958)
Den danske Rigsdag 1849-1949 (Kbh. 1949-53)
Dommen over Peter Adler Alberti (Særtr. Berlingske Tidende 1910)
Dybdahl, Vagn: De nye klasser. Danmarks Historie 12 (Kbh. 1982)
Fink, Troels: Spillet om dansk neutralitet 1905-09 (Jysk Selsk. f. sprog og litteratur 6, Århus 1959)
Graae, Thomas: Alberti (Kbh. 1908)
Herling, Henrik: Albertis Roman (Kbh. 1908)
Hvidt, Erik: Politikens Revyhistorie (Kbh. 1981)
Jensen, Nils Aage: Det store bedrageri (Kbh. 1979)
Kjølbye, Bente: København 1870-1914 (Kbh. 1980)
Krogh, Torben: Viggo Hørup (Kbh. 1984)
Kaarsted, Tage: Ove Rode – en politiker bliver til (Århus 1963)
Kaarsted, Tage: Ove Rode som partipolitiker (Odense 1971)
Lunn, Michael: Alberti og hans Skygge (Kbh. 1915)
Moltesen, L. (red.): Bogen om I.C. (Kbh. 1946)
Muusmann, Carl: Det glade København 1-3 (Kbh. 1939)
Mørch, Søren: Den ny Danmarkshistorie (Kbh. 1982)
Møller, Jan: Borger i Klunketidens København (Kbh. 1979)
Maaløe, Anthon: En Pressemands Erindringer (Kbh. 1934)
Porse, Kn.: Fænomenet Alberti (Kbh. 1908)
Rée, Knud: Bogen om I.C. Christensen (Kbh. 1941)

Rubin, Marcus: Nogle Erindringer (Kbh. 1914)
Rung, Otto: Fra min Klunketid (Kbh. 1942)
Skrubbeltrang, Fridlev: Den sjællandske Bondestands Sparekasse (Kbh. 1959)
Spies, Margrethe: Klunketid – en kavalkade (Kbh. 1979)
Storbedrageren Peter Adler Alberti (anonym, Kbh. 1908)
Thestrup, Knud: Alberti (Kbh. 1979)
Vinding, Andreas: Sorgløse Tider (Kbh. 1942)

Albertis valg til Køgekredsen 1892

En kildesamling af cand.scient.soc. Henrik Larsen

Indhold:

Introduktion ..... s. 2
Marcus Rubin: Nogle erindringer (1914) ..... s. 4
Niels Neergaard: Erindringer (1935) ..... s. 6
Henrik Cavling: Journalistliv (1930) ..... s. 8

Noter ..... s. 9
Litteratur om Køge-valget ..... s. 10

Allerød, marts 1994

Albertis valg til Køgekredsen 1892 - en kort introduktion

Kampen mellem Højre og Venstre prægede det politiske liv i 1880'erne og 90'erne. Konsejlspræsidenten, Højres autoritære fører J.B.S.Estrup[1] regerede ved hjælp af provisorisk lovgivning, da det ikke var muligt at nå til enighed mellem folketing og landsting om finanslovene. Venstre, der havde flertal i folketinget var stærkt splittet mellem at afvise forhandlinger med Højre (den såkaldte visne-politik) eller at indgå forlig for at genetablere normale parlamentariske tilstande. Efterhånden lykkedes det det moderate eller forhandlende Venstre under Frede Bojsens ledelse at indlede forhandlinger med regeringen, underhånden tilskyndet af Lars Dinesen[2]. Andre grupper i Venstre, deriblandt det Bergske Venstre, efter Chresten Bergs død i 1891[3] ledet af J.C.Christensen[4], var imod forlig.

Som det vil fremgå af tekststykkerne var det i Højres interesse at splitte Venstre ved folketingsvalget i 1892. Ved at støtte de moderate kandidater ville man kunne forhandle sig til rette og skabe ro om regeringens arbejde. For det moderate Venstre ville det betyde mulighed for reel indflydelse på den førte politik.

Alberti var i så henseende en perfekt kandidat. Ingen kunne beskylde ham for at være radikal! Hans slagord om bom for socialismen måtte tiltale det socialistforskrækkede Højre og de moderate venstremænd.

På den anden side var man ikke ligefrem begejstret for Alberti i Venstre, som det vil fremgå af Niels Neergaards erindringer[5]. Også hos Højre var der bekymring. Højremanden Eugène Ibsen advarede i et brev til Estrup den 20.december 1892 mod det nære samarbejde mellem Lars Dinesen og Alberti "for hvis skyld Køge-kredsens Højre har sprængt sin organisation. Ganske sikkert ikke nogen fin mand. Han har jo allerede som ung prokurator haft så mærkelige historier..."[6]

Som bekendt endte Alberti og Hørup i regering sammen. Under de meget besværlige regeringsforhandlinger i juli 1901 lagde Alberti mere taktisk snilde for dagen end Hørup, der ganske vist også var blevet en bitter og syg mand. Alberti sørgede for at sidde i baghånd imens de øvrige venstrereform-politikere kæmpede for at få kabalen til at gå op, hvorefter han kunne løse den gordiske knude ved at foreslå Hørups optagelse i regeringen som trafikminister. At Hørup burde indgå i regeringen synes han fra begyndelsen af at have talt for. Konsejlpræsidenten, professor Deuntzer noterede senere: "Med hensyn til Hørup havde A[lberti] hele tiden holdt paa at man burde have ham med, havde bl.a. erklæret at den g[am]l[e] strid jo nu var 9 aar g[amme]l og den kunde man jo dog ikke huske evig. Han A[lberti] kunde ogsaa særdeles godt lide Hørup personlig."[7] Alberti skal efter regeringsdannelsen have imødegået kritik af Hørups post ved at sige, at han var den, der gav ministeriet sin styrke og sin farve[8] og sad med føje hvor han sad, og for resten talte man ikke mere om den ting[9].

Hørup selv synes ikke at båret nag[10]. Som Henrik Cavling[11] i det følgende bemærker, døde han inden sandheden om Alberti kom frem. Men han skulle alligevel få en vis æresoprejsning for valgnederlaget i 1892. Da Politiken den 9.september 1908 fortalte den rystende nyhed om Albertis selvanmeldelse, bragte man samtidig på avisens forside en tegning af J.F.Willumsens Hørup-statue, der måneden efter skulle afsløres i Kongens Have, over artiklen om hans uværdige banemand.

POLITIKEN

Fireogtyvende Aarg. Nr. 248. København. Onsdagen den 9. September 1908. Tolv Sider.

Onsdag.

V. Hørups Statue i Kongens Have.

V. Hørup.

Alberti meldte sig igaar til Politiet

for Falsk og Bedrageri til et Beløb af 9 Millioner Kroner.

Bedragerierne har strakt sig over 11 Aar. — Han har afleveret et falsk Depositumsbevis, lydende paa Privatbanken.

Da Alberti meldte sig selv til Politiet.

En enestaaende Scene paa Domhuset.

Albertis

1. Marcus Rubin[12]: "Nogle erindringer", Gyldendalske Boghandel, Nordiske Forlag, Kbh. & Kria 1914, s.207-09

Jeg havde intet personligt udestaaende med Alberti, tværtimod. Kom jeg ind til ham, eller han til mig - vi var Naboer i Ministerialbygningen - var han stedse elskværdig, smilende, og søgte ogsaa i Gærning at lægge sin Velvilje for Dagen. At han vilde 'vinde' mig herved, var der ikke mindste Grund til at tro, jeg kunde hverken gavne eller skade ham, men hvorfor skulde Naboer ikke have det godt sammen. Alberti var paa sin Maade en godlidende, ingen ondsindet Mand. Jeg hørte ham jo ogsaa jævnlig omtale af udenforstaaende ikke blot som hurtig og praktisk, men ogsaa som imødekommende, desuden som mildende Menneskers Skæbne saa vidt rimeligt, hvor det laa i hans Haand. Alligevel bevarede jeg stedse overfor ham en Fornemmelse, jeg ikke kan betegne anderledes end som Skyhed. Der var over hans Tale og Adfærd en Kynisme, jeg veg tilbage for; hans Fremtræden indgød mig ikke blot Mistillid, men Ubehag, jeg havde fra min Ungdom af faaet et Indtryk af ham, som jeg ikke kunde forvinde, og som ikke mildnedes, da jeg lærte ham nærmere at kende.

Min Broder, Vekselerer Rubin, der nu og da havde staaet i Forretningsforbindelse med ham, havde stedse omtalt ham med Uvilje. Jævnaldrende Studiekammerater af ham betegnede ham som "amoralsk"[13]. Gamle Alberti nævnedes altid som en hæderlig Mand, men hans Sønner trak man paa Skulderen ad. Da Svovlsyre-Svindelen tvang den ene[14] til at forsvinde, sagdes det, at Adler Alberti var medimpliceret. "Trudsholms-Affæren"[15] var jo til det yderste kompromiterende, og i Dønnergaards-Affæren[16] syntes det mig, at Albertis Forsvar ikke havde den Klang, den Karakter, der præger deres Forsvar, som fuldt ud har rent Mel i Posen. Der var noget af det samme øredøvende i Forsvaret som senere i 1907-08, og der var i selve den Forretning, der skulde forsvares, noget utiltalende, en Henvendelse ikke til gensidig menneskelig Tillid, men en Æggen af Mistillid og en Spekulation i Mistillid.

Alt dette var jeg ikke ene om at mene, og navnlig havde man fra konservativ Side samme Opfattelse. Det var derfor ikke lidet

overraskende, at Højre og det moderate Venstre i 1892 vilde bringe Alberti ind i Rigsdagen. Jeg spurgte under Valgkampen en Politiker om, hvordan det dog kunde falde Højre ind at støtte en Mand, som det gennem Aaringe havde stemplet som Mindremand. Han svarede mig: "Naar det gælder om at fælde Hørup, kryber man paa sine Knæ og stikker ham ned bagfra, hvis det er nødvendigt". Svaret blev givet mig under Ranchs Uhr paa Hjørnet af Østergade og Købmagergade, og mit Gensvar var: "Saa véd man jo, hvad Klokken er slaaet i dansk Politik". Den sejlede fra da af med Lig i Lasten.

2. Niels Neergaard: "Erindringer fra Ungdomsaarene og fra mit offentlige Liv 1854-94", Gyldendalske Boghandel, Nordiske Forlag, Kbh. 1935, s.260-62

Den Valgkampagne, som vakte størst Opmærksomhed i Landet, var utvivlsomt den, som Højesteretssagfører Adler Alberti førte mod Hørup i Køge. Alberti var dengang 41 Aar gammel, et ypperligt Hoved, en stærk og selvsikker Personlighed. Som Sagfører havde han ikke det bedste Navn paa Grund af sine hasarderede Ejendomsspekulationer og sine skrupelløse og haardhændede Forretningsmetoder. Men han havde et udmærket Greb paa at vinde de sjællandske Landboere for sig ved sin grovkornede Gemytlighed, sin Slagfærdighed overfor Modstandere og sin altid redebonne Hjælpsomhed overfor dem, der fulgte ham. At han, der indtil 1892 strængt undgik enhver offentlig politisk Optræden, nærmest var Højremand, saa man gennem Fingre med, dækket som han var af sin Faders grundfæstede Autoritet, og man fulgte ham, da han 1888-89 oprettede sin Smøreksportforening og sin Østifternes Brandforsikring. Fra 1887 havde han været sin Faders Stedfortræder i den sjællandske Bondestands Sparekasse[17] og blev 1890 med stort Flertal valgt til hans Efterfølge som Formand efter en hidsig Valgkamp, hvor han navnlig bekæmpedes fra den Hørup'ske Side, som han under sin Strid med Dønnergaard var kommet paa Kant med. Nu ansaa han Øjeblikket kommet til at udnytte sin store Indflydelse blandt de sjællandske Bønder politisk og erklærede sig for Venstremand og lige ivrig Tilhænger af Forhandlingspolitiken og Modstander af den Hørup'ske Retning. Gennem N.J.Larsen[18], som siden 1881 havde været Revisor i Bondestandens Sparekasse og 1891 blev valgt til Direktør i hans Brandforsikring, traadte han i Forbindelse med Bojsen og meldte sig som det forhandlende Venstres Kandidat i Køgekredsen, hvor han allerede havde adskillige Forbindelser i Venstrekredse, og Dinesen havde tilsagt ham Støtte af det ikke ubetydelge Højremindretal. Bojsen fandt lige fra Begyndelsen Alberti personlig utiltalende, og jeg, der havde faaet Nys om Planen, fraraadede den paa det bestemteste med Henvisning til hans politiske Ubestemmelighed og daarlige Rygte som Sagfører, og støttedes heri af Svend Høgsbro[19] og Harald Holm[20]. Vi havde intet imod at være med til at fælde Hørup - det var jo saa

Krigens Gang -, men det burde ske ved en Modkandidat, der var personlig og politisk uangribelig. Men hvad den personlige Angribelighed angaar, var der dengang som senere altid det i Vejen, at der vel laa en Atmosfære af Utryghed om Alberti, men vilde man have en nærmere Dokumentation frem, sagde selv de, der havde fældet de haardeste Domme, gerne "Hus forbi". Jeg erindrer som et særlig karakteristisk Eksempel herpaa en Samtale, der fandt Sted i Folketingssalen mellem daværende Overpræsident i København, tidligere Højesteretsassesor Klein og mig i Slutningen af Marts 1894, netop som Skismaet mellem "de 15" og det øvrige forhandlende Venstre havde fundet Sted. Klein, til hvem jeg stod i et særlig venskabeligt Forhold, lagde bagfra Armen om min Skulder og sagde med stærk Betoning: "Maa jeg ønske Dem til Lykke." Jeg vendte mig om og sagde, at denne Lykønskning forekom mig lidt malplaceret netop i det Øjeblik, hvor mit Parti var blevet sprængt. "Alligevel bliver jeg ved mit," svarede han mig, "det, jeg ønsker Dem til Lykke med, er, at De er blevet af med Alberti, og at det var en Lykke, vil De nok senere komme til at erkende!" Jeg antog, at han sigtede til visse Affærer, der i Aarevis havde været paa alles Læber, uden at nogen dog vidste rigtig Besked, og bad ham sige mig i Fortrolighed, hvad han støttede sin Opfattelse paa. "Det kan jeg, paa Grund af min Embedsstilling, ikke," var hans Svar, og derved blev det. - Efter nogen Tvivl slog Bojsen sig, ligesom senere Venstrereformpartiets Ledere, tiltaals med, at der dog ikke lod sig noget afgørende bevise imod Alberti, og at man ikke havde Lov til at skyde en Mand fra sig, der besad en saa betydelig lokal Indflydelse, og anbefalede hans Valg. Alberti førte en yderst energisk Valgkampagne, under hvilken der hverken blev sparet paa Møder, Husbesøg eller Penge, og udgav endog en af V.Secher redigeret Valgavis, hvis Hovedindhold var en skrækkelig "Roman" i Brevform[21], der skulde vise, hvordan det vilde komme til at se ud paa Sjælland, hvis der ikke blev "slaaet Bom for Socialismen", og denne ved Hørups Hjælp kom til Magten. Det hele pyntede saavist ikke paa vort Parti, men Resultatet blev, at Alberti slog Hørup med 1257 Stemmer mod 1132.

3. Henrik Cavling: "Journalistliv", Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag, Kbh. 1930, s.124-25

I Efteraaret 1891 døde C.Berg, og dermed Haabet om en politisk lysere og bedre Tid. De saakaldte "sammensmeltere" (moderate Venstremænd), Bojsen, Klavs Berntsen[82], Neergaard o.fl., følte sig ved Bergs Død friere stillet og fortsatte Underhandlingerne med Estrup. Samtidigt fordoblede Højre sine Anstrengelser for endeligt at ramme Hørup, og dette lykkedes ved Valget i Køge d.21.April 1892, da Alberti stillede sig som Højres og de Moderates Kandidat og valgtes med 1257 Stemmer mod Hørups 1132 Stemmer.

Da Hørup samme Dag om Aftenen stærkt forkølet kom op i Redaktionen, var hans Ansigt rødskjoldet af Foraarskulden. Med Overfrakken paa og øjensynligt forkommen efter flere Friluftsmøder og Valghandlinger paa Torvet satte han sig og skrev en Kommentar til Valget, hvori det bl.a. hed om Grupperne i det ny Ting:

"Alt i alt præsenterer det ny Folketing sig med 32 Højremænd af den gamle Skole, 38 af den ny, (altsaa de Moderate) 29 Oppositionsmænd og 3 Ubestemmelige (Kaptajn Dinesen, Korsgaard og A.Jensen) ialt 102."

Da han var færdig med den lille og ikke meget sigende Artikel, kastede han Pennen, og jeg fulgte ham ned ad Gaden og over Kongens Nytorv. Det blæste og regnede, og da Hørup ikke havde faaet Middag, forsøgte vi at komme ind i en Café, men Kl. var 1 og alle Cafeer lukkede. Bedrøvet og beklemt fulgte jeg med et Stykke Vej ned ad Bredgade, betaget af mine Følelser for denne stolte Mand, der nu efter en frygtelig Kamp var kastet til Jorden. Øjeblikket indbød ikke til Samtale, men da jeg nævnte Alberti, standsede Hørup brat og sagde:

"Alberti har sin Tid, og den er snart forbi."

Og han tilføjede i en sælsom hæs Tone:

"Han stjæler af Chatollet."

- Hørup oplevede ikke at se disse Ord bekræftet. Han døde 7 Aar, før Chatollet talte, og før hans Modstander fra Køge blev sat ind i Horsens Tugthus.

1. Jacob Brønnum Scavenius Estrup (1825-1913): Højres fører fra 1875, indenrigsminister 1865-69, konseilspræsident 1875-94.

2. Lars Dinesen (1838-1915): indflydelsesrig højremand. Det store forlig 1894 var i høj grad hans værk.

3. Chresten Poulsen Berg (1829-91): Venstres fører 1872-91.

4. Jens Christian Christensen (1856-1930): leder af Venstrereformpartiet, kultusminister 1901-05, konsejlspræsident og forsvarsminister 1905-08, foråret 1908 tillige konstitueret finansminister, forsvarsminister 1909, folketingsformand 1912-13, minister uden portefølje 1916-18, kirkeminister 1920-22.

5. Niels Neergaard (1854-1936): historiker, medlem af det moderate Venstre, konsejlspræsident 1908-09.

6. Troels Fink: "Estruptidens politiske historie 1875-1894 II, provisorietiden 1885-1894, Odense Universitetsforlag 1986, s.226.

7. Lorenz Rerup (red): "Aage Friis' samling vedrørende systemskiftet i 1901", Rosenkilde og Bagger, Kbh. 1970, s.164

8. Ibid, s.90.

9. Disse udtalelser kan ikke blot affærdiges som hykleri. Alberti lod sig i 1892 bruge som politisk lejemorder, hans angreb på Hørup var ideologiske. Derfor kan han jo godt have haft respekt for mennesket Hørup. Albertis gestus overfor Hørup i 1901 er ofte blevet fremstillet som et smart træk - han ville stå sig godt med Venstres radikale fløj - men i virkeligheden ved vi intet sikkert om Albertis tanker og følelser på det tidspunkt.

10. Thomas Graae: "Alberti", Kbh. 1908, s.42.

11. Paulus Henrik Cavling (1858-1933): fast journalistisk medarbejder ved Politiken fra 1886, chefredaktør 1905-28.

12. Marcus Rubin (1854-1923): historiker, statistiker, generalskatte- og tolddirektør 1902-1913, var blandt de intellektuelle københavnere, der i 1903 stiftede Den Radikale Klub.

13. Se bl.a. Thomas Graae, s.13-19.

14. Carl Albert Alberti, død som emigrant i Sydamerika 1895; se Svend Thorsen: "De danske ministerier 1901-1929" (1972), s.26.

15. Affæren er behandlet af Knud Thestrup i "Alberti", Det Schønbergske Forlag 1979, s.17-20.

16. ibid, s.27-32.

17. Om Albertis virke her, se Fridlev Skrubbeltrang: "Den sjællandske Bondestands Sparekasse", Sparekassens Tilsynsråd 1959, bl.a. s.100-132.

18. Niels Jakob Larsen (1845-1928): medlem af det moderate Venstre.

19. Svend Høgsbro (1855-1910): medlem af Venstrereformpartiet, minister for offentlige arbejder 1905-08, justitsminister efter Alberti 1908-09.

20. Harald Emil Larsenius Holm (1848-1903): medlem af det moderate Venstre.

21. Trykt som bog under titlen "Hørups Valgkreds Aar 1902", Kbh. 1892 (findes på Køge Byhistoriske Arkiv).

22. Klaus Berntsen (1844-1927): medlem af det moderate Venstre, indenrigsminister 1908-09, konseilspræsident 1910-13, forsvarsminister 1920-22, minister uden portefølje 1922-24.

Litteratur om Køge-valget

Anthon Maaløe har gjort enkelte bemærkninger om Køgevalget 1892 i "En pressemands erindringer", Funkis Forlag 1934, men da de stort set er identiske med oplysningerne i "Alberti-katastrofen var min Karrieres Forlis" (avisartikel 31.juli 1942, P.A.Alberti-mappen, Køge Byhistoriske Arkiv) er de ikke citeret.

"Køge Bys historie", redigeret af Victor Hermansen og Povl Engelstoft, Nyt Nordisk Forlag, Arnold Busck, Khb. 1932, beskriver i kapitlet "Køge-kresen" af magister Hans Jensen den politiske udvikling, heraf s. 387-97 om Albertis tid som folketingsmand for Køge (findes på Køge Byhistoriske Arkiv).

A-307
2.

Jyllands-Posten

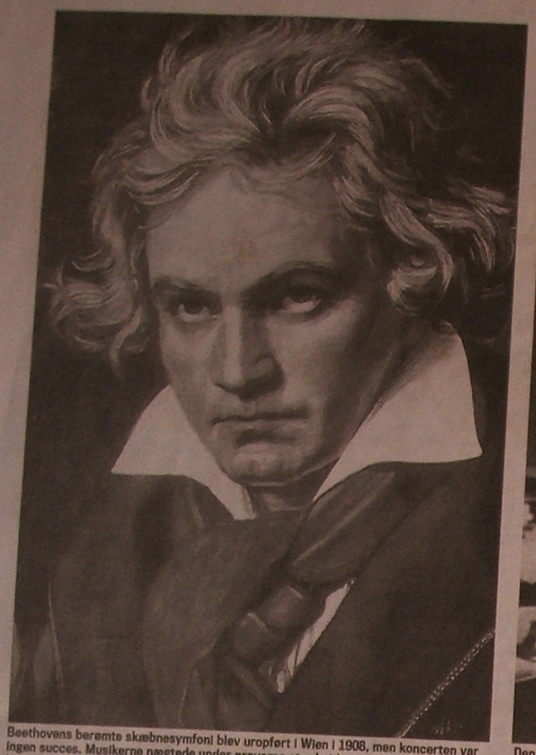

Beethovens berømte skæbnesymfoni blev uropført i Wien i 1908, men koncerten var ingen succes. Musikerne nægtede under prøverne at arbejde sammen med den store komponist.

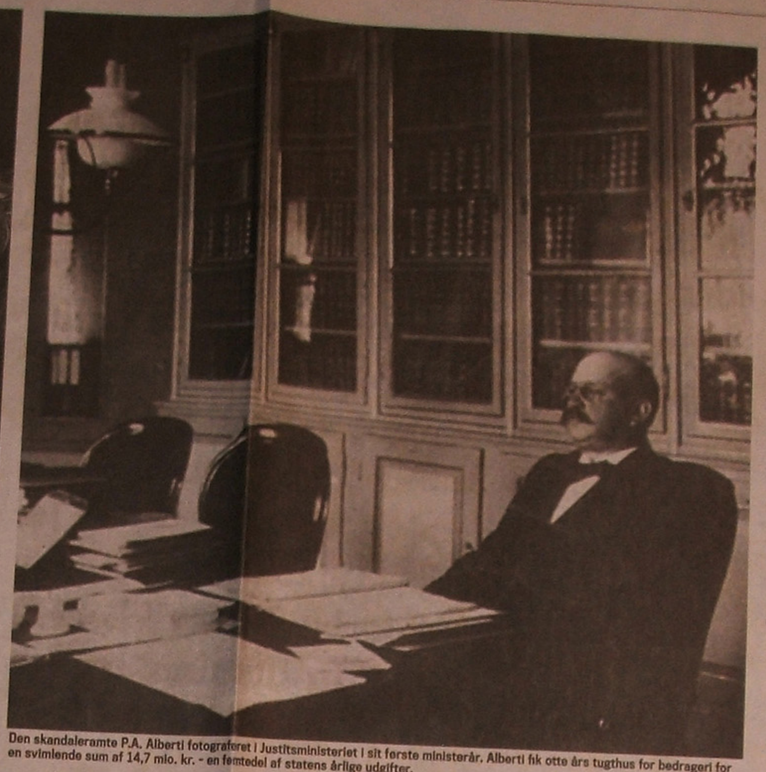

Den skandaleramte P.A. Alberti fotograferet i Justitsministeriet i sit første ministerår. Alberti fik otte års tugthus for bedrageri for en svimlende sum af 14,7 mio. kr. - en femtedel af statens årlige udgifter.

DET KAN OGSÅ FEJRES

→ **1958** Rumfartsorganisationen NASA dannes i USA, og den første amerikanske satellit "Explorer I" opsendes.
Elvis Presley aftjener sin værnepligt under stor opmærksomhed
Leif Panduro udgiver romanen "Rend mig i traditionerne".
Klaus Rifbjerg debuterer med romanen "Den kroniske uskyld".
Radio Mercur begynder at sende musik fra Øresund, det første forsøg på at bryde Danmarks Radios monopol.

→ **1908** Baden-Powell grundlægger spejderbevægelsen.
Østrig indlemmer Bosnien-Herzegovina.
Valgloven ændres, så kvinder får valgret i Danmark ved kommunale valg. Første gang i 1909.
Fyrst Ferdinand erklærer Bulgarien uafhængigt af osmannerne. Kreta gør det samme.
Opstand i Portugal. Kongen og kronprinsen myrdes.
Edvard Munch vender hjem til Norge efter et nervesammenbrud.
Komponisten Carl Nielsen bliver kapelmester i Det Kongelige Kapel.
Marconi bygger den første radiosender.
Leopold II overgiver herredømmet over Congo Fristat til Belgien.
Den første Ford T-model fremstilles i Detroit.

→ **1858** Indien får status af britisk kronkoloni, og dronning Victoria udråbes til herskerinde.
Det første transatlantiske kabel mellem Nordamerika og Europa via New Foundland lægges.
Guldfund ved Fraser-floden i det nordvestlige Canada.
Zar Alexander II frigiver alle livegne i Rusland.
Lionel de Rothschild bliver som den første jøde medlem af det britiske underhus.

→ **1808** Danmark erklærer Sverige krig efter russisk pres. Bernadotte kommer til Danmark til undsætning med en fransk-spansk styrke. Ved soldaternes indmarch i Rendsborg bliver Christian VII så forskrækket, at han dør.
Senere begår de spanske tropper mytteri, da der udbryder oprør mod Napoleon i hjemlandet. De spanske tropper når også at brænde Koldinghus af, fordi de fyrer for kraftigt.
Peter Willemoes falder, da flådens sidste linjeskib "Prins Christian Frederik" angribes af en engelsk styrke ved Sjællands Odde.
Forbundsregeringen i USA forbyder import af slaver.
Rusland besætter Finland.
Premiere på Goethes "Faust I. del".
N.F.S. Grundtvig udgiver "Nordens Mytologi".

→ **1758** Briterne erobrer Louisbourg i Amerika.
Preussen besejrer en russisk hær ved Zorndorf.
I Afrika tager briterne Senegal fra Frankrig, og i Indien lider franskmændene nederlag ved fort St. David og i Pondicherry.

→ **1708** Frederik IV rejser til Venezia på en fornøjelsestur. Peter den Store foreslår et dansk-russisk forbund og en forstærkning af den danske hær med 10.000 russiske infanterister.
Kongen foretrækker ballerne i Venezia frem for de nationale spørgsmål.
På Guldkysten gør den danske kommandant Lygaard heller ikke noget, da akwamukongen Aquanto angriber den lokale Accra-befolkning, der bliver massakreret lige uden for det danske fort.

→ **1658**
Den svenske kong Karl X udnytter den strengeste vinter nogensinde i Danmark og marcherer med 12.000 mand fra Frederiksodde (Fredericia) over Lillebælt til Fyn og videre over et frossent Storebælt, hvorefter han 15. februar står knap 20 km fra København, der slet ikke er beredt til kamp. 26. februar underskrives freden i Roskilde. Danmark bliver flået og mister bl.a. Skåne, Halland og Blekinge.

→ **1608**
Christian IV's ældste søn, Prins Christian, anerkendes som tronfølger.
Den protestantiske Evangeliske Union dannes. Som modsvar dannes Den Katolske Liga året efter.
William Shakespeare skriver "Timon af Athen".
El Grego maler "Udsigt over Toledo" og "Golgatha".

→ **1558**
Elisabeth I bliver dronning af England.
England mister Calais, den sidste besiddelse i Frankrig.
Livland (Estland) henvender sig til Danmark for at få hjælp til at stoppe Ivan den Grusomme, der angriber de baltiske lande. Danskerne skal ikke nyde noget af en fjern krig og trækker forhandlingerne i langdrag.
Hvert sogn skal opføre et fattighus, og pengene skal tages fra kirketienden. Det bliver de lokale myndigheder, der skal tage sig af fattigforsorgen. Tidligere var det de katolske klostre.

→ **1508**
Pave Julius II giver Spanien ret til at opføre kirker i den nye verden i Amerika. Paven bestiller Michelangelo til at udsmykke loftet i Det Sixtinske Kapel i Peterskirken i Rom.

Skæbner og symfonier

2008: Et nyt år betyder nye mærkedage. 2008 byder på en del, for det er 100 år siden, at en af danmarkshistoriens største bedragere meldte sig, og for 200 år siden uropførte Beethoven sin skæbnesymfoni sammen med andre af sine værker ved en mislykket koncert i Wien.

Af JENS KAISER

Inderst inde anede mange, at den var gal med Alberti. Den tidligere justitsminister havde i den grad skabt modstandere med sin politik. Han sad kun, fordi konseilspræsident I.C. Christensen holdt hånden over ham.

Så én gruppe håbede, at det ville gå godt, så landet blev skånet for skandalen. Den anden frydede sig ved udsigten til kæmpens uundgåelige fald.

At han ville falde var næsten givet, efter at en glædespige, der også betjente kunder i højfinansen, i 1908 under en hyrdetime havde fortalt journalisten Andreas Vinding, at Alberti havde lånt en formue af konseilspræsidenten.

Alligevel havde ingen regnet med, at det skulle slutte sådan. I 2008 er det 100 år siden, at en af danmarkshistoriens mest utrolige kriminalsager begyndte.

Helt præcist tirsdag den 8. september 1908. Tidligt samme dag havde konseilspræsident I.C. Christensen og hans finansminister Niels Neergaard aftalt at tage en prekær sag op på det førstkommende ministermøde.

Gehejmekonferensråd Peter Adler Alberti havde ikke betalt afdrag på den sum af halvanden million kroner, han havde lånt af statskassen for at redde Den Sjællandske Bondestands Sparekasse ud af en likviditetskrise. Det var sket efter aftale med konseilspræsidenten.

Nu stod hele regeringen på Toldboden for at modtage enkekejserinde Dagmar fra Rusland, der kl. 14.30 skulle indlede et officielt besøg.

Kæmpe bedrageri

Den nye justitsminister, Svend Høgsbro, som havde afløst P.A. Alberti, havde nyheden med til sine kolleger, da han ankom. Politidirektøren havde lige fortalt, at gehejmekonferensråden samme dag havde meldt sig selv og tilstået bedrageri for ni millioner kroner.

I forhold til den afsløring kan ingen bebrejde ministrene, hvis de oplevede det som tidsspilde at vente på at få lov til at bukke for enkekejserinden.

Den 57-årige P.A. Albertis vandring under "Sukkenes Bro" til fængslet var straks samtaleemne over hele byen, selv om der hverken var radio, gratisaviser eller 24 timers nyhedskanaler i København.

Men den tidligere justitsminister fyldte også meget i den offentlige debat. Da han som dømt - efter et par år på fængselskost - ankom til Horsens Statsfængsel, måtte der fremstilles en særlig fangedragt, for den nye fange var 188 cm høj, vejede 138,5 kg og havde en livvidde på 155 cm. Da han blev benådet otte år senere, var vægten reduceret til 73 kg, og han forekom ranglet.

P.A. Alberti-sagen vil der blive skrevet en del om i 2008, og den kan angribes på mange måder. Hans far var en magtfuld politiker, som i over 40 år var medlem af Folketinget, valgt i Sorø-kredsen. C.C. Alberti dannede også Den Sjællandske Bondestands Sparekasse og var formand indtil sin død i 1890. Sparekassen var en stor gevinst for bønderne, der i disse år oplevede stor materiel fremgang.

Albertis far var populær, og det gik i arv til sønnen, som var den naturlige arvtager i sparekassens direktørstol.

Han dannede selv Danske Landmænds Smøreksportforening i 1888, og allerede to år senere blev der rejst kritik af hans regnskabspraksis i foreningen, men det fik ingen konsekvenser. Alberti blev valgt til Folketinget i 1892 i Køge-kredsen, og i 1901 blev han justitsminister.

Sidste dag på kontoret

Den mest kontroversielle lov, han stod bag, var prygleloven, som blev vedtaget i 1905, men dog afskaffet igen i 1911. Loven tillod fysisk afstraffelse for visse lovovertrædelser, og mange modstandere så det som et stort tilbageskridt.

Efterhånden opstod der rygter om, at Alberti havde økonomiske problemer, og at han misbrugte sin offentlige stilling til private forretninger. Han var fortsat som formand for sparekassen, mens han samtidig beklædte posten som minister.

I.C. Christensen måtte ofre sin justitsminister, men P.A. Alberti fik som trøst ærestitlen gehejmekonferensråd.

Nu sad denne store mand hos politiet og forklarede sig.

Det er siden kortlagt, hvordan P.A. Albertis sidste dag i frihed formede sig.

Han gik hjemmefra uden at sige, hvad han havde bestemt sig til. I sparekassen lå et afslag på en lånean søgning i en engelsk bank.

Ved 10-tiden forlod P.A. Alberti sparekassen med besked om, at han var væk en halv time.

Han besøgte frisøren og spiste en bedre frokost på Glyptotek-caféen, som han forlod igen rygende på en stor cigar. Vidner sagde, at han vendte tilbage til barberen, men under alle omstændigheder indfandt han sig inden middag i Domhusets politikammer ved Nytorv, hvor han blev vist ind til vagthavende overbetjent Jacobsen, der ærbødigt tilbød gehejmekonferensråden en stol.

Alberti blev stående, idet han udbrød:

»Jeg har gjort mig skyldig i falskneri og bedrageri for meget betydelige beløb. Vil De være venlig at tage rapport over mig.«

Nu var det betjentens tur til at sætte sig.

Det viste sig, at Alberti siden 1894 havde bedraget sparekassen og siden smøreksportforeningen. Han havde forsøgt at dække over det med spekulationer i guldaktier, men uden held.

Det løb i alt op i 14,7 mio. kr. - knapt en femtedel af statens årlige udgifter. To år senere fik Alberti sin dom. Maksimumstraffen var otte års tugthus. Han blev løsladt i 1917 og levede herefter en anonym tilværelse, mens han ernærerede sig ved kontorarbejde og ejendomsadministration.

Alberti døde i 1932 efter at være blevet ramt af en sporvogn.

Det er én skæbne.

Et døvt geni

100 år før lød en skæbnesymfoni i det traditionsrige Theater an der Wien.

22. december 1808 blev Beethovens 5. symfoni uropført, og den var forfærdelig. Prøverne havde været en mindre katastrofe, for musikerne ville ikke finde sig i komponistens opførsel. Beethoven, der led af begyndende døvhed, havde evindelige rettelser, og musikerne nægtede at arbejde sammen med ham.

Der stod meget på spil ved denne koncert, der var en af årets store begivenheder og blev kaldt "Det musikalske Akademi af 22. december 1808".

Foruden den femte symfoni blev den sjette, "Pastorale", også uropført sammen med den fjerde klaverkoncert samt korfantasien, der var Beethovens sidste offentlige optræden som pianist.

Så meget mere forbitret var han sikkert over, at han inden koncerten måtte tilbringe ventetiden i sidegemakkerne, mens musikerne selv forsøgte at få styr på det underlige værk den 5. symfoni.

Beethoven havde ellers gjort sig stor umage. Han havde arbejdet i mere end fem år på værket, som blev komponeret under en tiltagende døvhed.

Det berømte tema

Især anslaget i første sats er berømt. Symfonien har fået sit navn, skæbnesymfonien, efter en udtalelse af Beethoven til Schindler, som skrev hans biografi: »Således banker skæbnen på døren.«

Storbritannien kunne også bruge temaet under Anden Verdenskrig i radiotransmissioner til det besatte Europa. Det er morsetegnet for V - og V står for Victory. Sejr.

Det var først ved den tredje opførelse, at symfonien sejrede. Ved en koncert i Dresden i 1809 faldt den også igennem, men da Gewandhaus-orkestret i Leipzig opførte den, blev den en triumf, og det har den faktisk været siden.

Den franske komponist, Hector Berlioz, fortæller om en berømt sangerinde, der måtte bæres ud efter at have hørt 5. symfoni.

»Den er utrolig. Vidunderlig. Den forvirrer mig i den grad, at da jeg skulle tage hatten på, kunne jeg ikke finde hovedet. En sådan musik burde ikke skrives!«

»Tag det roligt,« svarede Berlioz.

»Det vil heller ikke ske ret ofte.«

Trods tiltagende døvhed fortsatte Beethoven med at komponere, og han havde endnu mange mesterværker på skitseblokken.

jens.kaiser@jp.dk

DE FYLDER RUNDT

→ **50 år** Michael Jackson - amerikansk stjerne, indblandet i børnesex-sag.
Louise Vernon Ciccone - kendt som Madonna, amerikansk sangstjerne
Roger Nelson - Prince - amerikansk sangskriver og multiinstrumentalist.
Michael Strunge - dansk digter, der nåede at udgive 11 digtsamlinger før sin død i 1986.

→ **100 år** Simone de Beauvoir - fransk forfatter, kendt for sit forhold til Jean-Paul Sartre
Henri Cartier-Bresson - fransk fotograf, der udelukkende fotograferede i sort-hvid.
Herbert von Karajan - østrigsk dirigent, som også udviklede klassisk musik kommercielt.
Jacques Tati - fransk filminstruktør, som i komedier gjorde grin med det moderne samfund.

→ **150 år** Gustav Wied - dansk satirisk forfatter.
Jakob Knudsen - forfatter, foredragsholder og valgmenighedspræst i Meilerup.
Giacomo Puccini - italiensk komponist bag nogle af verdens mest opførte operaer.

→ **250 år** Horatio Nelson - engelsk søhelt, som også tilføjede Danmark et nederlag i 1801.
P.A. Heiberg - dansk forfatter, der opnåede at blive landsforvist i 1799.

Madonna

Horatio Nelson

Michael Jackson

s berømte skæbnesymfoni blev uropført i Wien i 1908, men koncerten var
es. Musikerne nægtede under prøverne at arbejde sammen med den store
.

Den skandaleramte P.A. Alberti fotograferet i Justitsministeriet i sit første ministerår. Alberti fik otte års tugthus for bedrageri for en svimlende sum af 14,7 mio. kr. - en femtedel af statens årlige udgifter.

DET KAN OGSÅ FEJRES

→ **1958** Rumfartsorganisationen NA
dannes i USA, og den første ame
kanske satellit "Explorer I" opsen
Elvis Presley aftjener sin værnep
under stor opmærksomhed
Leif Panduro udgiver romanen "F
mig i traditionerne".
Klaus Rifbjerg debuterer med ro
nen "Den kroniske uskyld".
Radio Mercur begynder at send
sik fra Øresund, det første forsø
at bryde Danmarks Radios mon

→ **1908** Baden-Powell grundlægge
derbevægelsen.
Østrig indlemmer Bosnien-Herz
vina.
Valgloven ændres, så kvinder f
valgret i Danmark ved kommun
valg. Første gang i 1909.
Fyrst Ferdinand erklærer Bulga
uafhængigt af osmannerne. Kr
gør det samme.
Opstand i Portugal. Kongen og
prinsen myrdes.
Edvard Munch vender hjem til
efter et nervesammenbrud.
Komponisten Carl Nielsen bliv
pelmester i Det Kongelige Kap
Marconi bygger den første ra
der.
Leopold II overgiver herredøm
over Congo Fristat til Belgien.
Den første Ford T-model frem
Detroit.

→ **1858** Indien får status af brit
koloni, og dronning Victoria u
til herskerinde.
Det første transatlantiske ka
lem Nordamerika og Europa
Foundland lægges.
Guldfund ved Fraser-floden
nordvestlige Canada.
Zar Alexander II frigiver alle
Rusland.
Lionel de Rothschild bliver s
første jøde medlem af det b
underhus.

→ **1808** Danmark erklærer Sv
efter russisk pres. Bernad
mer til Danmark til undsætn
en fransk-spansk styrke. V
ternes indmarch i Rendsb
Christian VII så forskrække
dør.
Senere begår de spanske

2002/46

Redaktion Linnesgade 22, 2. sidedør 1-4 og 5-6. Telefon Nr. 5370.

Folkets Avis

Ekspedition Kobmagergade 6, sidedør 3—4. Telefon 5371. Distribution Linnesgade 22.

Nr. 3845. | Udgaar hver Dag. | 2 Øre. | Redaktør: Emil Nex. | 2 Øre. | Onsdag 9. Septbr. | 1908.

Dansk Koloniallotteri.

4de Trækning 17de September. 1 Præmie 80,000 Francs. 1 Gevinst 20,000

Fornyelsen slutter paa Lørdag d. 12. Septbr.

hos Kollekterne (grønne Skilte), i Centralpavillonen (vis à vis Tivoli) og i Dansk HovedKontor, Nygade 5.

Forhandlere af

Telefon 5047.

A. Formann & Co.s Blodbudding

herved opmærksomme paa, at vor Blodbudding nu efter Sommer-en atter fas frisklavet i Forme à 8 Pf. i Fabriksudsalget, esundet 14. Samme bringes ogsaa ud paa telefonisk For-de.

CHAPCHAL FRERES

WERA No 90

10 Stk 12 Øre 25 Stk 30 Øre

Den største Skandale i Verden.

Lariberg, svingende Regering og Rigsdag efter sin Knaldepisk!

J-B

Peter Adler Alberti.

En Katastrofe af kæmpemæssigt Omfang for Danmark, en Skandale større end nogen anden i Verden! Hvad var Nasi-Skandalen i Italien eller Panama-Skandalen i Frankrig mod Alberti-Skandalen i Danmark? Der har vi i 7 Aar haft en Millionbedrager siddende som Retfærdighedens øverste Vogter, holdende sig oppe ved Kæltringestreger og Kæltringer, som han fodrede af med Titler eller „Ben"!

En Tugthuslandidat som Chef for Politi og Domstole, skaldende og vallende som en Tyran, fordi det for ham gjaldt Knald eller Fald, gjaldt om at trumfe og trodse alt igennem, spærre til alle Modstandere og Anklagere, for at redde sig selv og sine Kumpaner.

Det er ikke til at fatte, at det er muligt, at en saadan Mand kunde faa Lov til at sidde i Aarevis og ødelægge Danmarks Ry i Udlandet

af Kriminalretens Assessorer samlet til Møde for at drøfte Skandalen.

Det menes med Bestemthed, at Justitsminister Høgsbro vil nedsætte en særlig Kommissionsdomstol til at undersøge de yderligtgående Forhold.

Hvorledes Bedragerierne opdagedes.

Sparekassetilsynet. Hr. Bisgaard, har i de sidste Dage undersøgt Sparekassens Regnskab, og han opdagede da, at der i Bøgerne manglede Redegørelse for over 5 Procent af Aktiverne. I Følge Loven skal Sparekassen under et saadant Tilfælde sættes under Administration eller erklæres fallit.

Sparekassetilsynet gik saa i Gaar Formiddags ind til Alberti og meddelte ham, at han var opdaget. Derpaa tog Alberti sin Hat og Frakke og gik op for at melde sig til Politiet.

Alberti er altsaa ikke som en angrende Synder gaaet til Politiet; han er først bleven opdaget.

Stormløb mod Bankerne.

Man venter i Dag Stormløb af Sparere mod flere Banker. Allerede Tirsdag Eftermiddag blev der taget forholdsvis mange Penge ud af Privatbanken.

Man er forberedt paa at komme til at øse Penge ud i Dag.

Sensation paa Verdensmarkedet.

Rundt om fra Europas Handelsstæder indløb der i Gaar Eftermiddags Forespørgsler til Korrespondenter og Repræsentanter her paa Pladsen. Man vægrede sig ved at tro paa Sandheden af de første Telegrammer.

Sidstnu i forrige Uge var Alberti i London for at forsøge at rejse et større Laan. Forsøget mislykkedes. Derefter rejste han til Tyskland og henvendte sig til Bankfirmaet M. F. Warburg; men dette Firma var i Forvejen advaret her fra Byen af den afsendende Finansmand.

Kongen underrettes.

Politiet holdt længe tæt med den store Nyhed. Hverken Kongen eller Ministrene fik en Smule at vide før ud paa Eftermiddagen. De tog til Fyrstindemodtagelsen paa Toldboden, Raben og J. C. Christensen i samme Elvdipage og grinende over hele Ansigtet.

Da Justitsminister Høgsbro kom hjem fra Toldboden, sad Politiinspektør Madsen og ventede paa ham.

— Jeg har ikke Tid til at modtage ham! svarede Høgsbro. Men Madsen trængte paa, og saa fik Høgsbro Nyheden.

Den spredte Bestyrtelse og Forfærdelse overalt i den røde Bygning. Høgsbro ringede til J. C. Christensen, og Kl. 4 blev der afholdt

Ministerraad.

Der havde om Formiddagen været Ministermøde. Da var alle jublende glade og lo, saa det rungede i Gangene. Men i det næste Møde hang alle med Hovederne, og J. C. Christensen grad.

Kl. 6½ var man færdig med den Sorgfelt, og saa korte Konsejspræsidenten til Charlottenlund Slot for at meddele Kongen det hele. Allerede for flere Timer siden var Meddelelsen om Katastrofen dog naaet derud, og Kongen var bleven ganske tamslaaet over den.

Albertis Gæld

er [illegible]. Den beløber sig efter hans egne Opgivender til Politiet i Aar til ca. 15 Mill. Kr., hvoraf de 9 Millioner tilhører Sparekassen.

Dennes Reservefond er kun paa knapt 800,000 Kr. Garantikapitalen er 1,920,000 Kr., idet samtlige Sparekassens 960 Tillidshænd hæfter hver med 2000 Kr. De er følgelig tabt forinden 5—6 Mill. Kr. til.

Tillidsmændene fortæller.

Flere af disse Tillidsmænd og Garanter har i Gaar udtalt sig. Poul Sams sagde, at han aldrig havde næret Mistanke — det gjorde han heller ikke overfor Svineslagteriet i Hedvik. Han havde stolet fuldt og fast paa Alberti og var bleven som lamslaaet ved Meddelelsen.

Folketingsmand Jørgen Frederiksen sagde, at hvis J. C. Christensen blot havde anet noget, saa var hele Ministeriet fældigt!

Kontorbestyrerne for Filialerne rundt i Landet har vist længe anet noget. En af dem udtog for 1 Maaned siden hele sin Formue af Sparekassen og satte den i en Bank.

Bestyreren af Filialen i Kalundborg, Gaardejer Klemmen Nielsen, Lemmerup, udtalte, at han for 8 Dage siden opfordrede Alberti til at slaa alle Beslutninger ned ved at lade Sparekassetilsynet undersøge Beholdningen og udtede en Erklæring.

Alberti svarede: Nej, alt er i Orden.

Næsten alle falder over J. C. Christensen og siger: Naar han blev ved med at sige Alberti af og give ham Ritser og Ordener, saa kunde jo ingen tro, at Manden var en Millionbedrager!

Mange af Tillidsmændene er totalt ruinerede.

Sparekassens Bestyrelse.

Alberti var Formand for Bondestandens Sparekasse; den øvrige Bestyrelse bestaar af Gaardejer Anders Jensen, Nørre Hyllinge, Landstingsmand Julius Grandsen, Nørretorpde, og Gaardejer Poul Sams, Svendsbjerg, — Formanden for det meget omtalte Halvhundrede Adelsslagteri.

Ole Hansen, som i mange Aar har været Næstformand, udtraadte for en Maaned siden af Bestyrelsen samtidig med, at han blev Nationalbankdirektør.

Albertis Straf.

Da der foreligger baade Falsk og Millionbedrageri, vil Straffen rimeligvis blive 5—6 Aars Forbedringshusarbejde.

Inden Sagen bliver sluttet, gaar der mindst 1 Aar, og Alberti kommet da ikke paa fri Fod før det første.

Men det rimeligste er, at han bukker under langt før og dør i Forbedringshuset.

Hilsen fra Kolding

De maa da kunne forstaa, at jeg er lige ved at revne af Grin!

Sportsman Whisky har Garantiplombe

En Skurkestreg.

Stof til en god Kriminal-Roman.

Hvorledes Alberti plyndrede en Godsejer og selv blev plyndret.

Oppe paa Skagen, indstalleret i et komfortabelt Hus, sidder en ca. 60-aarig Mand, som i første Række vil faa et alvorligt Smæk ved den store Excellences Kraal. Mandens Navn er Wilhelm Jespersen, en tidligere Underretssagfører fra Frederiksberg. Han og Alberti har i sin Tid — for en 15—20 Aar siden — drevet Forretninger sammen — og hvilke Forretninger! Til at begynde med bevægede de to Jurister sig kun paa Grænserne af Svindel og Bedrag, men efterhaanden gled de med Hud og Haar ind i Storsvindlen.

Deres pragtfuldeste Bid var Trudsholm-Affæren. Trudsholm er en Herregaard øvre i Jylland, ved Silleborg-Kanten. Den ejedes den Gang af en 70-aarig gammel Hødersmand, der var kommet noget bag ad Dansen og som nu, gennem det senere saa berygtede Bekseller-firma Brdr. Johansen paa Højbropladsen, søgte et Laan.

Dette Firma gjorde Forretninger med Alberti og Jespersen og overdrog dem at ordne Laaneaffæren. Hvorledes denne Sag grebes an, hvorledes man efterhaanden hvirvlede den gamle godtroende og paa den Art Affærer ganske ufyndige Godsejer i en Sylte af Veksler og andre Forskrivninger, vil det være overflødigt her at udrede. Det er ogsaa overflødigt. Vanden, hvis ledende Sjæl Alberti var, udplyndrede i Løbet af et Par Aar fuldstændig Godsejeren. Han maatte forlade Gaarden og endte med at tage sig selv af Dage.

Betegnende for Alberti var bl. a. den Gang som nu hans Trang til aldrige Vittigheder — dem Folketingets Bønder med gabende Mund og brølende Latter gouterede til det sidste.

„I Trudsholm Vang og Vænge
skal Retten ha' sin Gænge,
jeg Stævning har forkyndt,
og nu bil jeg ha' Mynt."

Saaledes „digtede" Alberti den Gang paa Foden af de mange forfaldne Gældsbreve paa Trudsholm. Og Mynt fik han. Op imod 240,000 Kr. klædte Vanden den arme Mands af for; men da han havde taget sig af Dage, fik Sømmerne revet Tilfalde mod Bestellererne Johansen og Alberti og Jespersen for Bedrageri og Falsk.

Under Sagen viste det sig, at flere af Underskrifterne paa Vekslerne og Gældsbrevene ikke var ægte. Brødrene Johansen stak af til Amerika, og Wilh. Jespersen blev arresteret. I Forbejen havde Alberti dog faaet truffet den Aftale med Jespersen, at han skulde paatage sig den Del af Skylden, de ikke kunde vælte over paa Brdr. Johansen. Til Gengæld skulde saa Alberti holde Jespersen skadesløs ved en stor Pengesum, naar han havde afsonet sin Straf. „Det er da bedre, end at vi begge to ryger i Bøtten," skreb han uforsigtig nok til Jespersen.

Mens Sagen stod paa, holdt Alberti stadig den arresterede Jespersen a jour med, hvad han selv havde forklaret i Forhørene, for at han ikke skulde rende sig en Stage i Livet. Disse Meddelelser tilsidst Jespersen paa de mærkeligste Maader. En Gang sik han sendt et Lommeuhr ind i Arresten, det havde Alberti faaet udbirket Tilladelse til hos Assessoren. Jespersen var nu ikke dummere end at han kunde regne ud, det maatte „beltde noget", og saa raa sagede han grundig Uhrværket — og fandt deri en Del smaa Papirslapper, der var passeret i et Forhør. Samme Dag.

En anden Gang kom et Par Morgenaviser. Ved at fratte Saalen op, saa Jespersen en Rapport fra Alberti. Og saa fremdeles paa utallige andre Maader.

Dommen lød paa Frifindelse for samtlige Vedkommende, men Jespersen valgte sin Sagsførerbestalling til 30 Dages Vand og Brød.

Nu er det nok den „fineste" Spillefugl af to; han kan og saa prale overfor denden Forbryder af, at han holdt den igen gaarende, han spillede høsjt Spil, og trakterede og nød den yderste Luxus.

Hvad var den lusede Sagfører i Sammenligning med den store personificerede danske Retfærdighed, Rigets Justitsminister. Han har vist Vejen an, som Storforbryderne skal betræde, han har vist, hvordan Magtpolen skal føres. Frem til Magtens høieste Tinder! — Knald alle de smaa elendige Snyltere paa Forbryderbanen. Først naar en Storforbryder plejer Retfærdigheden i Riget, først naar han staar i Spidsen for Politi og Domsmyndighed, naar han kan bøje sig over, ber fnyer, og sfoane og hente sine egne Kreaturer, først da kan han være en Millionfyndel, som det er værd at tale om.

Forøvrigt var det, vor Konge sagde i sin Tid at „Danmark var berømt i Udlandet for sine Ministre!" Ja, det skal vi love. Mage til den danske Justitsminister er der da aldeles noget Land, der

Om den Stivedstydning.

De erfarer med Bestemthed, at den [illegible] Stivedstydning næste Aar [illegible] i Sæng selsgaarden paa Bellevue.

Det er Stivedstydningen [illegible] Stivedbrødrene, der [illegible] saa stort Antal derude, ikke

Børsen og Svindelen.

Ved Totiden i Gaar blev der paa den sjællandske Bondestands Sparekasses Døre i Ny Vestergade opslaaet den Meddelelse, at Sparekassen var lukket.

Kort efter tog Sparekassetilsynets Bisgaard sat paa en Revision af Sparekassens Bøger. Det, han for lang Tid siden skulde have gjort.

Da Efterretningen naaede Børsen, vilde man først ikke tro det, men saa stjndte man sig at slutte Noteringen for at Kurserne ikke skulde dale, for man fik udstedt Erklæringer om Bankens Forhold til Alberti.

I Nationalbanken

samledes ved Firetiden de 5 Direktører til et Møde til Drøftelse af Situationen. I en Samtale vi havde med Nationalbankdirektør Winther, udtalte denne, at Bankerne havde fuld Dækning i deres Forhold til Alberti i de Papirer, de havde af Bondestandens Sparekasse, men nu maa Sparekassen jo holde lukket, til Status bliver fuldstændig opgjort.

Fra Privatbanken foreligger følgende Erklæring:

Geheimekonferensraad Albertis Gæld til Privatbanken udgør kun 139,579 Kr., for hvilken Gæld der er stillet fuldt betryggende Pantesikkerhed.

I Finansministeriet

vidste man intet om Begivenheden, da Funktionærerne gik hjem Kl. 3. Senere paa Eftermiddagen hyldedes det os at faa et Interview med Finansminister Neergaard. Hr. Neergaard udtalte, at Statskassen er engageret i denne Historie med 2 Millioner Kroner.

Den halve Million er et Laan, der har staaet paa i en længere Række. Resten af Laanet, de halvanden Million, er bleven afsluttet i sidste Juli Termin mod Sikkerhed i Sparekassens Panteobligationer.

Laanet blev afsluttet i meget stor Hurtighed under Paaberaabelse af, at Sparekassens sædvanlige Bankforbindelse havde svigtet, grundet paa de daarlige Pengeforhold.

Paa vor Forespørgsel, om der ved det sidste Laans Stiftelse var anvendt de sædvanlige Former for Opfagelsen af et Laan, svarede Finansministeren, at han ikke ønskede at udtale sig derom.

Kan man stole paa Finansmændene.

Nu strømmer det ind fra alle Sider med Forsikringer om, at man har Dækning, fuld Dækning — Bankerne og Finanshovedkassen har Dækning i Papirer fra Bondestandens Sparekasse.

Men, hvad dil man nu sige, naar vi sporger:

er denne Dækning ægte?

Er det nu ikke falske, værdiløse Papirer, man praler af som Sikkerhed.

Allerede for flere Dage siden er der i en københavnsk Bank fundet et forfalsket Papir mellem den af Alberti stillede Sikkerhed.

Ved d'Herrer Bankdirektører i dette Øjeblik, hvor de udsteder Attester for den solide Dækning, de har for den Albertiske Gæld, om denne Sikkerhed er god nok. Hvis d'Herrer Finansmænd ikke har undersøgt dette, før de udsteder deres Erklæringer, da er disse ganske humbugsagtige, og Anfaaret bil falde tungt paa dem bagefter; thi nu skal der renses ud blandt Danmarks ledende Mænd, saavel i den politiske som i Finansverdenen.

Nu hedder det: Vend Lommerne!

Den nye Tegnebestyrer bliver.
Folket forlanger Visitation over det Hele!

Togsammenstød.

Berlin, 9. Septbr. Fra Brysel telegraferes: Ved Stationen Ville Berte lob 2 Godsvogne ind i et Persontog, der lob af Sporet. 16 Personer blev saarede, deraf 6 haardt.

En Røverhule.

Berlin, 9. Septbr. Fra Lublin i Polen telegraferes:

6 Betjente og nogle Soldater omringede i Gaar to Huse i en Landsby i Nærheden af Lublin.

Husenes Eiere havde begaaet en Mængde Mord og Røverier.

For Røverne overgav sig, saarede de 2 Betjente. Betjentene saarede en Mand og en Kvinde og arresterede 4 Røverr.

„Dannebrog" om Faldet.

Bladet „Dannebrog", der i Gaar sagte at tie Begivenheden ihjel, er i Dag frækt nok til at rose Alberti i høje Toner. Bladets nuværende Redaktion: Prof. Borchsenius, Fuldmægtig Grondahl, Cand. jur. Klahn og Redaktør Maaloe, afsluttede for 1½ Aar siden en Forpagtningskontrakt med Alberti paa 5 Aar. De vil fortsætte de næste 3½ Aar — medbede de; men Bladet er naturligvis dødsdømt.

Redaktør Maaloe blev syg, da han hørte Meddelelsen om Alberti. Senere har han dog strammet sig op til at skrive om Albertis Medarbejdere Hæder og Ære fra, fordi de bodede at angribe Alberti — Manden med „det store Hjærte" (!), „den glimrende Intelligens" og „den folkelige Haandhævdelse af Lov og Ret".

Os andre falder de nu „Smudsblade", fordi vi „falder over" Alberti.

At disse Mennesker paa „Dannebrog"s Redaktion ikke stammer sig mere, men slaget har del gjort dem utilregnelige; thi Hovederne var svage i Forvejen!

Senere fortæller Bladet, at alle Medarbejdere „fældede Taarer".

Albertis Lobebane.

Alberti er født 1851 og saaledes 57 Aar gammel. Han blev i 1868 Student fra Borgerdydskolen paa Kristianshavn og skulde i Aar have fejret 40 Aars Studenterjubilæum. 1875 blev han cand. jur. 3 Aar efter Overretssagfører og i 1881 Højesteretssagfører.

1887 kom han ind i Sparekassens Bestyrelse, og da gamle Alberti i 1890 tral sig tilbage, blev Sønnen Formand — trods Faderens Advarsler til Tilliidsmændene!

1892 valgtede han ved Højres Hjørl Horup i Køge, og 1901 blev han Justitsminister.

Han har altid været Højremand, men Aaret efter, at han havde begyndt paa sine Bedragerier, indtraadte han i Venstrepartiet, da han mente, at dettes Bønder lettest lod sig bondelange af ham.

Albertis Familie.

Albertis Hustru har tidligere været gift med Prof. Bendix og endnu tidligere med en gammel Bagermester, der efterlod hende en Del Penge. Albertis første Hustru er som bekendt gift med Operasanger Peter Cornelius. Af Børn har Alberti kun en Datter i første Ægteskab, gift med Birkefuldmægtig Bloch, og i sidste Ægteskab en Stilddatter, gift med Fuldmægtig Madvig af Firmaet Oscar Lødkerl. Albertis Søster er den bekendte Frk. Sophie Alberti; han har ogsaa en Broder, som efter at være gaaet i Skytter med en Hakkit paa Maager, flygtede til Amerika.

Albertis Affærer.

Paa Straaplan og Forbrydelsesbane i 14 Aar.

De Forsøg, der har været gjort paa at bælte Alberti, er jo mange. De begyndte for Alvor i Oktober i Fjor, da Borgbjerg lagde sig med „Middagspost"-Affæren. Det blev klede i Folketingssalen som en Bombe, der sprang, da Brevet paa Alberti til Johannes Hansen — om at staane Albertis gamle Ven, Oscar Kyhler — blev læst op. Men der fulgte mange Brudbrer efter. Da Alberti havde fundet og slaaet ud som en rasende mod denne „Kræmkelse af Brodhemmeligheden", begyndte Borgbjerg med et nyt Bombardement. Nu kom Skagensbevillingen til Kohlers Enke, Heides „Svigerson", unge Hansings, Spekulationen med Clausen Kaas' Vaddelobsbane, Trudsholm-Affæren, den falske Smørballon, Mastepiet med Højre i Kogekredsen, Byggekracket i „den døde Gade" paa Nørrebro, Teaterbevillingerne osv.

Højremanden Ellinger forsatte Angrebet ved at paavise, hvorledes Alberti havde kadet Landbrugsslotterier og Vaddelobsbaner sammen, bondefanget Landbrugsministeren og misbrugt det dansk Landbrug som Lokkedue for sine Grundspekulationer i Ordrup Krat. Derpaa tog Ellinger fat paa Apotekerbevillingen i Frederiksberg Alle og „Middagspost"-Affæren.

„Jeg slammede mig i den Grad over alt dette Smuds — sluttede Ellinger, at jeg opgav en Rejse til Sverige. Jeg syntes, en Danfer kunde ikke være bekendt at dise sig derovre."

Først her [illegible] Alberti rigtig fra sig og holdt sin [illegible] „det er slet ikke sandt"-Tale.

Han benægtede alt, frakt [illegible] „forarget". Han løj, saa det stod [illegible] ter, og spillede den forfulgte Uskyldighed, saa alle dumme Rigsdagsbønder troede paa ham.

Dagen efter kom Borgbjergs Bjæ Tale. Han paadiste, hvorledes Alberti gad unge Fruer Skilsmissebevillinger eller Variétedamer Lod til at optræde, naar de besøgte ham paa hans Kontor.

Borgbjerg fremdrog saa Justitsraad Friis' Laaneaffære fra Nordre Birks Kontor, Sdigersønnen, Birkefuldmægtig Mikael Trepka Blocks Proformahandel i Horsholm osv.

Borgbjerg sluttede: „Alberti er bundet paa Hænder og Fødder af Spekulanter. Ham kan vi ikke have i Spidsen for Retfærdighedens Administration."

I Aftenmødet rejste Hermann Trier sig og opfordrede Konsejspræsidenten til at stille sig af med Alberti og „den Raadden skab, han udbrede".

Men Reformpartiets Formand, den nuværende Landbrugsminister Anders Nielsen stemplede alle Angreb som løse Insinuationer og sagde: Albertis Stilling indenfor Venstrereformpartiet er ingenlunde rokket!

En Uge efter offenliggjorde Overretssagfører Simon Koch i „Soc. Dem." sit aabne Brev:

„Alberti lyver".

Han paadiste, at Alberti havde løjet sig fra Borgbjergs Bestyrdninger i Murermester Adolphsens Sag. Alberti paastod jo, at han ikke havde ledereet en eneste Musketen til Byggeforetagendet, som han gad Diespensation fra Sundhedsvedtægten.

Alberti svarede med at anlægge Proces og tage flere Maaneders Anstand med det første Indlæg! Nu er Simon Koch glad!

I Begyndelsen af Januar [illegible] Sabroe frem med Hebron-Sagen

Mødet i Al[illegible] om Alber[illegible]

olketingsmand St[illegible] to Vælgere fra A[illegible] Valgkreds tale[illegible]

Med en anerkendelsesværd[illegible] sammenkaldte „Socia[illegible] nem Ledsedler, der del[illegible] Dette, at offenligt M[illegible] ti Kl. 8½ i Aftes i den[illegible] i Kemersgades Forsa[illegible]

Rundt Indvarslingen [illegible] ledes havde været ganske [illegible] hver Tomme Plads i [illegible] et, og Mødet af Menne[illegible] gaa bort igen, uden at [illegible] ind. Helt ned ad Trap[illegible] herere og lyttede for a[illegible] hvad Talerne inde i [illegible] te om den styrtede Kolo[illegible] Folketingsmand Stau[illegible] ebdtalen. Det er ca. [illegible] aaned siden, udtalte han, [illegible] Meddelelsen om, at A[illegible] Det som Minister. For [illegible] tiden modtog vi derpaa [illegible] se om, at Alberti var b

...og her led Alberti et nyt Nederlag, idet om han ved Rigsdagsbondernes Møde reddede Situationen nogenlunde.

Umiddelbart efter fulgte Forliget om Valgloven, og nu troede man, at Alberti foreløbig var stødet af, men at han skulde gaa af ud paa Sommeren.

Et Par Maaneder havde Alberti „Fred" i Rigsdagen. Men midt i Marts affødede Birch hans Spekulationer med Vaddelobsbanen, og saavel Jahle som Borgbjerg sluttede sig til Angrebet.

Borgbjerg beviste, at Alberti havde løjet i Kohler-Affæren og i Adolphsen-Affæren. Birch samlede sit Stof i følgende Slutningsudtalelse:

Alberti har sammenblandet Statens og sine private Interesser; han har misbrugt sin Myndighed, misbrugt Kronens Regalier; han er gaaet i kompromitterende Spekulationer og i Usandhed!

Konsejlspræsidenten svarede: Der er ikke ført Sbgge af Bevis for Paastandene; derfor finder jeg ikke Anledning til at udtale nogen Mistilligelse af Justitsministerens Opfattelse!

Den 26. Marts indbragte Socialdemokraterne i Folketinget et Forslag om Nedsættelse af en Undersøgelseskommission, men det blev — 2 Maaneder efter — forkastet uden Diskussion, kvalt af Anders Nielsen og „Klumpen".

Dermed sluttede Rigsdagen. Straks efter holdt han i Klosterkjoven ved Borup et Møde, hvor han af de rasende Talere blev betegnet som „den store Forraadnelsesbakterie". Han gjorde, at det var ham saa knuselskende, lidt af Ulykkesfugle, hvad man sagde og skrev om ham, og saa holdt han en Tale, militaristisk Fastningstale.

...det i Aftes om Alberti.

—o—

...tingsmand Stauning Vælgere fra Albertis Valgkreds taler.

—

...en anerkendelsesværdig Maade sammenkaldte „Socialistklubben" Beboelser, der deltes ud paa ..., til et offentligt Møde om Alberti. 8½ i Aftes i den store Fest... Nørregades Forsamlingsbyg...

...t Indvarslingen til Mødet ...d havde været ganske kort, blev ...er Tomme Pladsværdi i Salen op... og Masser af Mennesker maatte ...bort igen, uden at kunne komme. Helt ned ad Trapperne stod ...rte og lyttede for at fange lidt ...ad Talerne inde i Salen for... den skyttede Kolos, Alberti. ...ingsmand Stauning bar ...taleren. Det er ca. halvanden ...ed siden, udviste han, at bi mods... Meddelelsen om, at Alberti var ...t som Minister. For nogle Dage ...den modtog vi derpaa en Meddelelse om, at Alberti var bleven ud... af til Geheimekonferensraad, og i Dag har vi endelig modtaget ...delelsen om, at den ubegaaede fine ...emekonferensraad har maattet melde sig til Politiet for Bedrageri og ...lt til sidstnævnte Beløb.

Den Mand, der i 7 Aar som Landets Justitsminister har truffet Beslutninger om Benaadninger og Straffes bestemte, om der (halve rejses Tiltale mod den fattige Mand, der stjal et Rugbrød af Sult, der uhjemlet sendte den fattige Rusker ud til Knut og Torbar og Dybdahl i hans Fødeland, den Mand, der nu selv i Arresten, forpyttet som Sammarks største Slyngel.

Det er en Verdensbegivenhed af den uhyggeligste Art.

Den viser, hvor raadnet dette Samfund er, det Samfund, som Alberti nu bor en af de utrigte Forbrydere for.

Alberti var det moderne Samfunds typiske Stræber, der — ...weget det saa end kostede — ...ville have ...meget som muligt i sin egen Store, rummelige Lomme, saa meget som muligt paa sit Fralleopslag og saa meget som muligt for sin Person i Hof- og Statskalenderen. Han sjakrede med Embeder og Titler for at tjene Penge. Han bar Bondernes betroede Mand, men nu oplyses det, at allerede to Aar efter, at han blev Bondernes Folketingsrepræsentant for Køgekredsen, er han begyndt at bedrage og snyde Bønderne for deres sammensparede Penge (F. ! Fy !).

Ved Borgbjergs Angreb sidste Tirsdag faldede enkelte Bønder i Troen paa Alberti, men han fandt igen sin gamle Tillid, da J. C. Christiansen og Anders Nielsen erklærede, at det var Vagnaffelse altsammen. Regeringen har gjort sig medansvarlig for Albertis Bedrifter, og den kan derfor ikke blive siddende længere og flæbe ved Taburetterne. (Bifald).

Alberti som Bommand.

For 15—16 Aar siden mødte Alberti paa den politiske Arena med Feltraabet: „Der skal slaas Bom for Socialismen !" Det lykkedes ham aldrig at slaa denne Bom, endskønt han intet Middel sparede for at knuse Underklasserne.

Alberti er nu en fældet Mand, baade politisk, økonomisk og moralsk. Bi føler ingen Glæde eller Tilfredsstillelse ved, at det netop er Personen Alberti, der nu sidder bag Ærestvistens Mure, men bi føler en Tilfredsstillelse ved, at denne Raaddenstad endelig er bleven fuldt afsløret.

Med et Lebe for det socialistiske Samfunds snarlige Sammenførelse sluttede Taleren under stærk Bifald.

Frk. Elisabeth Jørgensen fik derefter Ordet: Bi protesterer imod, at Politik gøres til et Skatteskjul for Bedragere og Svindlere. Man har hidtil sagt, at Kvinden ikke har moden nok til at deltage i Politik, men man ikke den Slags Mænd som Alberti er lidt for overmodne ! Ved det kommende Valg ligger det i Befolkningens Haand at give et kraftigt Svar paa hele den Skændsel, disse Mænd har bragt over det danske Folk.

Undfanget i Misgerninger og født i Synd.

Derpaa fik en Vælger fra Albertis Valgkreds, Ole Petersen fra Roge, Ordet. Ved et Vælgermøde i Roge udtalte jeg en Gang, at Alberti er, politisk set, undfanget i Misgerninger og født i Synd. Senere kom Alberti hen til mig — jeg var Opvarter paa Stedet — og bad mig forbere en Whisky og Soda. Saa sagde han til mig: Det var en god Bittighed, den, De stak mig ud fra Talerstolen, jeg vilde ønske, det var mig, der havde sagt det om min Modkandidat.

— Kun ikke hørde, svarede jeg; men der passede den bare ikke.

Efter at endnu en Vælger fra Nagekredsen havde fortalt om, hvorledes Alberti overalt dernede har tendt for at lade sine Vælgere, bestikke dem til at stemme paa sig, sluttede Mødet med et dundrende Hurraraab for, at vort politiske Liv kan blive grundigt udrenset ved Valgene næste Aar.

Daarlig Skosværte ødelægger Læderet — Zig-Zag bevarer det.

Nyheder

9. September.

Alberti erklæres fallit.

3 Eftermiddag Kl. 2 vil Albertis Bo blive taget under Behandling af Skifteretten.

Borgbjerg om Alberti.

Ved Socialistklubbens offentlige Møde i Aftes om Alberti, der er referet andet Steds i Bladet, havde man ønsket, at Borgbjerg havde kunnet tale, men da han i Gaar var i Jylland, lod det sig jo vanskeligt gøre.

Socialistklubben satte sig dog telegrafisk i Forbindelse med Borgbjerg, og der er da en Mulighed for, at han vil kunne komme til Stede ved Klubbens Møde i Aften Kl. 8½ i Nørregade 22 og tale om Alberti enten før eller efter Dr. phil. P. Munchs Foredrag om Krigen 1870—71.

Ulyst af Baadfører Simonsen fundet.

For en halv Snes Dage siden druknede, som omtalt, Baadfører Niels Waldemar Simonsen, der bor Lyongade 14. Han førte Bøglerbaaden „Ellen", hvorfra han faldt overbord og gik tilbunds.

Først i Formiddags ved 9-Tiden har man fundet Liget af ham ved Nordre Frihavns Mole. Den druknede var gift og havde 4 Børn.

Drukket Salmiakspiritus.

I Aftes ved 11-Tiden drak en 40-aarig Arbejdsmand Peder Madsen, der bor Sofiegade 7, en større Portion Salmiakspiritus i Stedet for Øl. Han blev stærkt forbrændt indvendig og maatte i en Ambulancevogn køres til Kommunehospitalet.

Christophersens Jubilæum.

Den gamle Operasanger Christophersens Jubilæum finder Sted i Aften i Tivolis Koncertsal.

Cirkus Orlando

lukker den 13., og Cirkus Variete aabner den 15. Septbr. Hele Ombygningen af Cirkus-Kjenaen til Varieté varer altsaa kun fra Søndag Aften Klokken 12 til Tirsdag Eftermiddag.

Den Suhrske Husmoderskole bruger **Heyman Blochs Vaskepulver.**

Jernlæstet i en Maskine.

—o—

I Morges kort efter at Arbejdet var paabegyndt paa Maskinsnedkeriet „Silvan", Aarhusgades Forlængelse, skete der en frygtelig Ulykke, idet en 16-aarig Lærling fik højre Arm ind i en Rundsav, der fuldstændig afbede Haanden over ved Haandleddet. Da man ilede til, laa den lemlæstede Lærling paa Gulvet i en stor Blodpyl. Ved Siden af ham laa den afsavede Haand.

En Ambulancevogn tilkaldtes og førte ham til Kommunehospitalet. Den afsavede Haand fulgte med, indpakket i et Stykke Papir.

Lærlingen hedder Erik Holm og bor i Ny Lægeforenings Boliger 2 C, Nummer 16. Hans Tilstand er livsfarlig.

—*—

Døde.

I København:

Høvd. Slomager Andreas Valdemar Jørgensen. Snedesvend Peter Martin Bohr Hansen. Trælastarbejder Peter Christian Konstantin Hansen. Frk. Mathilde Victoria Giler. Arbejdsmand Niels Peter Samuel Johansen. Frk. Gertrud Binding. Restaurator Jens Peter Wolfersen. Cigarsorterer Julius Hustru Abelaide Sigfriede. Fabriksarbejderske Rosa Bartholine Olsen. Enke Margrethe Nielsen. Malersvend Carl Frederik Mantzius Biel. Stomagerjvend Peder Madsen Rasmussen. Kontorist L. Nielsens Hustru Karen Kristine. Arbejdsmand Hans Hansen. Enke Ane Nickelsen. Johan Peter Jørgensen. Holder Axel Alfred Nielsen.

Paa Frederiksberg:

Savværksarbejder K. M. Hansens Hustru Johanne, født Pedersen. Provst Otto Baldemar Glahn. Generalmajor Valdemar Stephan Julius Raabye. Maler S. Dahls Hustru Edith Marie; født Rasmussen. Partikuller Ferdinand Adolph Harder. Kreaturhandler J. Petersens Hustru Ane Cathrine, f. Jensen, af Næstved.

Bekendtgørelser.

Ansvarlig: **William Olsen.**

—o—

Literatur.

—

Nyhed!
Dr. Engelbreth:
Mandens Hygieine. I.
Faas i alle Boglader. Pris **25 Øre.**
A. Saxtorph-Beck's Bogh.

Forlystelser.

—o—

Casino. Telefon 1951.
Kl. 8-11½: **Alexander den Store.**

6. Trækning. Klasselotteriets Trækningsliste. 2. Dag.

(Efterfryk forbydes.)

(Uden Ansvar). 2 betyder 200, 5 500, 10 1000, 20 2000. Hvor intet Tal er anført, er Gevinsten **100 Kr.**

| | | |

Lejligheder.

[illegible]

Et Vær., Alkove, Gas, ny istandsat, proper Ejendom. Saxogade 21.

Korsgade 70. Til Leje 2 Vær. m. Kokk. og Gas 17 Kr. do. (Kvist) 12 Kr. Vicev. anv.

Nedsat Leje. 3 Værelser 20 Kr., 2 Værelser 14—16 Kr., 1 Værelse, Alkove, Kokken, 12½, er straks til Leje Sølvgade 6. Viceværten anviser.

Store 3-Værelsers Lejligheder med W. C. samt andre Nutids-Bekvemmeligheder er straks eller til Oktober Flyttedag til Leje for 24 à 30 Kr. mdl. Anvises fra Wagners Allé Nr. 1, Stuen, Frederiksberg.

2 Vær., solrig, fra 12 Kr. mdl., til. Hedebygade 15, 2.

Guldbergsgade 4. 3 Værelser og Kokk. 20 Kr.

Mbl. Vær. 2,50. Enghavepl. 3, 3 th.

Mbl. Vdv., eg. J. Hvilstr. 27, 2 th.

Øverg. o. V. 34 B 2 th. Mbl. Gadev.

Lille hygg. mbl. Vær. 10 Kr. mdl. Brandes Allé 1, 2. tv. Hj. Kolbjhdej

Mbl. Vdv., eg. Indg. Solvg. 3, 1.

Helgesensg. 20 og 24, Hj. af Blegdamsv. 3 V., W. C., ft. Pigel. 31—32 Kr.

2 og 3 Vær. Lejligheder, nyistandsatte, er tilleje. Dagmarsgade 43; ingen Genboer.

Grammophoner

uden Udbetaling.

A. Nordholm, Absalonsgade 22.

Korrespondancer.

—o—

En yngre Mand ønsker en ung Pige, 18—20 Aar, som Veninde. [illegible]

Sara Christensen

[illegible]

En dannet Kontormand, 30 Aar, ønsker Bekendtskab med en nobel og hæderlig Pige. Bill. mrk. 4577 modtager Bladets Kontor.

Herre, fri, søger enlig Veninde sidst i 40. Bill. 649 modt. Aa-Kiosken.

„Ødo" er kommen hjem, indl. Bill. som sædvanlig, opg. Tid og Mødested.

Laan.

Ung, chic Dame, eget hyggl. Hjem, søger Laan af en nobel Herre. **Jægergade 7, St., Systuen.**

[illegible]

Læger.

Dr. Thalbitzer: Hud- og Kønssygd. Frederiksberg. 41 (ved Dr. Louises Bro) 1-2 og 7-8. Søndag 10—11. Telf. 9717. Sæk. Venteværelse for Kvinder.

Dr. Jacobsen Hud- og Kønssygd. (12-2,6-7½) Helle 10—12. **Landemærket 3.**

Dr. Santzel, er flyttet til Nr. 48 [illegible] **og Kønssygdomme.**

Dr. med. Goldschmidt. **Hud- og Kønssygdomme** **Store Kongensgade 32, 1** Kl. 11—12 og Kl. 7—9; for Damer Kl. 6—7

Læge S. Bach Hud-, Køns- og Urinvejssygdomme Aaboulevard 11 (v. Parcelbro). Tlf. 27282. 12-1½, Sønd. 9. Kvinder 1-2, 6-7. Sønd. 10

Tandlæge Ruben

Parisiennes Ejendom. Telf. 26740 y. **Vesterbrogade 29.** Træf. 10—3 og 6—8, Sønd. 10—12. Smertefri Tandudtrækning, Plombering og kunstige Tænder fra **1 Kr.**

Hele smukke Tandsæt fra **20 Kr.** 5 Aars skriftligt Garantibevis paa Holdbarhed. Jeg **udlover**

en Ducer paa 500 Kr.

til den, som beviser, at det ikke er Tilfældet. Saavel Tandudtrækning som Plombering er **fuldstændig smertefri**, idet Nerverne bedøves med et helt nyt ufarligt Bedøvelsesmiddel. Anbefales særlig nervøse Patienter.

Gratis Tandudtrækning med ufarlig **Bedøvelse** ved Bestilling af kunstige Tænder.

Mine Priser er **billigere** end Sygekassernes.

Undervisning.

—o—

Tysk, Engelsk. 20 Ø. T. Ærøg. 7, 1.

Tysk, Engelsk 1 Kr. mdl., 2 Tm. ugl. Billet mrk. 4549 modt. Bl. Kt.

En ung Skuespiller ved et af de herværende Teatre ønsker at læse med nogle Damer og Herrer, der agter at gaa Scenevejen. Moderat Honorar. NB. Ikke Aftenlimer. Billet mrkt. 4569 modt. Bl. Kt.

Billigt Søndagskursus. Søndag d. 13. Sept. Kl. 10 begynder paa **Nehms Kursus, Amagertorv 3**, et 4 Mdrs. Søndagskursus i **Skrivning, Regning**, etc. og **Bogholderi**. Betalingen er **10 Kr.** for hele Kursuset. Indmeldelser modtages **daglig 9—9** og Søndag **10—2**. Telf. **Byen 393 y.**

Foreninger.

Mary Hessevangs & Viggo Gundmanns Danseskoler beg. Oktbr. Progr. i Telef.-Kioskerne.

Dilettanter søges til en Aftenunderholdning. Reverdilsgade 3, St. tv.

Efterlysning.

Et Sølv nobret Damenr. mrk. E. K., er bortkommet i Lejligheden [illegible] 22, 4.; for Opbringelse god Dusør.

[illegible]

Blandede Bekendtgørelser

—

Pæn Barnev. 1R. 14Kr. Steng. 7, 3 tv.

Stjærne f. D. Sløtteg. 29, 2. th.

Sygevin, rød Lissabon Portvin, 1 Kr. Fl. Chr. Funder. Baggesensgade 20 Tlf. [illegible]

[illegible]

Massøse, Frk. Heller. Vesterbrogade 25, 3. tv.

Stjerne Blaagaardsgade 40, 1. o. G. tv.

Alt Broderiarbejde udføres.

Fuld Kost i Privat Hjem, 8 Kr. ugentlig. Langelandsvej 11, 1. Nilsson.

Klasselodder 1/1, 1/2, 1/4, 1/8 sælges. **13, Danmarksgade 13.**

46, Istedgade 46 **Billigste** Laan paa Klasselodder. Gevinstudbetaling.

Kig indenfor hos Ella Marqvorsen. [illegible] Kobmagergade 54, Butiken.

Damefrisering udføres af øvet Frisørinde. Patentjern. 10 Kr. mdl. Abonn. Elever antages for 20 Kr. [illegible]—65, Mezz.

30 store Kaniner sælges uhørt billig. Godthaabsvej 95, Villaen.

Brudesalg. Et lille godt Brugudsalg er billig til Afstaaelse. Billet mrkt. 2599 modt. Aviskont. Vesterbrogade 64.

Skal Maden dig førstrigtig smage, Du maa en Gyldenholmer tage.

Møbler

Spec.: Montering af 2, 3 og 4 Værs Lejligh. Rimelige Afbetalingsvilk. **Frederiksborgg. 44**, v. Dr. Louises Bro

10 Egetr. Spisestuemøblementer udsælges 117—135 Kr. Absalonsg. 18, Kj.

Møbler Kontant og Afbet. Intetsted saa billig. **Slotsgade 17.**

En som ny Servante med Marmorplade **15 Kr.**, et meget stort Maleri **3 Kr. Jægergade 19, St.**

Eleg. Ahorns Soveværelse 85 Kr. Ege-Spisestue 115 Kr. Nyhavn 55, 1. Vært.

4kantet Barnevogn i Rem sælges billig. Melchiors Plads 3, 1. v. Fribavnsgade.

Markiser nedtages og opbevares. **Møbler stoppes** og betræk. solidt og billig. Istedgade 78.

2 dobb. Dyner og 3 Puder 25 Kr. ønskes solgt. Fredericiagade 48, 1.

Snus

fråu **Aktiebolaget Eric** [illegible] **Göteborg**, finnes att tillgå i hvarje [illegible] detaljaffär.

Partinederlag för [illegible]

Hrr. Christensen & [illegible], Köpenhamn.

Obs.! Bästa svenska [illegible]

Vikler og Raatobak faaes billigst. Vikkelude [illegible] St. Tolf. Nora 187 y. [illegible]

Cykle, Dame-, Frihjul, [illegible] 32 Kr. Absalonsgade [illegible]

Herrecykle, ny, m. Frihj. [illegible] uden 55. Auktionslokalet [illegible]

Symaskiner uden Udbetaling og fra **1 Kr. ugl.**, som [illegible] Dem. Alle Slags Maskiner [illegible] stort Udvalg **4 Aars** skriftl. **Garanti. Blaagaardsgade** [illegible] **Aabent 10—3.**

En udmærket Trædesymaskine sælges for 10 Kr. Godthaabsvej [illegible]

Jyske Uldtrøjer

1,00, 1,25, 1,50, 1,75, 2,00, **Uldbenklæder** samt [illegible] **Normalunderbeklædn.**, [illegible] **Herresokker 50, 75, 1,00.**

Alfred Broe,

Kobmagergade 40, Kælderen.

Et Parti sorte Silkemellemværk 10 Øre Alen. Et Parti [illegible] Strudsfjer 1, 2 og 3 Kr. Stk. Prøvehandelen Studiestræde [illegible]

Konfirmationskjoler syes [illegible] 5 Kr. Kostumer 8—9. Kaaber syes [illegible] moderniseres. Damekjoler, Børnedragter syes fikst til moderate Priser. Syttese Blaagaardsgade 28 A, 2. Andersen.

Damer! Klip ud! Liv syes for 1 Krone. Reparationer udføres. En Stjerne gratis. Torvegade 75, 2. tv.

Alt Skræderi syes meget billig. Gartnergade 18, [illegible]

For Skrædere. Tøj ønskes mod Levering af Mælkeb. Billet mrkt. modt. Kont. Rolfsvej 1.

Til **Bryllupper og Selskaber** udlejes Kjole- og Diplomatklædninger. Udsalg af nye og brugte Herreklæder. Husk kun **Korsgade 44, St.**

Gode, brugte Sommer-Overfrakker, Veste, Diplomatfrakker, Herrekjoler, Jakker, Benklæder uhørt billig. **Linnésgade 26, 4. o. G**

Uhre paa Afbetaling 1 Kr. ugentlig. Dosseringen 6, det store Uhr ved Dr. Louises Bro.

Afbetaling.

Med **1 à 2 Kr.** ugentlig leveres **Vinterfrakker, Klædninger**, Regnfrakker, Benklæder, **Kaaber, Kostumer**, Kjolestoffer, Skørter og **Konfirmations-Klædninger.**

NB. **Gode Stoffer** og **godt Arbejde** garanteres.

1, Dannebrogsgade 1.

Herre-Skræderiet

16, Torvegade 16, Christianshavn.

Afbetaling indrømmes.

10 Kr. Udb. 1 à 2 Kr. ugentlig.

Afbetaling.

Med billig Forudbetaling og 1 à 2 Kr. ugentlig leveres alt til **Dame-, Herre- og Børne-Garderobe** henhørende. Stort Lager af færdigsyet. Bestillinger i Løbet af faa Dage.

Peter Thomsen, Nikolajgade 18.

Afbetaling.

Paa rimelige Vilkaar leveres **Klædninger, Sommerfrakker, Drengedragter**, eget Regnfrakker, **Costumer, Overstykker**, Kjoler, Bluser og Skørter. **Solide Varer. Billige Priser.** Carl Jacobsen & Co.

64. Nørrefarimagsg. ved Vendersgade.

24)

Kærlighedens Tornevej.

—o—

— Aa, lad De bare Rafaels Aske hvile i Fred.

Spisestuen laa i en Etage ovenover Romans Arbejdsværelse.

— Er De der! ... Det var sandelig en Overraskelse, lød en klar, syngende Stemme, Vrigladov i Møde.

Og saa kyssed han Kaleria Aleksejovnas velplejede Haand.

Hun saa ud som Ømheden og Finheden selv, Øjnene var blaa og blide, men kunde en Gang imellem skyde uhyggelige Lyn, og hendes Hud var blød som hvidt Fløjl. Ogsaa hendes Gang og enhver af hendes Bevægelser bar Præg af Blødhed og Blødhed, hun svævede hen over Gulvet, skønt hendes Skikkelse var noget svulmende i Omridsene. Haaret bar hun glat ned over Kinderne; dets Farve var sort som en Ravnevinge og fremhævede hendes klare Hud endnu mere. Og denne hendes vidunderlige Hvidhed havde intet sygeligt hos sig, det var tværtimod den sunde og skønne Gennemsigtighed, man ellers kun træffer hos rødblonde Kvinder. Gennem hendes hele Væsen strømmede en behersket Lidenskabelighed, en sælsom neddæmpet Varme parret med en uovervindelig Vilje, ved Hjælp af hvilken hun altid var i Stand til i rette Tid at lægge Tømme paa sig.

— Hvor kommer De fra, gamle Ven? spurgte hun.

Vrigladov saa umaadelig uskyldig paa hende.

— Aa, jeg kom saadan lige efter Næsen ... jeg har brugt Bade i Biarritz.

— Naa, ja saa ... virkelig, kom det lægtrukkent over de fuldendt formede, rosenrøde Læber, medens hendes Øjne fæstede sig paa Maleren med pludselig Opmærksomhed.

Vrigladov spidsede Mund paa en efter hans Mening hjerteknusende Maner, medens han tænkte:

— Bild Dig endelig ikke ind, at Du faar mig til at gaa i Vandet; før kan Du holde en Aal fast ved Halen.

Fru Selitski var altfor snu til straks at underkaste Vrigladov et Krydsforhør, desuden vidste hun altfor vel, at man lige overfor en Sladderhank allerhelst skal lade være at vise Nysgerrighed, naar man ønsker, han skal ramme sine Historier ud.

Med ét fæstede da ogsaa Vrigladov sine vidtopspilede Øjne paa Kaleria, idet han spurgte:

— De kender jo Natalie Gregorjevna?

— Hvilken Natalie Gregorjevna?

— Fru Sedlin-Donezko.

— Nej ... jeg har hørt hende omtale ... hun er nok meget smuk ... det er en gammel Bekendt af Leo Samsonnov — nej ... jeg kender hende ikke ...

— Hvor kan hun da bede mig hilse Dem! Dersom De kommer til Paris, sagde hun, maa De endelig opsøge Kaleria Aleksjovna og hilse hende venligst fra mig.

— Nej — Vaas ... jeg er dog en gammel Fæpande! ... Jeg løber fur i alle mine Damebekendtskaber ... det er ikke Fru Sedlin-Donezko, men Margrethe Franzovna, jeg skal hilse Dem fra.

— Franske Margot! Kaleria smilede lidt forlegent, og i det samme viste der sig en lille rød Plet paa hver Kind, — saa var der altsaa stort Selskab i Biarritz.

— Nej, ikke stort, men udvalgt og helt fortroligt Selskab. Leo Samsonnov og Natalie Gregorjevna var uadskillelige. De sejler langt ud paa Havet og nyder sammen Schiller. Er det længe siden, De har hørt fra Samsonnov? føjede han til i en henkastet Tone.

— To Maaneder.

— Altsaa siden Fru Sedlin-Donezkos Ankomst til Badestedet! ... Ser det forsnakkede jeg mig nok igen. Ja, han er og bliver en letsindig Person, den gode Leo ... ikke sandt?

Kalerias Forhold til Samsonnov var ingen Hemmelighed. Hendes Mand plejede at se ud ad Vinduet med et sværmerisk, drømmende Blik, hver Gang man nævnede Samsonnov. Spurgte man ham om denne Herre, som Svaret altid med dybt og inderligt rørt Tonefald.

— Leo Samsonnov er det bedste Menneske i Verden og min bedste Ven.

Undertiden hed det ogsaa „en trofast Ven af vor Familie".

— Hvorfor skulde han for Resten skrive, sagde nu Vrigladov, som om han vilde undskylde Samsonnov, en Dag er han i San Sebastian, en anden i Bayonne og Himlen ved hvor ikke. Var han alene, stillede Sagen sig vel anderledes ... men han er altid i saa underholdende Selskab ... og man kan jo heller ikke overlade en Dame til sig selv.

— Er hun virkelig en saadan Skønhed?

— Ak, min naadige Frue, brød Vrigladov ud, idet han sprang op, ilede hen til Kaleria og kyssede hendes Haand, — hvor kan man tænke paa Stjernerne, naar man bader sig i Solens gyldne Straaler? ... Men atim er hun nu ikke ... Øjnene er især ikke ilde ... aa, de Øjne! Strenge, graa Øjne ... ikke Øjne som Hr. Flygels ... der dog ogsaa er strenge og ærefrygtindgydende ... og saa Figuren, Skikkelsen ... Munden! ... Om de Læber lurer Amoriner ... og saa en Barm ... Ungdomsfriskhed — en aldeles usandselig Ungdommelighed ... urimelig ... hun er sekstyve Aar og ser ud, som om hun knap var atten ... Mage til hendes Fletninger har jeg aldrig set noget Steds ... man kunde bruge dem til at binde en Morder til Pinebænken ...

— Aa fy, ... det var en fæl Sammenligning, faldt Roman ham i Talen.

— Tror De, Samsonnov bliver meget længe i Biarritz? spurgte Kaleria.

— Det kommer aldeles an paa Natalie Gregorjevna. De ved bedre end nogen, at han ikke ejer Spor af Vilje. Det er meget muligt, at de to har aftalt at rejse til Timbuktu sammen.

Nu stod alle fra Bordet, i Døren standsede Kaleria Vrigladov, tog ham fortroligt i Øret, han fulgte med ind i hendes Værelse, hvor hun straks sagde:

(Fortsættes.)

Trykt hos O. C. Olsen & Co. Linnésgade 22, København.

1906

Kjøge Borgere!

Paa os i Kjøge beror det væsentligt, hvordan Udfaldet af Valget her den 29de Maj skal blive.

Alberti har forskaffet os:

Det ny Posthus.

30,000 Kr. til Kjøge Kirkes Restauration.

17,000 Kr. til Kjøge Museum og Folkebibliotek.

Alberti forskaffer os hvert Aar rundelige Tilskud til den tekniske Skole, til Handelsskolen og til Tøxens Skole.

Albertis Bane — Kjøge—Kjøbenhavns Banen — som vil bringe Kjøge store Fordele, er om kort Tid Virkelighed.

Alberti er den trofaste og utrættelige Hjælper i enhver Sag, hvor Institutioner, Foreninger eller Private kræve hans Bistand. Saaledes har mange af Byens unge Mænd faaet Ansættelser og Rejsestipendier ved hans Hjælp.

Kjøge By er nu i en lykkelig Fremgang, men vi har ikke Raad til at miste en trofast Ven!

Ikke et af Byens Blade, som vi dog Aaret rundt støtte, har for Partipolitik kunnet ofre Byens Interesser en eneste Spalte ved dette Valg!

Saa maa vi da selv tage Sagen i vor Haand: Lad os denne Gang glemme, om vi ere politisk uenige og først og fremmest tænke paa vor By.

Lad os ikke smide en trofast Ven væk og i hans Sted faa en Redaktør fra vor stærkt konkurrerende Naboby, Ringsted.

Kjøge Borgere! Lad os ved vor Enighed den 29de Maj vise, at vi vil vor Bys Vel!

Sikkert og vist er det: Alberti glemmer ikke os!

Lad os heller ikke glemme ham den 29de Maj.

Mød Alle og stem paa Alberti!

Som Borgere i Kjøge:

A. A. Hasselbalch, Etatsraad.	**Oluf J. Jensen.** Direktør.	**C. W. Christensen,** Bundtmager.	**Alfred Sørensen,** Sagfører.	
V. Franzen, Tandlæge.	**P. Jørgensen,** Tobakshandler.	**Niels Larsen,** Hestehandler.	**A. Leisner.** Grosserer.	**H. G. Wittrock,** Stationsforstander.
C. Kindberg, Murermester.	**H. P. Hansen,** Kreaturhandler.	**P. L. Rasmussen,** Kommissionær.	**Frode Rasmussen,** Kommissionær.	**Petersen,** Dyrlæge.
J. Hansen, Telefondirektør.	**C. Frederiksen,** Justitsraad.	**Severin Dahl.** Cand. mag. Lærer.	**Bargsteen,** Bagermester.	**Borum.** Skrædermester.
A. S. Rœpstorff, Byfogedfuldmægtig.	**Th. Svendsen,** Uldhandler.	**O. Rasmussen,** Skrædermester.	**Th. Hansen,** Malermester.	**E. Olsen,** Handelsgartner.
A. P. Nielsen, Glarmester.	**Jacob Bech.** Skrædermester.	**Viggo Rondahl,** Kjøbmand.	**J. Sattrup,** Hotelejer.	**P. Nielsen,** Organist.
Chr. Hansen, Murermester.	**G. Svendsen,** Kontorist.	**Fred. Engell.** Ekviperingshandler.	**Gudnitz,** Hotelforpagter.	**H. F. Clausen,** Bogtrykker.
Karl Hansen, Bogbinder.	**thor Straten,** Dyrlæge.	**Carl Daldorph,** Slagtermester.	**P. M. Sørensen,** Skomagermester.	**C. Stiftther,** Skomagermester.
Daugaard, Gartner.	**Slaatorn,** Værkfører.	**Herm. Hansen,** Detailhandler.	**A. P. Terkelsen,** Toldassistent.	
N. Rasmussen, Hotelejer, Casino.	**C. Friderichsen,** Kjøbmand.	**P. Larsen,** Gæstgiver.		

14/9-1979

BERLINGSKE TIDENDE

Christian den Niende kaldte Alberti slyngel og kæltring

Fhv. justitsminister Knud Thestrups biografi over storsvindleren, der satte dansk rekord i tillidsbrud

Af
Tage Taaning

KNUD THESTRUP: Alberti, 200 s., kr. 134,50. Ill. Det Schønbergske Forlag.

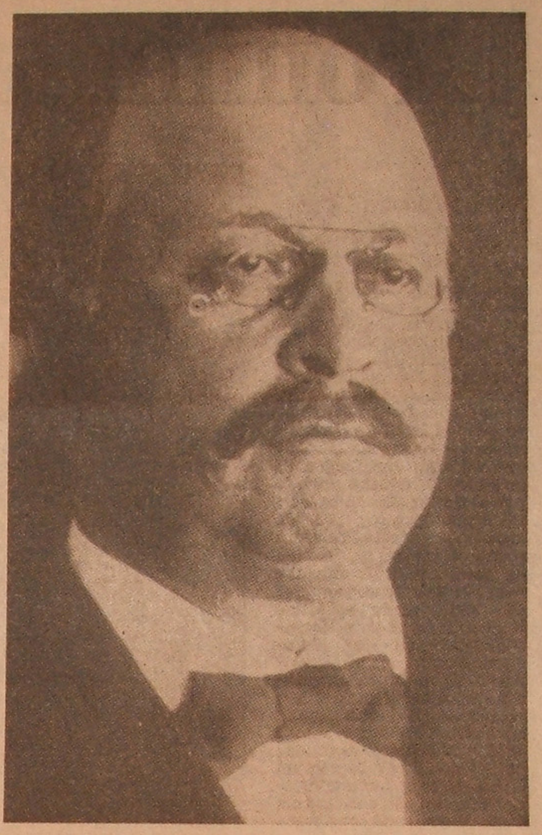

Peter Adler Alberti

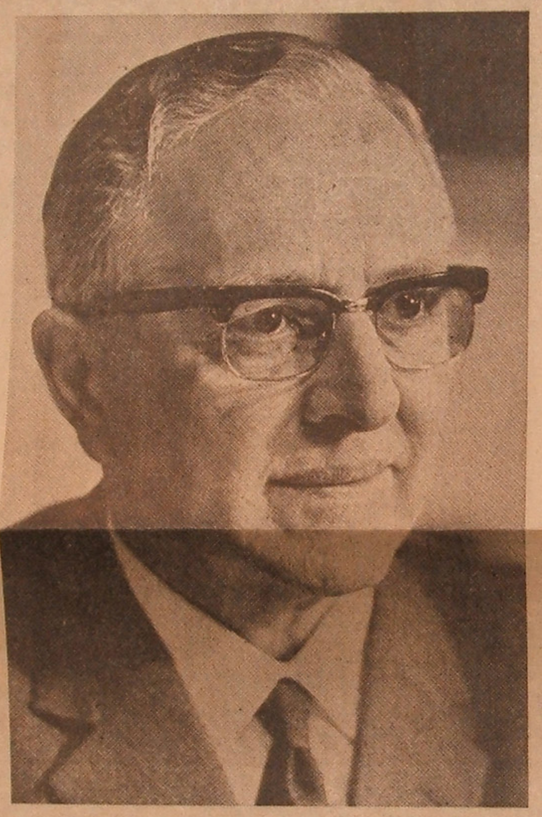

Knud Thestrup

DA HØJESTERETSSAGFØRER Peter Adler Alberti i juli 1901 figurerede på stystemskiftets første ministerliste, som justitsminister, var det ikke, fordi han i bankkredse og blandt ansete jurister var kendt som et fint papir. Knud Thestrup citerer ham for en udtalelse om, at den eneste morallov, han kendte, var straffeloven. Og den stiftede han senere nært bekendtskab med. Gamle kong Christian den Niende vrissede over »ham med det italienske navn«. Til den afgående indenrigsminister, Ludvig Bramsen, skal kongen have omtalt Alberti som en »slyngel, en politisk kæltring«. Det var allerede 1901.

Men Alberti havde en stærk stilling i det politiske liv og nød, som det synes ubegrænset tillid hos sine vælgere og i den sjællandske bondestand. En lignende tiltro nærede det sejrende-Venstrereformpartis leder I. C. Christensen, til hvem Alberti sluttede sig, da Højre, som han indtil da havde tilhørt, skrantede fælt. Voksende mistillid og vedholdende angreb fulgte imidlertid justitsminister Alberti gennem årene og tvang endelig konsejlspræsident I. C. Christensen til at lade ham falde, 24. juli 1908. Han faldt blødt, på en udnævnelse til geheimekonferensråd med titel af ekscellence, plus højeste ministerpension og et bestyrelsesben i Store Nordiske. Det rystede hele den danske befolkning, da Alberti den følgende 8. september meldte sig på Københavns Domhus som skyldig i falsk og bedrageri, senere opgjort til et samlet beløb på 15,4 millioner kroner. Det var en slags penge i de tider, og det blev den største bedragerisag i Danmarks historie.

DET ER DENNE uhørte skandale, fhv. justitsminister Knud Thestrup ud fra personlige ministererfaringer samt med en sjælden energi og sporsans har kulegravet og nu redegør for i bogen om Alberti. Det er et forbløffende arbejde, en virkelighedens kriminalroman, hvor forbryderens overvældende evne til at bluffe sine omgivelser, parret med umættelig spillegalskab og brutale ambitioner, har gjort ham det muligt at jonglere med millioner og decimaler og rejse formuer på garantier, som slet ikke eksisterede. Alberti var jo en i offentligheden mere eller mindre anset, men af mange frygtet person. Han havde en solid baggrund, et hurttigt hoved med myndig fremtræden, men af karakter overfladisk som Micawber.

Fra første færd byggede han på sin fars renommé. Dernæst faldt hans karriere i et tidehverv, hvor de hastige ændringer og tekniske fremskridt var vanskelige at følge og let afstedkom usikkerhed, ligesom nu. Allerede 1856 grundlagdes Den sjællandske Bondestands Sparekasse som udtryk for bøndernes selvstændighed med den fri forfatning. Kassens første formand var folketingsmand, overretsprokurator C. C. Alberti, »en mand, hvis retsindighed blev et ordsprog, og hvis trofasthed holdt til døden«. (Af Viggo Hørups nekrolog).

Efter C. C. Albertis død fulgte sønnen Peter Adler ham som sparekassens formand. Unge Alberti var blevet højesteretssagfører 31 år gammel og havde en omfattende sagførerforretning i kompagni med faderen. Han blev yderligere formand for Sjællands Brandforsikring for mindre Landbrug samt for det andelsselskab, Smøreksportforeningen, han selv havde taget initiativet til. I alle disse forhold »sad« han på kassen og manipulerede med pengene efter behov. Andelshaveres ønsker om kontrol blev let manet i jorden.

VED FOLKETINGSVALGET 1892 slog han som Det moderate Venstres kandidat i Køge-kredsen selve Hørup, som havde haft kredsen i 16 år. Alberti udgav bl. a. dagbladet »Dannebrog«, i København, og det fik en vis betydning i den følgende tid, men gik ind, da han selv blev sat ind. Skønt der til stadighed gik rygter om Albertis dispositioner og store lån, snart til sparekassen, snart til Eksportforeningen, forstod han stadig at klare sig. I bankkredse veg man tilbage for at gå tæt på hans dispositioner, fordi det kunne udlægges som politisk forfølgelse.

Bedragerierne mod de to store andelsselskaber deler Knud Thestrup op i fire grupper: I første periode foretager Alberti transaktioner, der dels er direkte bedrageri eller bringer ham til at bedrage yderligere. I anden periode udvider han de første fiduser og gør sparekassen medansvarlig for forpligtelser, han har pådraget Smøreksportforeningen over for Privatbanken (C. F. Tietgen). I tredje periode driver han de tidligere transaktioner så yderligt, at Privatbanken i væsentlig grad stopper for hans vekseldiskonteringer. I fjerde periode, fra 1905 til 1908, vælter han hovedparten af den gæld, han har pådraget Eksportforeningen, over på sparekassens kreditforeningsobligationer til fordel for Eksportforeningen samt foretager bogholderimæssige svindelnumre, der søger sin lige i historien. Keine hexerei, nur Behändigkeit. Pengene var tabt på guldmineaktier i Sydafrika.

De 9 mill. kreditforeningsobligationer, der efter Albertis påstand lå kvit og frit i Privatbanken, eksisterede ikke. Gennem næsten 20 år havde Ove Rode, først i »Piraten«, senere i »København« og derefter i »Politiken« holdt jagt på Alberti. Det kostede Rode en række injuriebøder, men han sejrede. Til slut. Han fik oplyst, at I. C. Christensen som finansminister havde lånt Alberti 1,5 mill. kr. af statsmidler, og dermed slog Rode endelig til i sin avis den 8. september om morgenen. Ved 12-tiden meldte Alberti sig hos overbetjent Jacobsen på Domhuset. »Hvor store beløb, det drejer sig om, kan komprahenten ikke blot tilnærmelsesvis opgive« hedder det i politirapporten.

FRA 8. SEPTEMBER 1908 til 20. december 1912 sad Alberti i Domhusets fængsel. Dommen faldt 17. december og lød på otte års tugthusarbejde. De to første år afsonedes i Horsens, og derefter overførtes han til Vridsløse, hvor han blev indlagt på fængslets sygehus. Ved ankomsten til Horsens vejede han 138 kg, ved ankomsten til Vridsløse kun 71 kg. Den 14. august 1917 blev han betinget benådet. Han modtoges efter løsladelsen af direktør Sylvester Hvid og andre gamle venner og deltog i en del selskabelighed i de følgende år. Ved en sådan lejlighed var det, antikvitetshandler Ole Haslund efter middagsbordet bød Alberti en siddeplads, men denne ønskede at stå op og strække benene. »Ja, De har jo lige siddet så længe,« plumpede det ud af Haslund. Det blev en københavner-anekdote, som Thestrup dog ikke anfører.

Alberti var i 1898 blevet skilt fra sin første hustru, og 1906 ægtede han fru Viktoria Bendix, der lod sig skille fra ham efter dommen. Hun genforenedes derefter med sin første mand, komponisten Victor Bendix. Albertis søster, Kvindelig Læseforenings mangeårige formand, Sofie Alberti, gav udtryk for, at hun mente broderen var sindssyg. Han døde i juni 1932, 81 år gammel, efter at være påkørt af en sporvogn. Han ligger begravet på Assistens Kirkegård.

Dagens flue

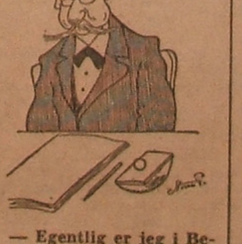

— Egentlig er jeg i Besiddelse af et vist Lune, men jeg har aldrig haft Brug for det i min Stilling.

Alberti-Katastrofen var min Karrières Forlis

Redaktør Anthon Maaløe, som var Redaktør for Albertis Blad „Dannebrog", fortæller om sit første Møde med Alberti — et Møde, der fandt Sted i Køge under Valgkampen mellem Hørup og Alberti.

Da Redaktør Anthon Maaløe for faa Dage siden fyldte 75, huskede mange Mennesker i et Glimt de bevægede Dage omkring den daværende Justitsminister Albertis' Arrestation, huskede den Forbitrelse, der opstod i Befolkningen, og som gav sig Udslag i Modvilje overfor de Mænd, der havde staaet Alberti nær. Blandt disse var i første Række Anthon Maaløe, Redaktør af Albertis' Blad Dannebrog". Alberti knuste min Livsbane," siger han selv, men de mange Aar, der er forløbet siden da, har mildnet Tingene og udslettet enhver Bitterhed.

Alberti-Katastrofen indtraf som bekendt i 1908, men trods de mange Affærer Verden over af lignende Karakter er Indtrykket fra hine Ulykkesdage aldrig helt udslettet. Alberti er nu død, og Redaktør Maaløe er en af de faa nulevende af de Mænd, der stod Alberti nær. En stille Solskinseftermiddag paa Redaktørens Altan, hvor jeg sammen med ham og hans charmerende, norskfødte Hustru nyder Udsigten over Utterslev Gadekær, drejes Samtalen over paa Alberti og Begivenhederne dengang, og jeg spørger, hvordan han i det hele taget kom i Forbindelse med Alberti.

Da Alberti styrtede Hørup.

— Jeg var i 1890 blevet ansat ved Sorø Amtstidende, hvor jeg sammen med Redaktør Hans Jensen udgjorde hele Redaktionen. Jeg havde Titel af Redaktionssekretær, men var i Virkeligheden kun Lærredreng. Jeg skulde tage mig af alt forefaldende Arbejde, saa jeg havde nok at bestille, men samtidig tog Hans Jensen sig af min journalistiske Opdragelse og gav mig blandt andet en grundig politisk Uddannelse, saa jeg snart var Venstremand med Liv og Sjæl. Og da det første Møde under Valgkampen 1892 skulde finde Sted i Køge mellem Hørup og Alberti, var det naturligt, at Hans Jensen sendte mig af Sted.

Der var udskrevet Valg til Folketinget den 19. April 1892. I det opløste Folketing var Køgekredsen repræsenteret af Viggo Hørup, og mod ham stillede Højesteretssagfører P. A. Alberti sig, som det forhandlende Venstres Kandidat. Han blev yderligere støttet af Højrepartiet, der hellere end gerne vilde bidrage til at styrte Hørup.

Med Fødderne i Sne og Tællelys i Flasker under Mødet i Køge.

Det blev en Valgkampagne, som hele Landet fulgte med Spænding og Opmærksomhed. Alberti udgav et lokalt Dagblad i Køge, og paa Vælgermøderne gik det varmt til. Mødet mellem ham og Hørup fandt Sted paa Kildebrønde Kro. Der var mødt over 3000 Mennesker, saa der var ikke Tale om at holde Mødet inde i Kroen. Trods Vinterkulden maatte det afholdes ude paa aaben Mark. Det trak ud til langt ud paa Aftenen, saa vi Journalister — der var mødt Referenter fra hele Landet — til sidst maatte arbejde ved Skinnet fra Tællelys, vi havde anbragt i Ølflasker, og med Fødderne begravet i Sneen.

Et Par Dage efter modtog jeg et Brev fra Alberti, der takkede mig for mit Referat i Sorø Amtstidende og samtidig bad mig, hvis jeg kom til nogle af hans følgende Møder, komme hen til ham og hilse paa ham. Det gjorde jeg, og dermed var det Bekendtskab indledet, der førte til, at jeg i August samme Aar blev knyttet som politisk Medarbejder og Folketingsreferent til det nye Blad „Dannebrog" — en Stilling, der naturligvis medførte, at jeg var i stadig Kontakt med Alberti, Bladets Udgiver.

Han veg aldrig —

— Hvorledes var Deres første Indtryk af Alberti?

— Hans kolossale Viden og Kunnen og hans fænomenale Hukommelse, der ogsaa var ham et stort Aktiv i hans Rigsdagsarbejde, kunde ikke undgaa at gøre et stærkt Indtryk. Samtidig fik man den Følelse, at han ikke veg tilbage for nogen Verdens Ting, hvis der var noget, han vilde opnaa. Han kæmpede altid for sine Forslag, men han fortalte aldrig, hvad der dikterede ham hans Holdning. Sine Bevæggrunde holdt han for sig selv, man vidste aldrig, hvad der laa bag. Han var en stor Personlighed, og han imponerede mig straks, fordi han syntes at være parat til alt, rede til alt, hvis det var noget, han vilde.

Han var heller ikke uden Humor, navnlig havde han én Historie, som han særlig morede sig over. Efter et Møde samledes Alberti, Ole Hansen og jeg paa en Kro. Lidt fra vort Bord sad en Bondemand, der uden Hæmninger nidstirrede mig saa intensivt, at vi ikke kunde undgaa at lægge Mærke til det. Endelig satte han sig i Bevægelse, kom hen til vort Bord, prikkede Alberti i Ryggen og sagde:

— Undskyld, hæ ... hæ ... undskyld ...

— Hvad er det, De vil? spurgte Alberti.

— Jouw se, ded er nu inte saa lige en Sag, begyndte Bondemanden igen og sagde saa pludselig med et polisk Grin, mens han pegede paa mig: Er han dèr Deres Son, eller er han inte Deres Son.

— Nej, desværre, svarede Alberti — bare han havde været det.

Da Alberti vilde rette —

— Blandede Alberti sig ofte i Bladets Redaktion?

— Nej, aldrig, hverken i Redaktør Sechers eller i min Tid som Chefredaktør. Dog — ingen Regel uden Undtagelse. Alberti havde en Dag holdt en stor Tale i Folketinget, og da han kom hen paa Redaktionen, læste han mit Referat — og bad mig give en Passus en anden Form, der gav en helt anden Mening. Jeg nægtede kategorisk at lægge Haand dertil, under Henvisning dels til at min Gengivelse fuldkommen dækkede hans Ord i Tinget, og dels til at Udtalelsen, der var betydningsfuld, jo dog vilde være at finde i alle øvrige Blade. Overfor Redaktør Secher erklærede jeg, at skulde der rettes i Referatet, saa maatte han gøre det, men saa var jeg ogsaa færdig med at være Medarbejder ved „Dannebrog". Den Skandale, der kunde komme ud deraf, vilde dog hverken Alberti eller Secher udsætte sig for — og der blev ikke rettet i Referatet.

Denne lille Episode fik Betydning for hele det politiske Samarbejde mellem Alberti og mig gennem de mange Aar, jeg stod i Forbindelse med ham — det vil sige lige til hans dybe Fald i 1908. Han fik hin Aften paa „Dannebrog" saapas Respekt for mig, at han aldrig mere bad mig være med til noget som helst, der havde Karakteren af „Rævestreger".

Skyerne trækker sammen.

— Hvorledes mindes De Tiden omkring Sammenbrudet?

— Efter Sechers Død 1907 blev jeg Chefredaktør, og samtidig bortforpagtede Alberti Bladet til Professor Borchsenius og Overretssagfører Klahn og mig. Men derfor tabte han ikke Interessen for Bladet. Han kom ofte op til mig paa Bladet, men kun om Aftenen og kun for at sidde alene med mig. Der maatte ikke være mere end én Lampe tændt i Kontoret, og saa sad vi dèr i Halvmørke, mens han altid før eller senere begyndte paa det evigt tilbagevendende Tema: Angrebene paa ham i Rigsdagen. Han bragte altid selv Emnet paa Bane med de indledende Ord:

— Naa, hvad siger man ude i Byen?

En Aften var jeg imidlertid kørt træt af at snakke om dette samme Emne, og prøvede derfor at lede Samtalen ind i et, efter hvad jeg selv troede, neutralt Spor ved at spørge:

— Sig mig engang, hvordan gaar det egentlig med Smøreksportforeningen?

I Halvmørket syntes jeg at kunne se, at han ligefrem stirrede paa mig, og at han blev bleg. Den Tanke fo'r igennem min Hjerne: Hvad blander du dig egentlig i hans private Sager for; men i det samme Øjeblik var det, som om han tog sig sammen og spurgte mig saa roligt: — Interesserer De Dem for Smøreksportforeningen? Jeg forklarede, at jeg paa min Vej gennem Byen tilfældigt havde set Navnet Smøreksporten og derfor var kommet til at tænke paa, hvordan det egentlig gik, siden man aldrig hørte noget til Foreningen. Han trak Vejret dybt, og ligesom lettet smilede han og sagde: — Det er rigtigt, man hører ikke noget om Smøreksporten, men om den gælder ogsaa det gamle Ord: Den, der lever stille, lever godt.

Jeg følte godt, at mit Spørgsmaal havde været ham ubehageligt, men først senere, da de mange Millioners Underskud i Smøreksportforeningen blev opdaget, forstod jeg, at jeg den Aften ganske ubevidst havde jaget ham en voldsom Forskrækkelse i Livet. Med hvilken Angst, hvilken Rædsel har han ikke levet i i denne Vinter 1907—08, hvor han hvert Øjeblik kunde vente Afsløringen af Millionunderskudet baade i Smøreksporten og i Bondestandens Sparekasse.

Jeg troede blindt paa ham.

— Havde De aldrig Mistanke om Albertis' Transaktioner?

— Nej, jeg troede blindt paa, at han var en ærlig og redelig Mand, derfor var Opklaringen et saa forfærdeligt Chok for mig. Selv da jeg fra meget paalidelig Kilde var blevet underrettet om, at Alberti efter Sigende skulde have spekuleret og bedraget, troede jeg intet Øjeblik, at det var sandt, men følte mig blot krænket paa Albertis Vegne. Jeg opsøgte ham allerede næste Dag og slyngede ham lige i Ansigtet, at man sagde, der forelaa Underslæb og bad ham samtidig tage Skridt til ad retslig Vej at komme disse Rygter til Livs, da jeg naturligvis ikke et Øjeblik fæstede Lid til dem. Alberti var fuldstændig rolig. Et stort Smil gled over hans Ansigt og ganske uanfægtet sagde han: — Skal vi saa tage os en god Cigar. I den Opbidselse, hvori jeg befandt mig, kunde jeg slet ikke tænke paa at ryge, men han tændte med uforstyrret Sindsro en Cigar, og da jeg endnu en Gang bad ham rense sig for denne forfærdelige Anklage, begyndte han paa en lang Forklaring om, at der ikke skulde gøres noget ud af denne „Historie". Jo, mere man rører ved Smuds ,des mere ilde lugter det, og der er i Forvejen Smuds nok om mig takket være mine Fjender, sagde han. Jeg var ikke tilfreds med Resultatet, men følte mig dog fuldstændig beroliget. Kort Tid efter var Katastrofen over os.

Befolkningen kastede Sten efter os.

— Og den glemmer De aldrig?

— Nej, hvordan kan jeg det, den var jo min Karrières Forlis. Alberti-Katastrofen knækkede min Livsbane, og han skuffede min Tro og Tillid saa meget, som det overhovedet er et andet Menneske muligt. Min eneste Trøst var, at „Dannebrog" aldrig havde kostet Alberti en Øre.

Men hele Befolkningens Vrede vendte sig mod os, der havde staaet Alberti nær. Samme Dag han var fængslet, samlede der sig en stor Menneskemængde foran „Dannebrog"s Kontorer i Frederiksborggade. Vi, der sad inde i Arbejdsværelset fuldstændig lamslaaet ved denne ufattelige Katastrofe, hørte, hvorledes Raabene og Skrigene steg og steg. Nu blev der ogsaa kastet med Sten. De knuste Ruderne, og selv Politiet, der var ankommet i stort Tal, havde vanskeligt ved at faa Bugt med Folkemassen. I denne vort Livs tungeste Time maatte jeg sætte mig hen og skrive Alberti-Artiklen „Et Fald". Eif.

31 JULI 1942

...t spøgelse i dansk politik

...isse uger er det 75 år siden, ...sretssagen mod ...C. Christensen og Sigurd ...rg startede som en udløber af ...A. Albertis bedragerier

...STORIE

Verner Jespersen
...urnalist, RB

Rigsretten er et af spøgelserne i dansk politik: den har ikke været i funktion siden århundredets begyndelse, men ...ader sig med mellemrum syne ...om en dyster mulighed - for ...urtigt igen at synke tilbage i ...eoriens og historiens tåger.

I forbindelse med »dagpenge-...skandalen«, der for øjeblikket behandles i Folketingets udvalg for forretningsordenen, er tanken om rigsret på ny blevet luftet. Formentlig bliver det dog også denne gang ved tanken.

Det er netop nu 75 år siden, at den hidtil sidste rigsretssag blev ført. Den startede i disse uger i 1910. På anklagebænken sad Venstre-høvdingen, den tidligere konseilspræsident J. C. Christensen og hans indenrigsminister Sigurd Berg, en søn af J. C. Christensens forgænger som Venstre-fører C. Berg.

Men sagens egentlige hovedperson befandt sig i kriminal- og politiretten - tiltalt for bedrageri og falsk. Det var den tidligere justitsminister P. A. Alberti.

Chock

Alberti-sagen bibragte offentligheden et chok, der tåler sammenligning med de store nationale rystelser i 1864 og 1940. Den kastede lange skygger frem i dansk politik, og navnet - eller vel snarere begrebet »Alberti« dukker - som Rigsretten - fortsat op i debatten. »Alberti-skandalen den rene barneleg (sammenlignet med Kronebank-sagen)« lød forleden en kæmpeoverskrift på en avisforside.

Peter Adler Alberti var søn af den store bondeven C. C. Alberti, grundlægger af og formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Han var jurist som faderen, efterfulgte i 1890 denne som sparekassens formand og trådte ind i politik i 1892, da han slog Viggo Hørup i Køgekredsen og blev valgt ind i Folketinget for Venstre.

Ved systemskiftet 1901 udnævntes P. A. Alberti til justitsminister i ministeriet Deuntzer og gik på denne post med over i ministeriet J. C. Christensen 1905.

Imposant ydre

I sin ydre fremtoning var P. A. Alberti imposant: høj, fed og dominerende, og han besad indre kvaliteter, der svarede til ydret: fremragende intelligens og vældig arbejdskraft forbundet med magtglæde og en hensynsløs kynisme, hvis omfang ganske vist først efterhånden gik op for hans omgivelser. Der var noget meget sigende i, at netop han lagde navn til »prygleloven«, hvorefter der for visse forbrydelser kunne anvendes pryglestraf over for mænd mellem 15 og 55 år. Han fik den vedtaget i 1905. Den blev ophævet i 1911, da lovens fader sad i Horsens Tugthus.

Allerede inden Alberti blev udnævnt til minister, gik der rygter om, at der var noget fordægtigt ved hans pengesager. Inden udnævnelsen spurgte J. C. Christensen ham direkte, om der var noget hold i rygterne, hvilket Alberti benægtede. Men de var ikke til at slå ned og tog, som årene gik, mere og mere konkret form. De drejede sig om Albertis transaktioner som formand for Bondestandens Sparekasse og om hans engagement, ofte på sparekassens vegne, i mange andre foretagender. Dertil kom en stigende kritik af hans embedsførelse på justitsministerposten, hvor han sammenblandede offentlige og private hensyn.

Stadig voldsommere angreb blev af Alberti afpareret med en - som eftertiden kan konstatere - forbløffende rådsnarhed og frækhed. Men i det lange løb måtte han blive en belastning for regeringen, uanset at konseilspræsident Christensen lige indtil afsløringens øjeblik opretholdt sin tillid til ham.

Angrebene kulminerede i rigsdagssamlingen 1907-8. I tinget satte navnlig den konservative (senere professor) L. V. Birck, Herman Trier og Edvard Brandes, begge radikale, og socialdemokraten F. J. Borgbjerg stødene ind. Borgbjerg brugte også dagbladet Social-Demokraten, som han var medarbejder ved, i agitationen, og i Politiken førte den politiske redaktør Ove Rode en kampagne så solidt underbygget og slagkraftig i formen, at den er gået over i pressehistorien.

Da den frikonservative lensgreve Mogens Frijs i Landstinget også undsagde Alberti, faldt klokken i slag: de frikonservative var regeringens støtteparti. J. C. Christensen lod Alberti falde. Den 24. juli 1908 trådte den stormægtige justitsminister tilbage. Men samtidig lod J. C. Christensen ham udnævne til geheimekonferensråd.

Lynet slog ned

Kort forinden havde J. C. Christensen som fungerende finansminister lånt Albertis sparekasse halvanden million kr. af statens penge uden at orientere de øvrige ministre eller finansudvalget.

Så slog lynet ned.

Den festglade og kvindekære københavnerjournalist Andreas Vinding hørte hos en dame af det lettere kavalleri om Albertis greb i statskassen og gav tippet videre til Ove Rode til underbyggelse af dennes kampagne. Samtidig konstaterede Niels Neergaard, der i mellemtiden havde overtaget finansministerposten, at Alberti ikke betalte sine afdrag.

Nu var der ingen vej udenom. Sagen blev sat på dagsordenen for et ministermøde den 8. september. Inden drøftelsen af den skulle ministrene imidlertid på Toldboden sammen med kongen tage imod majestætens søster, enkekejserinde Dagmar, der kom på besøg i Danmark.

Da Albertis efterfølger som justitsminister, Svend Høgsbro, ville forlade sit kontor for at tage til Toldboden, kom Københavns politidirektør rystet til ham og oplyste, at Alberti minutter forinden havde meldt sig til politiet som skyldig i falsk og bedrageri for millioner.

Ude på Toldboden gav Svend Høgsbro J. C. Christensen meddelelsen. - Det sortnede for mine øjne, sagde denne senere om episoden.

På dagbladet »Dannebrog«s redaktion i Frederiksborggade blev det også sort for manges øjne. Bladets udgiver var nemlig Alberti selv. Redaktøren, Anthon Maaløe, måtte fortvivlet skrive en leder om begivenheden til næste dags avis. Han slap værdigt fra det. Den blev siden karakteriseret som hans livs bedste artikel. Med et par linier ramte han centralt de psykologiske virkninger ud over landet af kolossens fald:

»Det var skralt nok med tilliden i vort samfund i forvejen. ... Men den mand, der faldt i går, dræbte den sidste rest af tusinders, titusinders tro og tillid, og det turde måske til syvende og sidst blive katastrofens frygteligste følge: at disse tusinder, titusinder efter dette ikke tør tro nogen længere - .«

Albertis selvafsløring ramte »Dannebrog« dødeligt. I løbet af et par år gik det ind.

Mistroens storm

J. C. Christensen, der om aftenen på ulykkesdagen til nære venner sagde: »Min fejl er, at jeg aldrig har tænkt mig mulighed af en karakter som Albertis«, blev revet med af den mistroens storm, der nu rejste sig. Han kunne ikke længer fortsætte som regeringens chef. Den 12. oktober overtog regeringen Neergaard landets styre, idet J. C. Christensen allerede den 12. september havde bedt kongen om afsked for sit ministerium.

Det viste sig, at Alberti havde begyndt sine bedragerier allerede før, han blev minister. Han havde ofte brugt så primitive metoder til falsknerierne, at kun hans nedtromlende effekt på omgivelserne hindrede opdagelse. I alt beløb hans bedragerier sig til knap 17 millioner kr.

I kampagnerne mod Alberti indgik også rent politiske elementer. J. C. Christensen og Venstre skulle rammes gennem den skandaløse justitsminister.

Rigsdagen blev ekstraordinært indkaldt til 28. september - altså efter at regeringens tilhængetræden var bebudet. Og det blev en af dens historiske dage. Da J. C. Christensen talte, i enkelte øjeblikke på grådens rand, var der dødsstille.

Den snart afgåede konseilspræsident sluttede (den gang talte tingets medlemmer fra deres pladser): »Jeg skal jo snart forlade denne plads for at gå over i den anden side af salen (til de menige medlemmers bænke). Når jeg nu går derover en af de kommende dage, så går jeg derover med en følelse af dyb beskæmmelse over, at jeg har haft en forbryder ved min side, uden at jeg har kunnet se det, førend katastrofen indtraf, men jeg går også derover med en ren samvittighed. Og når jeg går derover, så går jeg derover med en følelse, som om jeg var truffet af dolkestik bagfra, men jeg går også derover med bevidstheden om, at politisk kunne de (hans politiske modstandere) ikke have styrtet mig, gjort mig noget for det arbejde, jeg ønskede at føre frem til mit lands gavn«.

Der er mange vidnesbyrd om det stærke indtryk, J. C. Christensens tale gjorde. En af dem, der blev påvirket for livet, var en stor dreng, som med sin far påhørte debatten fra tilhørergalleriet. Han hed John Christmas Møller og skulle siden gribe ind i Danmarkshistorien med samme omvæltende virkninger som J. C. Christensen.

Christmas Møller nærede bestandig en vældig beundring for J. C.s ranke holdning i katastrofens øjeblik og for hans stærke politiske vilje.

Rystelserne efter Albertis selvanmeldelse slog ind i den parlamentariske situation. Da den radikale C. Th. Zahle i oktober 1909 dannede regering, udtalte han de berømte ord om »det sidste hold af politikere«, som folket kunne have tiltro til. Han erklærede, at Albertiaffæren havde vist, hvor farligt det kunne være, at ministre havde økonomiske interesser at pleje ved siden af deres embedsgerning. Derfor ville det nye ministeriums medlemmer alle stå uafhængigt.

- Fra da af skriver sig de stadig gældende, meget strenge regler om, at danske ministre ved deres udnævnelse skal give afkald på andre hverv.

Den nye regering fik gennemført en beslutning om rigsretssag mod J. C. Christensen og Sigurd Berg.

Rigsretten, der blev indført ved junigrundloven af 1849, behandler tiltaler mod ministre for deres embedsførelse samt forbrydelser mod staten. Den havde hidtil været i funktion tre gange, hver gang sluttende med de anklagedes frifindelse.

Fjerde og sidste

I januar 1910 begyndte så den fjerde - og indtil nu sidste - rigsretssag. Professor Stig Iuul, der i en afhandling har behandlet sagen, fremhæver, at det politiske moment i tiltalerne var trængt stærkt i baggrunden. Der var ikke så meget tale om, hvad de to politikere havde gjort, som hvad de havde undladt at gøre, og dermed altså ikke samvittighedsfuldt nok opfyldt embedspligterne.

Dommen faldt den 17. juni. J. C. Christensen blev frifundet, mens Sigurd Berg fik en bøde på 1000 kr. fordi han ikke var skredet ind, efter at hans departementschef i Indenrigsministeriet havde gjort ham opmærksom på regnskabsmæssige uoverensstemmelser i Albertis sparekasse.

Bag dommen stod dog ikke et enigt dommerkollegium.

Stig Iuul bemærker, at tilliden til de to politikeres personlige redelighed var så grundfæstet, at dommen ikke gjorde noget skår heri.

Kriminalretten

Men i kriminalrettens syvende kammer pågik imidlertid vedvarende sagen mod justitsvæsenets tidligere øverste og almægtige chef, excellensen Alberti.

»I to år førtes en regulær kampagne mod den spidsfindige og rutinerede prokuratorhjerne, der ikke blottede sig et sekund«, skriver forfatteren Otto Rung i erindringsbogen »Fra min klunketid«. Rung gjorde den gang tjeneste just i syvende kammer og giver følgende skildring af Alberti som anklaget:

»Han blev stående foran skranken, uberørt og urokkelig - også denne gang massiv og statelig, som tog han mod en supplikant. - Han fik anvist plads på en alt for lille rørstol, hvorfra hans korpus vældede opad og ud til alle sider, bredt og umådeligt i sit omfang, og med en urokkelig ligevægt mønstrede han den, der var hans dommer, og som han nedladende overlod første replik og udspillet i den duel, der forestod.«

Kort før jul 1910 fik P. A. Alberti omsider sin dom. Den lød på otte års tugthus, som han afsonede dels i Horsens, dels i Vridsløse. På grund af sygdom blev han benådet i 1917 og levede derefter af tilfældigt arbejde.

Mager og ranglet

Kolossen var nu blevet mager og ranglet. Men hans gamle selvhævdelse kunne stadig stikke hovedet frem. I begyndelsen af juni 1932 beklagede han sig til en journalist over, at han forrige år var fyldt 80, uden at noget blad havde nævnt det. Han skulle over gaden, og journalisten spurgte, om ikke den gamle mand var ængstelig for at færdes alene i trafikken.

- Nej, svarede Alberti. Jeg går altid lige over gaden.

Et par dage senere, dagen efter at han var fyldt 81, gik han lige over gaden, blev påkørt af en sporvogn og døde tre dage efter, den 14. juni.

Såvel J. C. Christensen som Sigurd Berg fortsatte deres politiske virke og nåede begge igen op på ministerbaneterne. Selv om Stig Iuuls bemærkninger om omgivelsernes fortsatte tillid således skulle have gyldighed, var de dog begge livsvarigt mærket i deres indre.

J. C. Christensen bevarede i en årrække en central plads i dansk politik og kunne manevrere på en måde, der er blevet udlagt som efterreaktion på katastrofeårene.

En eneste gang efter den 8. september 1908 mødtes han og Alberti. En tidlig morgen, formentlig i tyverne, ringede det på døren til J. C. Christensens hjem i Herluf Trollesgade nær Christiansborg.

J. C. Christensen troede, det var postbudet, og lukkede op. Han kunne ikke genkende den høje mand på trappen.

Manden sagde: - Det er Alberti. Jeg kommer for at bede Dem om ikke at bære nag til mig for den store ulykke, jeg bragte over Dem.

J. C. Christensen svarede, og dermed endte den korte samtale: - Ja, det var en stor ulykke, men jeg bærer ikke nag til nogen. Bed De Gud om at tilgive Dem.

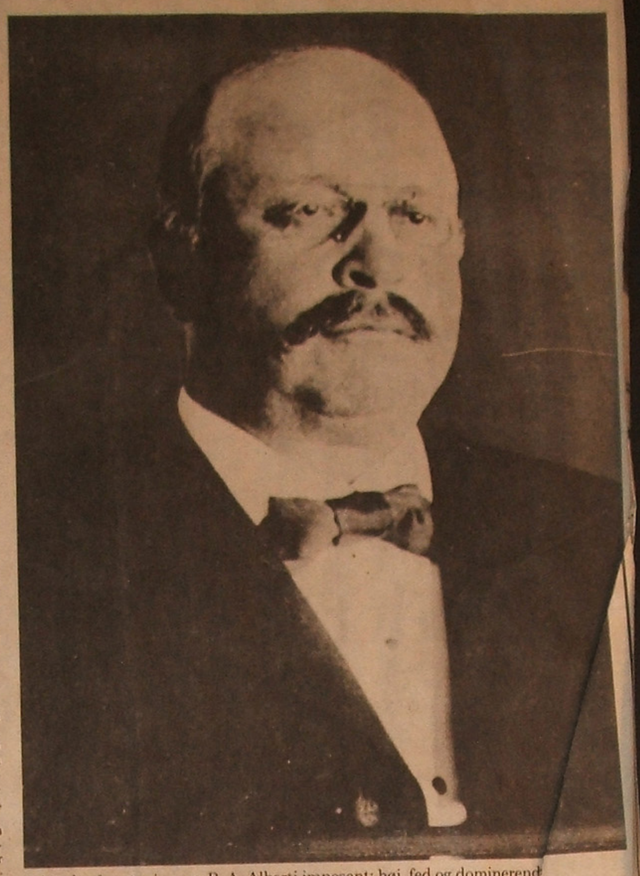

I sin ydre fremtoning var P. A. Alberti imposant: høj, fed og dominerend

Dagbl 9/2-1985

Jyllands Posten

Kendte sager

Af overlæge Andreas Kehler, Bøgelien 7, Neder Hornbæk, Randers

16/12 bragte JP en anmeldelse af bogen "Alberti-katastrofen" af historikeren Henrik Larsen og kaldte den en velskrevet Alberti-biografi – men uden at nævne, at der inden for de sidste 15 år er udgivet to andre velskrevne biografier om samme emne.

Det drejer sig om tidligere justitsminister Knud Thestrups bog "Aberti" fra 1979 og forfatteren Hans Lyngby Jepsens "Storbedrageren Alberti. Justitsministeren, der snød dem alle sammen" fra 1987. Markedet for Alberti-bøger er vel assorteret for tiden – til glæde for de mange, der har interesse for vores politiske historie.

21-12-1996

16. 12. 1996 Fyllands - Posten

Velskrevet Alberti-biografi

Biografi

Af GERHARDT ERIKSEN

Henrik Larsen:
ALBERTI-KATASTROFEN
219 sider, illustreret. 368 kr.
Politisk Revy.

■ Det er næsten 90 år siden, tidligere justitsminister P.A. Alberti et par måneder efter sin afgang meldte sig til politiet og bekendte bedragerier for op til 15 mio. kroner – en formidabel sum i 1908, da løbet var kørt for ham. Ifølge historikeren Henrik Larsen svarer beløbet til næsten en halv mia. kroner i dagens Lykketoft-kroner.

Man kan også måle med, at dagbladet Politikens medarbejder Andreas Vinding samme dag modtog et ekstragratiale på 20 kr. for sin »investigative journalism«.

Alberti meldte sig på Politigården for bedragerier over for to af sine egne foretagender, Den Sjællandske Bondestands Sparekasse og Danske Landmænds Smøreksport-Forening.

Illustration fra bogen

Alberti, der var en stor og kraftig mand med vældig livsappetit, nød en tilsvarende respekt hos Venstre-vælgerne på Sjælland. Her ses han under en valgkamp med små børn og hvad der ellers hører til.

Sine underslæb her søgte han (forgæves) at redde ved at spekulere i udlandet og gennem kredit i bankerne foruden forfalskede underskrifter og andet kriminelt.

Sagen blev politisk, fordi Alberti 1901-08 var justitsminister i Danmarks første Venstre-regering, hvis statsminister, J.C. Christensen, havde en grænseløst naiv tiltro til den begavede og selvsikre justitsminister.

Mens Alberti begyndte afsoning af otte år i Horsens Tugthus, stilledes J.C. Christensen og hans indenrigsminister Sigurd Berg for Rigsretten, hvor de henholdsvis blev frikendt og idømt en bøde på 1000 kr. - og begge kunne forlade retten med ødelagt politisk karriere bag sig.

De havde trods heftig presse- og politikerkritik undladt at kigge deres ministerkollega efter i sømmene, bundet af blind respekt for fine titler og af partidisciplin – man kritiserer da ikke en partifælle, som de andre partier er ude efter!

Forbilledlig

Om den spændende person Alberti har Henrik Larsen skrevet en forbilledlig biografi, der samtidig er en glimrende indføring i tidens politiske klima og i de førende aktører – afsluttende med en sober sammenligning med den nylige rigsretssag mod Erik Ninn-Hansen.

Forfatteren er cand. mag. fra RUC, og forlaget er det samme, som engang udgav det enøjede marxistiske blad Politisk Revy. Det er et klart udtryk for, at meget vand er løbet i stranden siden tresserne, at denne kombination nu kan frembringe en solid og velskrevet "gammeldags" politisk biografi, der kan læses af enhver med interesse for vor politiske historie.

Magtens fristelser

AF JENS PETER CHRISTENSEN

Der har ikke været rejst en rigsretssag i Danmark siden 1910, da Alberti havde svindlet for millioner og statsministeren erklærede ham ren. Statsministeren blev frikendt, men indenrigsminister Sigurd Berg blev dømt. Kronikøren, der er lektor og lic.jur., drager parallellen mellem sagen for 83 år siden og den rigsretssag, vi efter alt at dømme skal opleve med Erik Ninn-Hansen i hovedrollen.

I EN SITUATION, hvor vi efter alt at dømme står med en rigsretssag lige om hjørnet, er det relevant at fremdrage den foreløbig sidste rigsretssag i Danmarkshistorien, nemlig den, der blev rejst mod den forhenværende konseilspræsident – statsminister – I.C. Christensen og Sigurd Berg, hvor anklagen lød på manglende tilsyn og kontrol med justitsminister Alberti. Onsdag den 25. maj 1910 fremlagde den offentlige anklager, højesteretssagfører Gerhard Müller Ree anklagen i den midlertidige Rigsdagsbygning i Fredericiagade. Den lød:

'De Forhold, for hvilke de under nærværende Rigsretssag Anklagede ere sat under Anklage, ere alle Udslag af den hos politiske Partier ikke ukendte og hos Reformpartiet ganske særligt udprægede, absolut forkastelige, Tilbøjelighed til i misforstaaet Interesse for Partiet at holde Haanden over mislykkede Medlemmer af Partiet for derefter paa lempelig Maade at skille disse Medlemmer ud af Partiet eller fremtrædende Stillinger indenfor dette, i Forventning og Haab om, at deres endelige og ubestridelige Fald kan skydes saa langt ud i Tiden, at Partiet formelt kan fralægge sig Ansvaret for vedkommende Medlemmers Synder og derved nære Haab om ikke at tage Skade af vedkommende Mands Fald ... jo mere fremtrædende et saadant Medlems Stilling er indenfor Partiet, jo større er Angsten for vedkommende Medlems officielle Fald, og jo stærkere ere Bestræbelserne for at holde en skærmende Haand over Medlemmet, uanset alle dettes Forseelser.'

Der er meget i sagen fra 1910, som stadig har betydelig interesse. Først og fremmest bringer rigsretssagen centrale sider af spillet mellem magt og ret frem i dagens lys. Albertiskandalen og den efterfølgende rigsretssag er i så henseende et forbavsende klart bidrag til den aktuelle debat om forholdet mellem embedsmænd og ministre og om Folketingets og offentlighedens muligheder for kontrol med magten.

Alberti havde to år forinden sagen, den 8. september 1908, meldt sig til politiet som skyldig i omfattende falsknerier og bedragerier, begået over for Den sjællandske Bondestands Sparekasse, som han var formand for. Svindlerierne løb op i ca. 15 mill. kr. Et astronomisk beløb efter datidens forhold.

I årene forud for Albertis selvanmeldelse havde angrebene regnet ned over ham i offentligheden. Ikke mindst i Politiken, hvor den politiske redaktør Ove Rode førte pennen. Alberti var som justitsminister kendt som en skruppelløs og hård administrator, der ikke holdt sig tilbage for at pleje sine egne økonomiske og personlige interesser, når afgørelser skulle træffes.

I 1907 havde Alberti eksempelvis udnævnt en underretsdommer fra Fredensborg til højesteretsdommer som belønning for, at denne havde ansat Albertis svigersøn som dommerfuldmægtig ved sit underretsembede. Efter den første prøvevotering måtte

Nedenfor Politikens vinduer, da Alberti faldt

underretsdommeren dog trække sig tilbage i erkendelse af, at hvervet oversteg hans evner.

På lignende måde blandede Alberti offentlige og private interesser sammen, når han skulle fordele biografteaterbevillinger, give lotteribevillinger, tage stilling til sager om udsættelse af strafafsoning og give byggedispensationer. Hvad angår det sidste, spillede det en rolle, at Alberti ud over sine mange stillinger og hverv også var teglværksejer og murstensleverandør!

ANGREBENE mod Alberti kulminerede i det tidlige forår 1908, hvor Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Højre krævede en tilbundsgående undersøgelse af Albertis forhold. Fra socialdemokratisk side blev der fremsat forslag om nedsættelse af en parlamentarisk undersøgelseskommission til at klarlægge forholdene. Forslaget blev imidlertid afvist af Venstrepartierne, der havde regeringsmagten og flertallet i Folketinget. Der blev derfor ingen undersøgelse.

Da bølgerne gik højest under Folketingets debat den 16. marts 1908 udtalte statsminister I.C. Christensen fra talerstolen, at den forhandling, der havde været ført, ikke havde givet ham 'nogen som helst grund til misbilligelse over for min kollega eller hans administration'. I.C. Christensen afviste derfor også kravet om at få nedsat en undersøgelseskommission, der kunne se nøjere på Albertis forhold. Kravene om en sådan undersøgelse viste jo bedre end noget andet, sagde I.C. Christensen, at han selv havde ret i, at der ikke var ført tilstrækkelige beviser. Havde der været det, havde det jo ikke været nødvendigt at kræve en undersøgelseskommission! Denne paradoksale argumentation skulle under den følgende rigsretssag komme I.C. Christensen dyrt at stå.

Selv om I.C. Christensen fra talerstolen havde frikendt Alberti, var Albertis medlemskab af regeringen efterhånden blevet en for stor politisk belastning. Alberti fik derfor også silkesnoren kort tid efter Rigsdagens debat. Men silkesnoren blev uddelt med honnør: Efter aftale med Alberti trådte han – officielt af helbredsgrunde – tilbage den 24. juli 1908, på syvårsdagen for systemskiftet og på syvårsdagen for hans egen udnævnelse til justitsminister. 'For sine store fortjenesters skyld' blev Alberti samtidig udnævnt til gehejmekonferensråd, så han kunne bevare sin excellencetitel. Han blev kort efter udnævnt til regeringens repræsentant i Store Nordiske Telegrafselskabs bestyrelse. Alberti var afskediget med saldokvittering: Hans forhold var angiveligt i bedste orden.

IKKE ALLE var dog overbevist. I Politiken hed det om Albertis udnævnelse til gehejmeråd: 'Hvis nogen spørger, hvad en gehejmeråd er, så er svaret fremtidigt let nok. Ved De ikke det? En gehejmeråd er jo en mand, der gehejme aflægger et urigtigt regnskab for en offentlig sparekasse. Ja vist, når man aflægger urigtige regnskaber i Danmark, så ender man – indtil videre – i første rangklasse.'

Det blev Alberti selv, der rev gulvtæppet væk under regeringen og sin

egen person. Hen på efteråret blev det omfattende arbejde med at dække over bedragerierne ham for meget, pengene slap op, og den 8. september efter frokost meldte han sig i Domhuset i København. for en sikkerheds skyld medbragte han corpus delicti i form af en af de falske bankdirektionserklæringer, han havde udarbejdet for at dække over bedragerierne. Han ville ikke risikere ikke at blive troet af de politifolk, som han meldte sig til.

I den efterfølgende straffesag gjorde Alberti dog sit bedste for at trække processen i langdrag. Som gammel højesteretssagfører havde han rigelig erfaring at øse af. Dommen i den komplicerede sag faldt da også først to år efter. Den 17. december 1910 blev Alberti idømt otte års tugthus. De første år tilbragte han i Horsens. De resterende i Vridsløselille.

Alberti blev aldrig stillet for en Rigsret for sine embedsforbrydelser som justitsminister. Disse forbrydelser var da også småting sammenlignet med de forbrydelser, han som privatperson blev dømt for ved kriminalretten. Efter sigende kunne man fra politisk side ikke udholde tanken om i Rigsretten atter at skulle konfronteres med Alberti, den mand der havde holdt flertallet i nationen hen med snak og svindel i årevis.

PÅ MANGE års afstand må man spørge, hvordan det kunne komme så langt? Svindlerierne var startet endnu før Alberti i 1892 blev indvalgt i Folketinget. Hvordan kunne Alberti gennem så mange år holde sine kritikere fra livet? Og hvordan kunne Alberti gennem syv år som justitsminister opretholde sin troværdighed på en måde, så regeringen og flertallet i Rigsdagen spillede med på hans melodi og – efter alt at dømme uden viden om hans svindlerier – gav ham dækning?

Albertis eget svar var, at man i Danmark kan gøre alt, bare man gør det! Sandheden synes dog at være mere kompliceret. Læser man de mere end 800 tættrykte sider, som rigsretssagen mod I.C. Christensen og Sigurd Berg fylder i Rigsretstidende, får man et godt indtryk af, hvorledes spillet er foregået i magtens korridorer.

Efter tyve retsmøder blev fhv. indenrigsminister Sigurd Berg dømt i Rigsretten. Dommen lød på en bøde på 1000 kr., hvad der dengang svarede til en arbejders årsløn. Forvandlingsstraffen blev sat til tres dages fængsel. Samtidig blev Berg dømt til at udrede en femtedel af honoraret til anklageren.

Begrundelsen for straffen var, at Berg som indenrigsminister havde forsømt sin tilsynspligt med Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Under vidneafhøringerne i Rigsretten var det kommet frem, at Bergs departementschef, senere kabinetssekretær Krieger, allerede i sommeren 1906 havde advaret Berg om, at der manglede en debetpost på 3 mill. kroner i sparekassens regnskab for et lån, som sparekassen havde optaget i Nationalbanken.

Departementschefen var blevet informeret om denne mangel af Nationalbankens direktør Rasmus Strøm. Strøm havde opfordret Krieger til at få sparekasseinspektør Bindslev til at se på sagen. Krieger fulgte nationalbankdirektørens opfordring og gik til sparekasseinspektøren. Men inspektør Bindslev ville ikke tage sagen op. Bindslev var – med god grund – bange for Alberti og vægrede sig over for departementschef Krieger. Hans argument var, at så længe I.C. Christensen som statsminister tillod justitsministeren at være formand for Bondestandens Sparekasse, måtte han som sparekasseinspektør kunne gå ud fra, at alt var i den bedste orden i sparekassen.

DEPARTEMENTSCHEFEN måtte således gå til nationalbankdirektøren med uforrettet sag. Den eneste mulighed var herefter at give sparekasseinspektøren en ordre om at tage sagen op. Men det ville kræve, at ministeren blev underrettet om sagen og tilsluttede sig. Den ide var nationalbankdirektør Strøm ikke begejstret for. Han ønskede ikke meddelelsen fra Nationalbanken om det maskerede lån givet videre til indenrigsminister Berg.

Hvorfor? blev Strøm spurgt under afhøringerne i Rigsretten. Fordi, svarede Strøm, at man i Nationalbankens direktion frygtede, at en sådan oplysning fra Nationalbankens side ville blive opfattet 'som en anklage' mod justitsministeren. Man risikerede derfor, at justitsministeren ville blive banken 'meget ugunstig optaget'. Hertil kom, at Nationalbanken stod overfor at skulle have fornyet sin oktroj, der bl.a. gav banken eneretten på seddeludstedelse. Det kunne man, sagde Strøm, 'ikke godt glemme eller lægge til side, idet man stod over for en mand (Alberti), hvis indflydelse derpå var den allerstørste af alles'.

Krieger gik alligevel, som den pligtopfyldende embedsmand han var, til sin minister med nationalbankdirektørens oplysning. Men Berg slog sagen hen, efter at have nævnt den for I.C. Christensen. Også en række senere advarsler fra departementschefen om, hvordan det angiveligt stod til i Bondestandens Sparekasse, sad Berg overhørig.

Heller ikke den nye sparekasseinspektør, dr.polit. Holger Bisgaard, der tiltrådte i september 1907, havde lyst til at tage fat om sagen. I en skrivelse, der blev oplæst i Rigsretten, forsvarede Bisgaard sig med, at han stod over for to ministre 'som den underordnede embedsmand, hvis opgave det var at kontrollere dem ... Her må embedsmanden altid komme til at trække det korteste straa. Han må blive offeret, hvis noget offer skal bringes for at opretholde systemet. Og jeg ville være falden som offer, hvis jeg uden ordre havde indfunden mig i sparekassen, og hvis der ikke havde foreligget andet end den meget omtalte saldopostering, det mente jeg dog at kende Alberti nok til ...'.

HVIS DER SKULLE foretages en undersøgelse, måtte det efter sparekasseinspektør Bisgaards opfattelse blive ministeriets sag at give en ordre til ham om, at det skulle ske.

På denne måde gik alle involverede kontrolinstanser i dækning bag hverandres ryg. Og den minister, der skulle tage affære, indenrigsminister Berg, turde ikke give ordren. Det ville være 'et ganske ekstraordinært skridt', forklarede han i Rigsretten.

Anklager Rée angreb dette virvar af ansvarsforflygtigelse med den mest bidende ironi, da han i sin afsluttende procedure for Rigsretten udtalte: 'Hvor må så egentlig ikke hjertet svulme i brystet på en dansk mand, når han ser den embedsiver, det heroiske mod og den kyndighed, hvormed disse embeder have været røgtede.'

Som forklaring på indenrigsminister Bergs vankelmod kan det formentlig tjene, at han endnu på det tidspunkt kun var en ung mand sidst i trediverne, der af mange grunde måtte føle sig uden myndighed over for en mand som Alberti. På denne måde fik Alberti frit spil. Berg blev til gengæld dømt i Rigsretten for at have overtrådt straffelovens par. 143 om grov eller gentagen forsømmelse og skødesløshed i tjenesten.

I.C. Christensen blev frifundet. Men helt fri gik han alligevel ikke. I rigsretsdommens præmisser gav Rigsretten nemlig anklageren medhold i, at der navnlig under forhandlingerne i Rigsdagen i foråret 1908 var fremkommet oplysninger, der bestemt pegede på, at Alberti i sin embedsførelse havde gjort sig skyldig i misbrug og vilkårligheder. Rigsretten fandt derfor, at en nærmere undersøgelse af disse forhold havde været påkrævet. I.C. Christensen havde derfor ikke handlet forsvarligt, da han – under påberåbelse af, at der ikke forelå beviser mod Alberti – havde nægtet sin bistand til at foretage en sådan undersøgelse.

Rigsretten fandt imidlertid, at der havde foreligget en række undskyldende omstændigheder for I.C. Christensen. Hans forhold kunne derfor ikke henføres under nogen af straffelovens bestemmelser. Det sidste var nødvendigt, hvis I.C. Christensen skulle dømmes. I 1910 havde man nemlig ikke nogen særskilt lov om ministres ansvar for embedsførelsen. Den blev først vedtaget i Folketinget 54 år senere.

RIGSRETSSAGEN i 1910 står i dag som et vidnesbyrd om, hvor vanskeligt det kan være at få kontrollen med statsmagtens øverste led til at fungere. Ikke mindst når der går partipolitik i en sag. For det var det, der skete i Albertis tilfælde. De voldsomme angreb på Alberti blev uundgåeligt et led i den politiske kamp. Angrebene blev af regeringen, med statsminister I.C. Christensen i spidsen, opfattet som angreb på regeringen og dens politik. I.C. Christensen forsvarede derfor Alberti. Og dermed blev I.C. Christensens og regeringens liv uløseligt forbundet med Albertis.

Resultatet udeblev da heller ikke. Da Alberti havde meldt sig, og anklagerne mod ham viste sig at holde vand, var regeringens dage talte, og af egen drift trådte den tilbage den 12. oktober 1908.

Også det efterfølgende spil om rejsning af rigsretssag mod I.C. Christensen og Berg blev politisk inficeret. Fra Venstrepartiernes side lød der under Folketingets forhandlinger om rigsretssagen beskyldninger om, at sagen blev udnyttet 'i tarvelige partiformåls tjeneste'. Fra de kræfter i Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og Højrepartierne, der ønskede en rigsretssag, lød det, at der ikke var tale om 'noget som helst politisk spørgsmål, men udelukkende om et retsspørgsmål'.

En uafhængig ombudsmandsinstitution lå endnu 45 år fremme i tiden. Derfor kunne Berg og I.C. Christensen uhindret afvise oppositionens krav.

PARALLELLEN til vore dages tamilsag er ikke vanskelig at trække. Statsministerens famøse gulvtæppetale førte som bekendt i første omgang til, at oppositionens krav om en undersøgelse af sagen ved en kommissionsdomstol blev nedstemt. Og kun en kæde af tilfældigheder gjorde, at sagen mere end et år senere alligevel endte for en undersøgelsesret.

For en regering kan magtens fristelser i en situation, hvor dens nuværende eller forhenværende medlemmer angribes for ikke at have rent mel i posen være betydelige. Ikke mindst hvis den i kraft af et politisk flertal ikke behøver at frygte at blive kigget i kortene. Højesteretssagfører Herhard Müller Rées indledende ord under rigsretssagen i 1910 er i den henseende stadig værd at lægge sig på sinde.

JENS PETER CHRISTENSEN

KRONIKEN I MORGEN:
ØKOLOGISK PARADIS

J.NR. 2005/37

Hvalsø spillede hele halvlegen godt og havde fortjent at få flere mål. Efter godt 20 minutters spil i anden halvleg sendte Flemming Jensen en bold ind til Stig Hansen, der omgående lagde den ind for fødderne af Jens Jørgen Christiansen, der havde let ved at score. Man havde nu troet, at sejren var hjemme, men så kom Greve som utrætteligt trods den store føring blev ved at kæmpe, og det viste sig også at give resultat, og Hvalsøs målmand måtte på 10 minutter tage bolden af nettet tre gange.

Øvrige resultater:

Lilleput: Ugerløse—Hvalsø 2-1. Drenge: Gyrstinge—Hvalsø 1—13. Junior: Kr. Hyllinge—Hvalsø 2—1.

FODBOLDRESULTATER

Serie 4:
Kornerup-Svogerslev-Hvalsø, 1-1.
Serie 5:
Ugerløse-Hvalsø 4-3.

Lille sogneråds møde

Hvalsø-Særløse sogneråd har holdt møde. Dagsordenen var meget lille. Roskilde amts vejinspektorat havde fremsendt en skrivelse angående byggetilladelse til Iver Olsen, Boruphuse, til udtalelse. Man vedtog at lade vejudvalget se på sagen.

Biografdirektør Milling, Hvalsø Bio, anbefaledes tilladelse til sin bevilling for en ny 5 årig periode.

JYSTRUP-VALSØLILLE

Ikke 17, men 1700 ha skov

Det var for lille et skovområde, vi havde givet skovrider Vendelsøe at arbejde med på Skjoldenæsholm. Der stod, at det drejede sig om 17 ha. Der manglede 2 nuller. Skovarealerne under Skjoldenæsholm omfatter ialt 1700 ha.

50 ÅR

Landpostbud Jens P. Jensen, Jystrup, fylder torsdag den 2. maj 50 år.

— — —

Fru Asta Jensen, Hoedvej, Jystrup, fylder tirsdag den 7. maj 50 år.

SØLVBRYLLUP

Vognmand Christian Sørensen og hustru kan tirsdag den 7. maj fejre sølvbryllup.

Køge-kredsen, de politiske dramaers kreds

Spredte minder fra en forgangen tid — i aktuel anledning

Køge-kredsen er allerede en gang blevet delt, da man skar Rødovre, Brøndbyerne og Glostrup fra, og nu er der planer om igen at skille den, således at Høje Tåstrup og Herstedernes kommunier skal tages fra den og lægges til en nyoprettet Ballerup-kreds. Vi får se, om det sker.

Men det giver anledning til at genopfriske gamle minder fra Køge-kredsen, hvor så mange berømte — også et sørgelig berømt — navne har været fremme i forreste linje.

»Kolossen« — P. A. Alberti i sin velmagtsdage og i 1915

Køge-kredsens befolkning var tidligt blandt de mest politisk vakte på Sjælland. Der var en tid her skel i befolkningen, større og stærkere end i nogen anden valgkreds. Her blev drevet en voldsom politisk agitation med angreb og kamp, der undertiden var mere ophidsede end strengt saglige.

Resultatet fra valget i Køge-kredsen blev i flere år imødeset med stor interesse og forventning over det ganske land.

„Gallup-undersøgelse allerede i 1882

Fra hver sin fløj af Venstre blev P. A. Alberti opstillet imod den kendte og a..sete politiker Viggo Hørup i 1892 og sejrede ved folketingsvalget samme år. Fra Alberti blev opstillet og indtil valget udgav han med stor bekostning en valgavis, der daglig med posten blev bragt ind i alle hjem i hele kredsen. Af vælgermøderne fra 1892 var Kildebrønde-mødet bedst kendt. Hørup og Alberti stod op i hver sin vogn og talte for en meget stor forsamling, der fulgte forhandlingerne til langt ud på aftenen, så der på hver vogn måtte opstilles lygter.

Til valget i 1892 blev der fra sagfører, senere etatsråd Alfred Sørensens kontor i Køge sendt lister ud til alle sognene i valgkredsen, om at organisationen så nøjagtigt som muligt skulle opgive, hvor mange stemmer, der kunne regnes med til Alberti. Optællingen fandt sted to dage før valget, og det kunne da forud med stor bestemthed siges, at Alberti ville blive valgt.

Der siges, at der på valgdagen på Køge Torv i 1892 var så stor en forsamling, som ikke set før eller senere. Her var interesserede deltagere fra hele Sjælland.

Da Alberti blev proklameret som kredsens folketingsmand, var hele det store torv i vældigt oprør. Alt hvad der var af politi og stærke mænd, med skorstensfejermester Jørgensen i spidsen, måtte den gang som mange gange senere følge ham til toget, for at der ikke skulle komme til ballade og slagsmål.

De skarpe skels tid

Ordførende stiller for Viggo Hørup var redaktør Søren Svarre, Køge. For Alberti handelsmand Hans Nielsen, Køge, og landbrugslærer Chr. Christensen, Tune. Det er blevet sagt, at det var Højre, der var skyld i Albertis valg, men sandheden er vistnok den, at det var Tunefolkene. Den indflydelse, som de havde på egnens befolkning, menes at have været årsagen til Hørups fald i 1892. Dertil kom unægteligt, at Hørup ganske undervurderede modstanden og kun gjorde meget lidt ud af sin valgkamp.

Hedeboernes interesse for politik skulle nok blive pisket op af aviser, møder og bekendte, hvis den ikke allerede var helt på højkant. Der var meget, der dengang skilte befolkningen i Køge-kredsen: Forliget i 1894, systemskiftet i 1901, Det radikale Venstres dannelse i 1905 o. s. v. Så stort et skel satte politik dengang i befolkningen, at højremændene i Jersie ikke kunne gå med Solrød Mejeri sammen med venstremændene. De byggede deres eget mejeri i Naurbjerg.

Det var et stort og hårdt slag for Hørup og hans tilhængere landet over, at han ikke blev valgt i 1892, og det skulle hævnes. Alberti — »Kolossen«, som de kaldte ham — skulle falde. Men det lykkedes ikke, før han brøgte sig selv til fald.

Hug og parade — om personlig dannelse

Medens Hørup manglede væsentlige forudsætninger og egentlig trang og lyst til at komme i personlig kontakt med sine vælgere — i hvert fald har man aldrig mærket, at han blandt sine gamle politiske tilhængere i Køge-kredsen havde personlige venner — så var Alberti bredere og forstod at indynde sig hos folk, og beskyttet af denne popularitet blev hans tilhængerkreds stadig større. Senere, da han var blevet en af landets mægtigste mænd, dryssede det ned over Køge-kredsen med apotek i Havdrup, stationer i Gadstrup og Lille Skensved, ordner og titler eller hjælp til folk for at få deres børn ind i gode stillinger. Alberti glemte ikke sine venner . . .

Ved et vælgermøde i Jersie Forsamlingshus i 1902 gik det hårdt til. Landets dygtigste politikere var mobiliseret som talere for at tage kampen op mod Alberti. For at klare sig i en vanskelig situation hændte det ofte, at talerne måtte appellere til det berømte »danske grin«, og deri var Alberti også en mester. Som nu ved det omtalte vælgermøde i 1902, hvor Alberti var første taler.

Redaktør Oskar Jørgensen kom på talerstolen som nummer to. Han var en dygtig taler, og han sparede aldrig på krudtet. Han var dengang Albertis modkandidat, og han begyndte sin tale med at sige:

»Sidst jeg var sammen med Alberti, var han kun højesteretssagfører. Da var han rå og uforskammet og uopdragen og ubehøvlet. Jeg troede dog, nu han er blevet justitsminister, at han var blevet mere velopdragen, men jeg hører, at det ikke er tilfældet, hvorfor jeg vil råde ham til at tage ud og lære nogen dannelse! Efter disse korrigerende bemærkninger går jeg over til mit egentlige foredrag.«

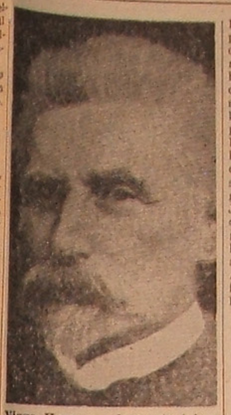

Viggo Hørup — dramaets taber.

Alberti sad ubevægelig uden at fortrække en mine. Da han igen kom på talerstolen for at svare sin angriber, sagde han, stadig uden at der på hans ansigt var antydning af et smil: »Jeg vil da gerne spørge Oskar Jørgensen, hvor han har været henne og lære sin dannelse, for så vil jeg da ikke rejse det sted hen.«

Den store mand havde talt. Folk morede sig hjerteligt.

Farlig garanti . . .!

I Køge-kredsen var det i 1892 det store spørgsmål ved valget: Hørup eller Alberti. Det satte politisk interesserede i bevægelse over hele landet. Udfaldet blev modtaget med jubel eller sorg og bitterhed. Her var to modstandere, der begge var betydelige mænd. Ingen ville jo bestride Albertis ualmindelige evner. På eet punkt var han desværre tilmed helt genenial: I ca. 30 år holdt han hele det danske folk for nar og arbejdede sig helt op til justitsminister. Jeg husker det engang så kendte amtsrådsmedlem Jørgen Krag, Trappendal, der dengang rygterne om Alberti begyndte at brede sig, på et offentligt møde højtideligt erklærede, at han personligt garanterede for Alberti. Heldigvis for ham tog ingen hans garanti juridisk alvorlig . . . .

Men Alberti var jo ikke alene storbedrager. Han var også den praktisk dygtige mand, klar, resolut, skarpsindig, med evnen til hurtigt at trænge ind i en indviklet sags kærne og tage et standpunkt. Han kunne være brutal, men også rede til at hjælpe dem, der bad ham derom, og det gjaldt både venner og modstandere. Han hjalp så godt som altid ved begunstigelser, stillinger og hædersbevisninger. Personligt kostede det ham som regel intet.

Han var først og fremmest lokalpolitiker, der plejede alle ønsker fra sin egen valgkreds, Køge-kredsen.

I 1908 efter Albertis fald valgtes den radikale kandidat, redaktør Niels Brandsager til Køge-kredsens folketingsmand, og dermed nærmer vi os vor egen tid, da de politiske kampe bliver mindre voldsomme.

Jens A—

KØBE
BYHISTORISKE
11/1936
9 Maj
16/6 32

POLITIKEN

Et karakteristisk Billede af Alberti

Ovenstaaende Billede, der er taget paa en Valgdag i Køge, viser Alberti i hans Velmagtsdage, smilende og indladende over for Vælgerne. — Smaapigerne i Baggrunden stirrer betagne op paa den store Mand.

1955

Kjøge Folketidende

Organ for K. B. H. F.

107. Aargang | **Særnummer** | **Nr. 2**

Fra Borgernes Raad

Aftenen gik med passelig skjæmtsom Tale om mange Ting: Storkespringvandet fremkaldte størst Veitalenhed. Magistraten har foreslaaet, at man ikke flytter det, saadan som man for et Aar siden enedes om, og Magistraten gik af med Sejren, støttet forholdsvis lige saa meget af Venstre og Socialister som af Højre.

Hr. Gustav Philipsen:

— Lige siden den Dag Storkespringvandet blev afsløret, og den kjøbenhavnske Befolkning saa' det, har der været den skønneste Enighed om, at d e t var alt andet end skønt. Det var bestemt til at skulle springe med en betydelig Vandmasse, men det kan jo ikke ske, hvor det staar. Budgetudvalgets Forslag fra i fjor om at flytte Springvandet ud paa Pladsen ved Frederiksborggade bør fastholdes; i alt Fald bør det fjærnes fra Amagertorv.

Hr. Eskild Salomon:

— Jeg er ganske uenig med Hr. Philipsen. Vi bør lade Storkespringvandet staa. Der er kommen en sand Flyttemani over Folk her i Byen. Man vil flytte Rundetaarn og H e s t e n og nu Storkespringvandet.

Hr. Alfred Benzon:

— Nej, det er jo Ulykken! Til en Begyndelse sprang det jo med Vandstraalen opefter, og fra Kummen faldt Vandet ned over Storkevingerne. Saadan havde Kunstneren tænkt sig det. Men da det hertil Lands altid blæser, uden naar vi har Kapsejlads (Munterhed), saa kunde man næsten aldrig passere forbi Springvandet uden Paraply. Saa forgyldte man Muskedonnerne i Stedet for at lade dem springe. Og Storkene, der er Vadefugle, staar der bestandig tørre og tilstøvede.

Hr. Benzon:

— Da der i alt Fald synes at herske Uenighed om, hvor de bør flyttes hen, synes jeg, vi nødvendigvis foreløbig maa lade dem staa, og saa forhandle med Prof. Petersen.

Hr. Philipsen:

— Da man nu er kommen ind paa at tale om Springvandets kunstneriske Værdi, maa jeg lette mit Hjærte og sige, at jeg finder det rent ud rædsomt. Jeg var i nogle Aar, da jeg boede lige overfor det, fordømt til hver Dag at stirre paa dette Rædselsbillede. Kunde jeg nu bidrage til at faa det fjærnet, skulde det oprigtig talt glæde mig.

Hr. Salomon anbefaler dem, der holder paa, at Springvandet bør blive staaende, at stemme imod Udvalget. Derfor er det jo ikke udelukket, at man senere kan bestemme sig til at flytte Kunstværket.

Efter lidt yderligere Diskussion stemmes der om, hvorvidt der skal nedsættes et Udvalg. Forslaget herom forkastes med 19 Stemmer mod 10. Derefter vedtages Magistratens Forslag om i k k e at flytte Storkene med 18 St. mod 8.

Solketinget

(Fra vor Rigsdagsreferent).

Foran AFFATTELSE AF LOVEN OM ALDERDOMS UNDERSTØTTELSE

Jacob Scavenius udtalte, at Forslagets første Fejl var den, at det var altfor dyrt, det ville koste Staten mindst 6 Millioner aarlig. Det nyttede ikke at sige, at Staten til Gengjæld kunde indskrænke sine Udgifter paa andre Omraader, særlig de militære, thi disse var jo en gang fastsatte ved Lov, og der var ikke ringeste udsigt til, at disse Love forandredes. Vilde man for Alvor have saa vidtgaaende Bestemmelser gjennemførte, var der kun én Vej at gaa: At paalægge nye Skatter, og der var da endvidere kun én Skat, der kunde være Tale om: Brændevinsskatten! Nogle vilde maaske sige, at man jo hellere kunde paalægge en meget klækkelig Formue- og Indkomstskat — ja naturligvis kunde man det, hvis man kunde faa en saadan Skat gjennemført, men det var der jo ingen, der troede paa.

Vi bringer her et Skilderi af Venstrereformpartiets ledende Politiker P. A. Alberti, der nu er blevet udnævnt til Justitsminister. Han har for Alvor slaaet sit Navn fast siden sin Sejr i Kjøgekredsen over Hørup og er nu en opadgaaende Stjerne.

Her er vi igjen!

Kjøge Borger- og Haandværkerforening indbyder hermed sine Medlemmer med Damer til

K. B. H. F.-Revyen

»Vi gaar tilbage i Tiden«

Lørdag den 22. Januar 1955 Kl. 7.30 præcis.

Billetsalg: Se inde i Bladet

Jaquetter og Capes

fra 8, 10, 12, 16 Kroner

Sorte og kulørte Kjoletøjer 25 Øre pr. Alen.
Sirtser og Bomuldstøjer.

Nyeste Nyt. Billigste Priser.

AXEL KIEL Nørregade, Kjøge

Cokespriserne i Kjøge

Prisen paa knuste Cokes nedsattes i Kjøge Byraads Møde i Gaar fra 2 Kr. til 1 Kr. 90 Øre.

Kunstige Tandsæt

forfærdiges af Dentist H. Walther mandagen den 8de dennes.

ALT UDFØRES UNDER MIT OPHOLD HER

God Pasform og Tyggeevne tilsikres.

Pris **Kr. 10-**, for Over- og Undermund.

Til Jagttiden

anbefales

Jagtgeværer

Ved direkte Kjøb fra Fabriken ser jeg mig i Stand til at sælge disse til særlig billige Priser.

Stort Udvalg.

Johannes Bertelsen

L. Dünwebers Eftf.
Brogade. Kjøge.

Boerne haaner det engelske Flag

Til Reuters Bureau telegraferes i Følge Ritzaus Bureau fra Maseru:

Antallet af Boere, der samler sig ved Basutolandets Grænser, vokser mere og mere. En Boerstyrke paa 14.000 Mand stod tæt ved Byen Ladyburg. I Mickaburg plyndrede Boerne Byens Magasiner og forskjellige private Huse. Det engelske Flag blev taget ned og revet i Stykker, hvorefter Boerne bandt Stykker til deres Hestes Haler. Flere Englændere blev skudte, andre prygledes paa det mest brutale i Byens Gader.

Fin røgfri
Taffel Akvavit
32 Øre Flasken.
12 Flasker for 350 Øre.

Ch. Flindts Eftf.
Vestergade. Kjøge

Strejke

Arbejdsmændene hos d'Herrer Blume og Kindberg, der har Arbejdet ved det nye Bolværk ved Kjøge Havn, har i Morges nedlagt Arbejdet. De forlangte Timebetalingen forhøjet fra 28 til 35 Øre, og da dette ikke blev dem bevilget, nedlagde hele Styrken — 12 Mand i Tallet — Arbejdet og gik sin Vej.

Kjøge Torvepriser

Smør	pr. Pd. 1 a 1,08
Æg	pr. Snes 1 a 1,06
Oksekjød	pr. Pd. 35 a 50 Øre
Lammekjød	pr. Pd. 50 a 55 Øre
Flæsk	pr. Pd. 55 a 58 Øre
Ænder	pr. Par 2 a 2,25
Høns	pr. Stk. 1 a 1,20
Kyllinger	pr. Par 1 a 1,30

Kjøge Borger- og Haandværker-forenings Fødselsdagsfest
Lørdag den 22. Januar 1955 Kl. 7.30 præcis

2 Orkestre

Sang - Dans - Sketch - Badutspringere - Musik

Dans og Servering foregaar i Teaterbygningens store Sal.

Billetter à 4,50 faas i Vald. Breums Boghandel fra Mandag den 17. Januar Kl. 9.

Bordbestilling skal ske hos Værten paa Teaterbygningen mod opgivelse af Navn og Billetnummer.

Hvad vi mangler i Kjøge

For et Aars Tid siden var der nogle fornuftige Folk, der søgte at starte en Warmtvands-Badeanstalt i den Formening, at det ogsaa for Kjøgenserne kunde være rart ved en og anden højtidelig Lejlighed at blive vasket nogenlunde ren. Pengene blev indsamlede, men er der noget her paa Pladsen, det omtrent er umuligt at finde, da er det passende Grunde, og derfor venter Folket endnu stadig paa det varme Bad.

Et tidssvarende Toldkammer var der nok ogsaa for nogle Aar siden Tale om at opføre — men at finde en Grund er meget besværligt.

Fra Publikum

Med stor Forundring læser man i dette Blad, at vort Politi har nægtet Sømandsforeningen i Kjøge, at foranstalte et uskyldigt Fastelavnsoptog gjennem Byens Gader. Vor gode By er saamænd ved at falde over Ende af den pureste Kedsommelighed. Maa man spørge — er Gaderne ikke Borgernes? Eller frygter man maaske, at Lejerne skal kunne lokke nogle Landboere til Staden og derved sætte nogle — sagtens for mange ikke uvelkomne — Skillinger i Omløb. Men der kommer vel en Dag, hvor Folket siger til sit Politi: „Gaa I hjem og læg Jer! Vi skal nok selv agere Politi, naar vi mører os. Vi er ikke Børn og vil ikke lade os behandle som Børn".

En Skatteborger.

De ærede Landboere

bedes at erindre, hvis de velvilligst vil byde Skorstensfejersvendene noget, naar disse kommer, da helst give dem en Kop Kaffe eller et Glas Øl og et Stykke Mad i stedet for Spiritus, da dette skader Svenden og gaar ud over Mesterens Arbejde.

I. H.

BAL

Markedsdagen, den 31te October som sædvanlig i Kjøge Theater- og Forsamlingsbygning. Der danses i begge Sale og udmærket Musik haves.

Ballet begynder Kl. 2 Eftermiddag og vare til Kl. 2 Morgen. Entre for en Herre 25 Øre, for en Dame 15 Øre. NB! — Obs. Gulvene er bonet.

Ærbødigst
Georg Ludwigs.

En Pisk er fundet

paa Vejen mellem Jersie og Lille Skjensved. Kan af Ejeren afhentes hos Tømrer Hans Andersen, Lille Skjensved, mod dette Inserats Betaling.

Hotel „Tre Hjorte"
Kjøbenhavn

60 Værelser med Nutids-Bekvemmelighed fra 1,25 til 1,75 pr. Værelse. God Restavration. Frokostbord fra kl. 10 til 12 á 1 Kr. pr. Couvert.

C. & G. **CROME & GOLDSCHMIDT.** C. & G.
Telefon 307. Køge. Telefon 307.

Da Tilstrømningen til

Aabnings- og Reklame-Salget

den første Dag har været saa overvældende og langt har overskredet vore dristigste Forventninger, beder vi de Kunder, der mulig ikke er blevet saa ombyggeligt betjent, som det ellers er vor Hensigt, at have os undskyldt. Vi har straks gjort Skridt til at faa Expedientantallet forøget og har samtidig rekvireret nye store Varesendinger fra Fabrikerne i Horsens. Skulde der være Artikler, hvoraf Udvalget har været mindre righoldigt, vil det i de kommende Dage være paa Lager i større Mængder

Til Oplysning for det mindre Publikum tjener, at

Reklame-Salget vil blive fortsat indtil videre.

Telefon 307. Under Reklame-Salget aabnes Forretningen Kl. 9 Formiddag. Telefon 307.

Hunde- og Abetheater

Vi tillader os at meddele det højtærede Publikum her og i Omegnen, at det her tilstedeværende Hunde- og Abetheater, bestaaende af 10 smaa asiatiske, skotlandske, russiske og ungarske heste, fortrinligt dresserede samt lige saa udmærket dresserede Aber, Hunde og Gedebukke, og som udfører gymnastiske, akrobatiske Kunstpræstationer samt Linedans med og uden Balancer-Stang, skal have Æren at give Forestilling paa Torvet i Kjøge Torsdagen den 5te dennes kl. 7½.

Fra Skatteliſten i Kjøge

900 Kr. med 250 Kr.s Nedsættelse (37 Kr. 70 Øre): Detailhandler M. Hansen, Kaptajn P. Sørensen, Urmager Andersen, Sadelmager Henningsen, Husejer N. Johansen, Tømrermester Meyer, Tømrer H. Jensen, Værtshusholder P. Olsen, Bogholder Christiansen, Skomager Chr. Hansen, Pianofortestemmer Rysslander, Skræder Bech, Gjæstgiver L. Petersen, Værkfører J. Christiansen, Husejer H. Nielsen Sørensen, Maler A. Hansen.

900 Kr. med 400 Kr.s Nedsættelse (29 Kr.): Politibetjent Kollerup.

800 Kr. med 300 Kr.s Nedsættelse (29 Kr.): Detailhandler M. Nielsen, Bagersvend Christensen, Gjæstgiver S. Pedersen, Kemiker Rasmussen, Gartner Daugaard, fhv. Kjøbmand Petersen, cand. pharm. Grønbeck, Enkefru Hellstrøm, Maskinmester H. Nielsen, Ølkusk N. Jensen, Vandmester O. Nielsen, Kommis Wilcken, Gjæstgiver L. Larsen (Vestergade), Værtshusholder Jørgen Hansen, Skræder O. Rasmussen, Skomager Schultz, Møllebygger L. Nielsen.

Østsjælland

Stiftelsesfest

Stiftelsesfest. Kjøge Borger- og Haandværkerforening afholdt i Aftes sin aarlige Stiftelsesfest, der havde usædvanlig stor Tilslutning.

Ved Bordet bød Formanden, Murermester Kindberg, velkommen og udbragte en Skaal for Kongen. Flere havde Ordet, blandt andre Buntmager C. W. Christensen, Smed F. Hansen, Sagfører Alfred Sørensen, Kancelliraad Clausen og Kjøbmand J. M. Jacobsen. Justitsminister Alberti takkede for den elskværdige og gode Modtagelse, der al Tid blev ham til Del i Kjøge. Han sluttede med en Skaal for Foreningens Damer.

Senere udtalte Kancelliraad Clausen Ønsket om, at Foreningen snart selv maatte faa en Bygning.

Naar ellers offentlige Kontorer

er aabne, foretages der alle Expeditioner, men ikke saaledes paa Kjøge ny Kæmnerkontor. Stiller man der om Mandagen mellem 10 og 11 for at betale Penge, bliver man vinket af med Besked om at komme igjen om Onsdagen. Kunde Kjøge Kæmnerkontor ikke tage Afsked med saadanne sippede, bureaukratiske Regler.

Kuk.

Kjøge Byraad har som bekjendt bestemt Kæmnerens Kontortid, og der er ikke noget at sige til, at Kæmneren holder sig den nøje efterrettelig.

Red.

Kjøge Borger- og Haandværker-forenings Fødselsdagsfest
Lørdag den 22. Januar 1955 Kl. 7.30 præcis

I Dagens Anledning serveres mellem Kl. 7½ og 9.00

3 Stk. Luxussmørrebrød

bestaaende af:
Fersk røget Laks.
Roastbeuf med Remoulade.
Hjemmelavet Leverpostej med Champignon.

Kr. 5,00.

Kun mod Forudbestilling Dagen forud.

I Underholdningen deltager:

Axel Poulsen	Else Schmidt	Thorvald Bruun
Frode Rasmussen	Ruth Schmidt	Bülow Gercke
Erik Kureer	Poul Petersen	Carl Weber
Hedvig Pedersen	Erik Christiansen	Bente Sørensen
N. Herlow	Alice Larsen	Grethe Petersen
Ebba Kureer	Chr. Petersen	Kirsten Jacobsen
Knud Jensen	Alfr. Johansen	Solvej Jensen
Mogens Kofoed	Ralf Gøbel	Grethe Frederiksen
Henry Larsen	Vald. Rasmussen	m. fl.
Tove Larsen	Max Steffensen	

30

nye elegante

Model Kaaber

fra 10 - 12 - 14 - 16 til 50 Kroner.

Sorte, glatte og stribede Kjolestoffer, sorte Støvler, sorte og kulørte Jerseyliv og Muffer. Elegante, pyntede Damehatte.

Buckskin til Voksne og Børn samt Vinteroverfrakke-Stoffer kan kjøbes i Alenvis 1, 2, 3, 4 kroner under Pris eller leveres i Klædningsstykker fra vort Skræderværksted.

Stort Udvalg i sorte og kulørte og stive Herre Hatte

Adolf Falch

Nørregade. Kjøge

I Mørke,

Uden for Posthuset i Kjøge, kan man nu om Aftenen jævnligt jagttage Folk, der ikke er særligt godt lokaliserede, staa og stryge Tændstikker for om muligt, at finde den Revne, som det er forbeholdt Brevene, at passere paa Vej til Postkassens hemmelighedsfulde Dyb. Den kommunale Belysning paa Gaden bestræber sig ganske vist efter bedste Evne for at lyse op i Landskabet, men det træffer sig netop saa uheldigt, at den nærmeststaaende Gadelygte dækkes af et par store Buske, saa Postkassen henligger i Mørke.

Hvorfor mon den Lygte, der er anbragt paa selve Posthuset, ikke bliver tændt?

Efter Forlydende har Voldgiften

nu fældet sin Dom i Lønningsstriden mellem d'Herrer Blume og Kindberg og deres Arbejdere ved Kjøge Havn. Arbejderne fik 28 Øre pr. Time og forlangte 35. Voldgiftsdomstolen har nu tilkendt dem 31 Øre.

Ildkuglen.

Vi har modtaget følgende:

Da der nu er skrevet saa meget om det store Lysfænomén, som viste sig den 19de November, kunde jeg have Lyst til at meddele den ærede Redaktion, at det ogsaa er iagttaget lidt uden for Kjøge By. Jeg havde hin Torsdag Aften været i Kjøge, og da jeg kom godt uden for Byen ad Kjøge til, blev alt pludselig lyst omkring mig. Jeg holdt Hesten an i den Tro, at en Cyklist med tændt Lygte var bag ved Vognen, men opdagede i det samme en stor Ildkugle lige over mig. Den bevægede sig ganske langsomt fra Vest mod Øst. Det saa ud, som man ser Fuldmaanen i taaget Vejr, saa stor var den; det hele varede kun en halv Snes Sekunder, og alt var igjen mørkt omkring mig. Klokken var ca. 6½.

C. H.

Kjøge Theater

Kjøge Theater. Tryllekunstneren Professor Labri, gav i Aftes for fuldt Hus en Prøve paa sine Behændighedskunster. Der vistes ikke noget særligt Nyt paa Tryllekunstens Omraade, men Publikum morede sig fortrinligt og klappede ivrigt.

Programmet lovede efter Professorens „Præstationer" 100 Lysbilleder, som imidlertid begrænsede sig til 20, da det ungdommelige Publikum paa Balkonen gjorde saa stærk Støj, da der blev mørkt i Salen, at det var umuligt at høre Forklaringen paa Billederne.

Levende Billeder

fremvises i følgende Forsamlingshuse:
Mandag den 22de i Klippinge.
Tirsdag den 23de i Magleby.
Onsdag den 24de i Holtug.
Hver Aften Kl. 7½. Entré 50 Øre for Voksne. 25 Øre for Børn.

Frandsen. Olsen.

Bemærk Priserne

Cognac	pr. Pot 0,50
Rom	pr. Pot 0,50
Portvin	pr. Flaske 8,80
Cigarer	pr. 100 Stk. 3,00

Et Parti Røgtobak udsælges til 45 Øre pr. Pund hos

Marius Christensen

Vestergade, Storehedinge

Man skal benytte Tiden, naar den kommer,
og ikke vente med at købe Vintertøj til Sommer.
At alting stiger, sig dagligt viser,
men endnu køber De hos os til gamle Priser.
Dernæst De faar hos os den bedste Vare,
det er den rette Maade, hvorpaa man bør svare.
Alt er nu lige kommen hjem paa Lager,
der garanteres friske, fejlfri Sager.
Et Udvalg stort vi kan Dem præsentere,
og smaa og store her vi ekvipere.
Naar derfor De vil kjøbe godt og spare Penge,
saa kom herind — De skal ej tove længe,
thi da behøver De for Vint'ren ej at gyse,
ej Uldtøjet i Orden, ja, lad det saa bare fryse.
De da Dem føle vil tilfreds, om den bli'r nok saa kold,
naar De ta'r ud til Iversen, som bor i Nr. 12.

I. I. IVERSEN

Nørregade. Kjøge

Største Oplag

af nye, elegante og solide, færdige
Klædninger, Sommer-Overfrakker, Jakker, Veste og Benklæder
forefindes nu til alle Priser.
Buckskins-Klædning for 10 Kr.,
Sommer-Overfrakke for 10 Kr.

Fred. Engell ved Kjøge Bro

Fuldstændig Herre-Ekviperings- og Skotøjs-Forretning.

I Forbindelse med min Korn-, Smør- og Foderstofforretning

som fortsættes uforandret, aabner jeg i Morgen, Lørdagen den 6'te October, i min Ejendom, Matr.-Nr. 235 i Kjøge, Brogade, en

Kolonial- Herkram- og Vinforretning,

hvilken jeg herved tillader mig at anbefale.

Ærbødigst
A. LEISNER

Hvad er Klokken?

Fineste ægte, optrukne og regulerede Svejtser-Uhre med lang, skriftlig Garanti anbefales fra ganske smaa Priser hos

Urmager Andersen
Nørregade . Kjøge

For 1 Kr. faas en smuk Hat og for 50 Øre fine Kasketter

hos Langkilde . Brogade

Ford
THE UNIVERSAL CAR.

Touring Kr. 2450.

Runabout Kr. 2400.

Sedan Kr. 2800.

Nye nedsatte Priser

AUTOLAGERET KUREER . KJØGE

INSERATER

Fra Dags Dato

er Prisen paa vort Nr. 10 Øl 7 Øre pr. Flaske.

Bryggeriet Stevns

Cokes

Fra Jernbanevogn udleveres Cokes Torsdagen den 6te dennes.

CHR. JØRGENSEN . Brogade 19 . Kjøge

Heste-Opkjøb

til Droskebrug i Paris Onsdagen den 31te October Kl. 11—1 paa Torvet i Kjøge.

Levy frères, Paris. **W. Nathansen,** Randers.

Øltræer

Alle, som er i Besiddelse af tomme Øltræer fra Herfølge Bryggeri, bedes enten aflevere dem til Kuskene eller sætte dem ud ved de offentlige Veje, hvor Vognene kjører.

Niels Larsen.

Kjøge Telefonselskab

Ikke-Abonnenter, der ønsker at telefonere eller afsende Telegrammer, bedes henvende sig paa Stationen og ikke til private Telefonabonnenter.

Kjøge Skøjteløberforening

Beretning om **Banen** og dens Tilstand findes fremtidig daglig — dog kun om Vinteren — i Hr. Boghandler Rasmussens Udhængsskab.

Styrelsen.

Uhre = Guld Sølv varer

Mit store Lager bringes i velvillig Erindring; særlig anbefales mine Sølv-Remontoir-Uhre med Patent-Bøjle. Fordelene ved disse Uhre er sværere Kasser, meget stærk Bøjle, støvtæt Ring omkring Værket.

G. F. Nielsen-Aarsø
Uhrmager og Guldsmed.
Nørregade 6, Kjøge.

Korsetter

med høj Taille, det nyeste for kommende Sæson — netop paa Lager.

Pris: 1 Kr. 50 Øre.

Frantz Hasselbalch

En Gedebuk
staar til Bedækning a 75 Øre pr. Ged hos Boghandler **Villerslev, Kjøge.**

En sort Hanhund

med hvidt Bryst — afhugget Hale — og Forpoter, lydende Navnet „Krolle", er bortkommen.

Den bedes mod en Dusør paa 1 Krone afleveret i Kjøbmand F. A. Hansens Gaard i Kjøge.

Selskabskjole

— kun brugt een Gang — ombyttes med Barnevogn.

Hansine Olsen,
Vestergade.

En solid

LUFTCYKLE

er meget billig til Salg hos
Avlskarl P. Hemmingsen,
Grubberholm.

BØRN

antages i Arbejde om Formiddagen paa **Tobaksfabriken i Kjøge.**

Prima lange, tynde Popoffs

SOLSIKKEKAGER

Tilbydes billigt fra Damper „Nurik", som losser fra Fredag til Mandag. Bestilte Kager bedes afhentede.

C. F. PETERSEN & SØN

Jeg erklærer herved, at jeg som ansvarshavende Redaktør af dette Blad kun haver benyttet originale Afskrifter af Aviser fra Aargangene 1888—1925.

Axel Poulsen.

ØSTSJÆLLANDS FOLKEBLADS BOGTRYKKERI, KØGE TLF. 186

Udgivet af:
A. Alberti.

Kjøge Valgblad

(Kjøge Dagblad.)

Redigeret af:
V. Fecher.

Nr. 30. | Fredag d. 22. April. | 1892.

Jeg beder mine Vælgere modtage min bedste og hjærteligste Tak for Gaarsdagens glimrende Udfald.

Den Tillid, der er vist mig, skal ikke blive svigtet.

Og Udfigterne til et frodigt og heldbringende Reformarbejde fra det forhandlende Venstres Side er jo vorede mægtigt ved Valgenes Udfald Landet over. Vel er det forhandlende Venstre ikke gaaet synderligt frem i Antal, men Tyngdepunktet ligger deri, at næsten alle det „radikale" Partis Spidser er brudte.

Aldrig har Folket mere afgjørende udtalt, at det fordrer Arbejde og Fremgang og ikke vil nøjes med Rummel og Splid. Og længe er det siden, at Danmarks Fremtid har staaet lysere end nu.

Jeg haaber ret ofte at faa Lejlighed til at samles med mine Vælgere. Ved aaben Meningsudvexling vil vi styrke vor Stilling og bringe det til, at Kjøgekredsen aldrig mere falder tilbage til den orkesløse Demonstrationspolitik.

Endnu en Gang Tak! Og paa Gjensyn!

Kjøbenhavn, d. 21. April 1892.

A. Alberti.

Landets Sejr!

„Morgenbladet" skriver:

Det var om Landets Valg, at Interessen under den nu afsluttede Valgkamp samlede sig — det blev ogsaa Landets Kredse, der i Onsdags bragte Forhandlingspolitiken **en afgjørende Sejr.**

I Kjøbenhavn er Stillingen uforandret; ingen af de kjøbenhavnske Kredse skiftede i Onsdags Parti. Der var nogen Fremvægt af socialistiske Stemmer i alle Kredsene, og Højre mønstrede færre Stemmer end sidst, med Undtagelse af i 5te Kreds, hvor Højre og Socialisterne begge havde en Fremgang omtrent lige stor.

Ude i Landet blev Forandringen saa meget større; 23 Kredse skiftede i Onsdags Partistandpunkt.

Dette Skifte blev et afgjort Nederlag for Visnepolitikens Triplealliance; de allierede kommer ind paa Rigsdagen, svækkede i Talstyrke og endnu mere svækkede ved, at de har mistet deres Førere og mest kjendte Mænd.

Haardest er det gaaet ud over Hørupperne. Selve deres Fører, Hørup, led et afgjort Nederlag i den Kreds, han har haft inde i 16 Aar. Den Hørupske Gruppe talte i det opløste Folketing 14 Mand; deraf blev de 5 paa den Valplads, som Hørup saa smagfuldt ved sidste Samlings Begyndelse betegnede som „Losepladsen". Blandt de 5 er „Politiken"s Udgiver Herman Bing og dens meget skrivende Medarbejder Henning Jensen.

Det er Landets Dom over „Politiken" og dens Mænd.

Heller ikke Bergianerne er komne godt over Valget. Ganske vist møder de i det ny Ting kun ind 2 à 3 Mand færre end i det opløste Folketing, idet de vel i Gaar tabte 6 Kredse, men vandt 3 à 4; men det afgjørende for denne Gruppes Fremtid er, at den har mistet sine to Ledere og Ordførere i Folketinget, Bønløkke og Enevold Sørensen.

Socialisterne har mistet den ene af deres 3 Mand, Repræsentanten for Sjoldelevkredsen; som det sig hør og bør, er Landet udenfor Kjøbenhavn allaa rensket for socialistiske Repræsentanter. De socialistiske Kandidater, som mødte op i Landets Kredse, havde for største Delen en krank Lykke.

Højre har tabt én Kreds og vundet 7 Kredse, deraf 5 fra det forhandlende Venstre, et slaaende Bevis for, hvor taabelig al den Snak om „Sammensmelteriet" og „Valgkartellet" med mere har været.

Det forhandlende Venstre har tabt en 7 à 8 Kredse og vundet en 10—12; Tallet kan ikke nøjagtig opgjøres, da det ikke i Øjeblikket med Bestemthed kan siges, hvorledes nogle af de ny Kandidater vil stille sig.

Der er dog ingen Tvivl om, at det forhandlende Venstre i det ny Folketing vil ogsaa i Tal være ikke saa lidt stærkere end i det opløste Ting; tidligere Løsgængere vil ganske naturligt slutte sig til det, og flere Bergianere vil utvivlsomt gjøre det samme i de fleste Spørgsmaal.

Karakteristist er det ogsaa, at medens Visnegrupperne har mistet deres Ledere og Ordførere, er næsten alle det forhandlende Venstres ledende Mænd valgte ved Kaaring eller med stor Majoritet. Dette gjælder saaledes bl. a. om Bojsen, Høgsbro, N. J. Larsen (der har haft den Glæde af Hørups Visit, at den skaffede ham flere Stemmer end sidst), Tutein, Harald Holm, Bjørnbak, Kl. Berntsen og flere.

Om Udfaldet af Valgene kan der ikke tvistes. Det er Landets uomtvistelige Godkjendelse af den førte Forhandlingspolitik.

Til Lykke og Held for vort Land skal vi altsaa videre ad denne Vej, der jo ogsaa er den eneste, som virkelig fører fremad. Landets Kredse har vist, at de med fuld Tillid følger deres Repræsentanter ad den Vej.

Men dette er ikke nok. Det gjælder om ikke nu at slaa sig til Ro med den smukke Sejr, der er vundet, og stole paa, at vore Repræsentanter saa nok sørger for Resten. Der er et stort Arbejde at gjøre netop nu ude i Landets Kredse.

Det gjælder om at overbevise tidligere Meningsfæller om, at det er Misforstaaelser og usande Paastande, der har fjærnet dem fra os; det gjælder om med langt større Alvor og Styrke end hidtil at modarbejde Socialismens Fremtrængen paa Landet, ved at afsløre Socialismens Vildfarelser og ved ikke blot i Ord, men ogsaa i Gjerning at vise sig som Smaamændenes Ven.

Valgene afgjorde, at Vælgerne udtalte som deres Vilje, at der skulde arbejdes og ikke føres orkesløs, skadronerende Tale her i Landet. Vælgere og Repræsentanter har nu den trygge gjensidige Følelse af, at de begge vil det samme, at de forstaar hinanden.

Over hele Landet bør der i Dag derfor saavel til Folketingsmændene som til deres Vælgere lyde et kraftigt manende: Til Arbejdet!

Valghandlingen i Kjøge.

Valghandlingen aabnedes Kl. 11 af Valgbestyrelsens Formand, Borgmester Bræstrup, der fra en paa Byens rummelige Torv opreist Tribune oplæste det aabne Brev, hvorved Valget var udskreve og anmeldte Kandidaterne og deres Stillere.

Lærer Chr. Christensen fra Tune anbefalede Højesteretssagfører Alberti som Forhandlingsmand. Ved sidste Valg var Hørup bleven valgt paa Forhandlingspolitiken, som han selv havde rost sig af at være Fader til. Men Hørups Løfter var ikke blevne opfyldte I Stedet for havde han bekæmpet sit Parti, og derfor maatte der nu en Forandring.

Handelsmand J. P. Nielsen fra Kjøge havde tidligere staaet paa Hørups Parti, men nu kunde han ikke følge ham længere, efter at Hørup var svinget bort fra sin Politik og havde været imod alle de nyttige Reformer. Der var kun én Vej at gaa, nemlig at følge Forhandlingspolitiken, og den vilde Alberti følge. Derfor anbefalede han hans Valg.

Alberti, der modtoges med stærke Hurraraab, mindede om, at det, der i Dag foregik her og over hele Landet, var af den største Betydning for Land og Folk. Thi det Resultat, denne Dag bragte, løb ikke ud i Sandet i Morgen, men afgjorde for en væsentlig Del, hvorledes Landets Anliggender skulde ledes i de næste tre Aar. Derfor glædede det ham at se, at Vælgerne var mødte i saa stort et Antal. Det viste, at Vælgerne var Dagens Betydning bevidst.

Det var jo nu i denne Kreds anderledes end tidligere. Thi i Dag stod ikke Venstre overfor Højre, men det var to Sider af Venstrepartiet, der bejlede til Vælgernes Stemmer. Paa den ene Side det forhandlende Venstre, der gaar for Reformer, særlig til Bedste for Landbostanden og Smaakaarsfolk; paa den anden Side det saakaldte radikale Parti, der intet kunde og intet vilde. Hørup havde selv hørt til det forhandlende Venstre, men var brudt ud og var uden foregaaende Varsel eller Krigserklæring faldet sine Partifæller i Ryggen og havde stemplet dem med Betegnelser, hvortil der ingen Beretligelse var. Hørup og hans Parti havde intet Program, de kunde ikke engang sige, hvad de vilde, og de havde nu, da alt andet glippede, sluttet sig til det socialistiske Parti, der var et Omvæltningsparti, som vilde ødelægge alt, hvad vi satte Pris paa og havde arvet fra vore Fædre, de Fædre, der skrev Grundloven af 1849. Men aldrig skal det ske, at vort prægtige Danebrog, som højt og stolt vajer histhenne, skulde blive omhyllet med Socialisternes væmmelige Klud. Det skal vi forhindre ved at slutte os sammen til Arbejde for Frihed og Fremskridt. Da gjør vi det, da vil ogsaa den Dag komme, da den almindelige Valgret og Grundloven paa ny indtræder i deres Ret. Grundloven leve! (Hurra. Alberti leve! Hurra.)

Redaktør Svarre anbefalede Statsrevisor Hørup, hvem han sammenlignede med Oberst Tscherning. Hørup stod paa Venstres gamle Program, og hans Fald vilde blive betragtet hele Landet over som et frygteligt Nederlag for Venstresagen. Han vilde haabe, at Vælgerne paa ny vilde vælge Hørup og saaledes atter vise deres Tillid og Tilslutning til ham.

Hørup, der hilstes af stærke Hurraraab, stillede sig her i fuld Fortrostning til, at Vælgerne efter 8 Valgdage tjendte ham og stolede paa ham. Og det var ogsaa saa, at Kredsens Smaafolk, Husmænd og Arbejdere, stadig stod paa hans Side. Der var jo nok nogle faa, der havde svigtet ham, men det var kun de Folk, der havde faaet fine Fornemmelser og ikke mere kunde gaa i Spænd med simple Venstremænd. Men han søgte ikke sin Ære paa høje Steder, men i Tillid hos de smaa. Han var ingen Vejrhane. Han havde fulgt Forhandlingspolitiken til den Dag i Dag. Alberti var Kandidat for et Mellemparti, og derfor vilde Højre give ham deres Stemmer. „Dagens Nyheder" havde skrevet, at man skulde stemme paa Alberti, om han saa var den lede Satan selv. Det var ingen smigreade Omtale for Alberti og ikke meget kristeligt af et gudfrygtigt Blad. Hvad Socialisterne angik, stod han frembeles paa det Stade, at man skulde gaa sammen med dem i Kampen mod Provisorismen og Militarismen og paa det almindelige Lovgivningsomraade.

Han havde inde paa Rigsdagen netop forhandlet saa meget, at de andre havde den ene Gang efter den anden afskaaret ham Ordet. De var løbet over til Højre og dannede sammen med Højre et fast Parti paa 63 Mand, der fulgtes i alle Afstemninger, og derved havde de hjulpet Højre ud af dets Vanskeligheder. Et Leve for Venstresagen! (Hurra! Hørup leve! Hurra!)

Handelsmand J. P. Nielsen forespurgte om Kandidaternes Stilling til Afholdssagen.

Lærer Kraiberg Averst, spurgte om deres Stilling til Kvindesagen og Kvindens Valgret.

Materialist Nielsen spurgte, om de vilde virke for Udvidelse af Materialisternes Ret i Forhold til Apothekerne, der havde paa Bestegmelser, der var et godt Aarhundrede gamle.

Gaardejer Lars Madsen, Ølby, spurgte paa Toldreformforeningens Vegne, om Kandidaterne vilde virke for en Toldreform, særlig for Ophævelse af Told paa Raastoffer og Livsfornødenheder.

Alberti vilde stille sig sympathetisk til Afholdsbevægelsen, der havde udviklet sig ad Frihedens Vej. Han vilde godt, hvis han kunde vinde Stemning derfor, stille Forslag om Forhøjelse af Statens Bidrag til Afholdssagen. Hvad Kvindesagen angik, kunde han gaa med til, naar vi fik en sejfindet Ordning af Menighedssager og Skolesager, at give Kvinden Stemmeret der. Paa det politiske Omraade mente han ikke, Kvinden havde sin Plads. Med Hensyn til Apothekerforholdene henviste han til, at hans Partis Politik bl. a. netop gik ud paa at høve gamle Skranker og Baand, naar de ikke længere var tidssvarende. I Toldsager vilde han virke for Nedsættelse af Tolden paa saadanne Forbrugsartikler, der særlig anvendtes af den store Del af Befolkningen. Til Hørup vilde han svare, at Hørup havde brudt med Forhandlingspolitiken, var forlaadt. Og naar Hørup var nægtet Ordet paa Rigsdagen, saa var det kun, fordi Hørup og hans Parti havde søgt at forhale Forhandlingerne, for derved at spænde Ben for Sagerne. Det forhandlende Venstre var ikke løbet. Hvor de havde stemt sammen med Højre, angik det kun disse gode Love, som Hørup havde søgt at modvirke. Saasnart det gjaldt Forfatningen eller Militærbyrderne, splittedes de 63 Stemmer, og hele Venstre stod samlet. Hørup kunde ikke paavise nogen Vanskelighed, som det forhandlende Venstre havde hjulpet Højre ud over. Og Hørup skulde nødig tale om Vejrhaner, thi var der nogen politisk Vejrhane i Danmark, saa var Hørup just Manden. Taleren havde altid misbilliget Valgalliancen med Socialisterne; det forhandlende Venstre havde haft en anden Mening, men nu var Forholdene et andet; thi nu gjaldt det ikke blot en Valgalliance, men det, Hørup og hans Tilhængere vilde, var en Forening paa alle Omraader med Socialisterne. Han forlangte jo, at Lovene skulde være socialistiske, og vilde gjøre Venstre til Socialisternes Fortrop.

Hørup besvarede Interpellationerne væsentlig i samme Retning som Alberti. Han besvarede iøvrigt kortelig Albertis Udtalelser.

Handelsmand J. P. Nielsen spurgte Kandidaterne, om de vilde virke for en Jærnbane fra Kjøge til Ringsted.

Alberti erklærede sig beredt til at virke for enhver Sag af lokal Interesse for Kredsen, angaaende hvilken der rørte sig Ønsker hos Befolkningen, altsaa ogsaa for Jærnbanen.

Hørup vilde ogsaa virke for Jærnbanen; men det kom der næppe noget ud af, thi det forhandlende Venstre vilde intet udrette paa noget Jærnbaneomraade. De havde drevet med Jærnbanelovene.

Alberti imødegik dette og spurgte, hvad Hørup havde udrettet for Kredsen i de sidste 16 Aar.

Hørup vilde overlade til Medborgernes Dom at afgjøre, hvad han havde udrettet (Stor Munterhed).

Da ingen yderligere forlangte Ordet, skredes der til Kaaring, ved hvilken

Hørup valgtes med en kneben Majoritet. Alberti forlangte skriftlig Afstemning. Denne foregik paa Raadhuset og varede fra Kl. 12¾ til henimod Kl. 5½.

Borgmester Bræstrup besteg paa ny Tribunen og forkyndte Udfaldet: 1257 Stemmer for Alberti, 1132 for Hørup, og proklamerede Alberti som Kredsens Folketingsmand (Alberti leve! Stærke Hurraraab).

Alberti takkede for Valget. Hvad han havde lovet, skulde han vide at holde. Det var at haabe, at Valgene hele Landet over gik i samme Retning som her. Da vilde det atter blive Dag i Danmark. Da vilde vi gjennem Arbejde og Udholdenhed atter naa til, at Grundloven og Valgretten stod i deres gamle Flor, og da vilde de Uvejrsskyer, der saa længe havde hvilet over vort Fædreland, svinde som Nat for Solens Straaler. Han vilde opfordre Tilhørerne til med ham af deres Lungers fulde Kraft at raabe et: Længe leve Konge, Folk og Fædreland! (Nidobbelt Hurra.)

Hørup takkede dem, der havde stemt for ham i Dag. Fordi han her var faldet, gik han ikke ud af Politiken. Et Løfte skulde vi give hverandre: Denne gamle Venstrekreds vil vi erobre tilbage for Venstre (Hurra).

Borgmester Bræstrup erklærede derpaa Valghandlingen sluttet.

Alberti: Borgmester Bræstrup længe leve! (Hurra!)

Valghandlingen fulgtes helt igjennem med livlige Tilraab til Talerne og med jævnlige Hurraraab fra begge Kandidaters Tilhængere, der var omtrent lige mandsstærke.

Udfaldet
af
Valgene.

Partierne og Grupperne er i den følgende Liste betegnede saaledes: det forhandlende Venstre med V, Bergianerne med B, Hørupperne med E (Europæer), Socialisterne med S, Højre med H, Løsgængerne med L. De, der var Folketingsmænd i forrige Samling, betegnes tillige med *.

Kjøbenhavn.

1. Kr. Kand. **H. Trier*** L, 4583, Overretsassessor E. F. Larsen H, 3428.
2. — Kapt. **Wagner*** H. kaaret.
3. — Raadmand **Wassard** H, 913, Overretssagfører Alfred Christensen E, 693.
4. — Professor **Scharling*** H, 607, Boghandler G. Philipsen E, 483.
5. — Skræddermester **P. Holm*** S, 8794, Redaktør Fr. Hansen H, 7471.
6. — Bureauchef **Gad*** H. kaaret.
7. — Grosserer **C. Hage*** ?, 774, Malermester Stegemann H, 510.
8. — Marineminister **Ravn*** H, 1325. Journalist A. C. Meyer S, 546.
9. — Forretningsfører **Hordum*** S, 1376. Malermester C. Jensen H., 1114.

Kjøbenhavns Amt.

1. Kr. (Frederiksberg): Krigsminister **Bahnson*** H, 4895, Forretningsfører Hurop S, 3803.
2. — (Lyngby): Oberstløjtn. **Colding*** H, 1262. Maler J. Jensen S. 567.
3. — (Roskilde): Grev **Scheel*** H, 1353, Mejeriejer Rosleff ?, 1351.
4. — (Kjøge): **Alberti** V. 1257, Hørup* E, 1132.
5. — (Lejre): Gaardejer **Ole Hansen*** V, 838, Gaardejer H. P. Olsen E, 176.

Frederiksborg Amt.

1. Kr. (Helsingør): General **Thomsen*** H, 1099. Landskabsmaler Groth B. 507.
2. — (Fredensborg): Godsejer **Joh. Hage*** H, 1069, Kjøbmand Povl Roed ?, 529.
3. — (Hillerød): **Lars Dinesen*** H. kaaret.
4. — (Frederiksværk): Gaardejer **Hans Jørgensen**, Hald, H, 1201, Lærer S. Petersen B, 892.
5. — (Frederikssund): Gaardejer **P. Pedersen*** ?, 1184, Redaktør Carstensen H. 777.

Holbæk Amt.

1. Kr. (Holbæk): **Fogtmann*** E, 1290, Kammerherre Bille L, 1127.
2. — (Svinninge): Gaardejer **J. Cl. Nielsen** V, 831, Pastor Møller, Føllesløv, H, 645, Højskoleforstander Knudsen B, 520.
3. — (Ruds-Vedby): **Tauber*** E, 966, Gaardejer Niels Nielsen V, 912.
4. — (Kallundborg): Redaktør **A. Sørensen*** V, 1414, Lærer Hvidberg, Frederiksberg, H, 701, Gaardejer Henriksen, Skovgaard, B, 248.
5. — (Nykjøbing): **Korsgaard*** B. kaaret.

Sorø Amt.

1. Kr. (Ringsted): **J. K. Lauridsen*** E, 1403, Godsejer Neergaard H, 888.
2. — (Sorø): **Povl Christensen*** E, 1018, Gaardejer A. P. Christensen H, 655.
3. — (Slagelse): Maler **Nielsen** H, 1556, Pastor Rønne V, 1532.
4. — (Skjelskør): Godsejer **O. Scavenius*** H. 1288, Jens Andersen V, 1061.
5. — (Fuglebjerg): **Hans Hansen** L, 1092, Herredsfoged Møller H. 590.

Præstø Amt.

1. Kr. (Storehedinge): Kammerherre **J. Scavenius*** H, 1355, Højesteretssagfører Hogsbro V, 1256.
2. — (Faxe): Lærer **Anton Jensen**, Lund, V, 1429, Godsejer Howden-Rønnenkamp H, 1072.
3. — (Næstved): Redaktionssekretær **Jørgen Lund** V, 1556. Overretssagfører H. Nielsen H, 1007.
4. — (Præstø): Godsejer **Alf. Hage** H. 827. Gdr. Lars Pedersen* V, 812. Gdr. Niels Olsen B, 411.
5. — (Vordingborg): Gdr. **Rohr*** E, 1207, Gdr. Lars Jensen-Snærborg H, 1063.
6. — (Stege): **F. Bojsen*** V. kaaret.

Bornholm.

1. Kr. (Rønne): Gdr. **Blem*** V, 1319, Adjunkt Ollgaard H, 888.
2. — (Aakirkeby): Lærer **N. Jngv. Jensen** B, 625, Kapt. Dam* V, 459.

Maribo Amt.

1. Kr. (Nakskov): Ingeniør **Hammerich*** H, 1690, Handelsagent Videbæk V, 1134, Journalist Mundberg S, 35.
2. — (Maribo): Lærer **Johansen** H. 1403, Lærer Henriksen, Vanthore, V, 572, Gdr. Mortensen, Paaby, B, 469.
3. — (Saxkjøbing): Kapt. **M. Madsen** H. 1297, Nielsen-Grøn* V, 1247.
4. — (Nykjøbing): **R. Claussen*** V, 1525, Hofjægermester Brun H, 954.
5. — (Stubbekjøbing): **N. J. Larsen*** V, 1252, Gdr. N. Klausen E, 615.

Odense Amt.

1. Kr. (Odense): Guldsmed **Emil Christiansen** H, 2407, Protokolsekretær Sveistrup V, 703, Redaktør Sigv. Olsen S, 343.
2. — (Kjerteminde): Klasselotterikollektør **R. Andersen*** H, 1132, Gdr. N. P. Lindøe V, 1027.
3. — (Assens): **Kl. Berntsen*** V, 1090 ja, 55 nej.
4. — (Middelfart): Grd. **K. Lohmann** V, 1112, Pastor Henning Jensen* E, 804,
5. — (Bogense): Provst **Nielsen** V, 852, Grev F. Ahlefeldt-Laurvigen H, 796, P. Larsen, Marke, B, 110.
6. — (Søndersø): Lærer **Hojmark*** V. kaaret.
7. — (Verninge): Cand. theol. **Harald Holm*** V. kaaret.

Svendborg Amt.

1. Kr. (Nyborg): Gaardejer **Jensen-Toustrup*** V, 1370, Propr. Langkilde, Juulsbo, H, 1172.
2. — (Kværndrup): Gdr. **Rosager*** B 954, Lærer Hansen-Ølstykke V, 892.
3. — (Svendborg): Lærer **Jørgensen**, Maabjerg, B, 1693, Baron Juel-Brockdorff H, 1336.
4. — (Faaborg): Gdr. **Kr. Jensen*** V, 1195, Kapt. Schroll H, 922, Lærer Mouritzen B, 188.
5. — (Sønderbroby): Statsrevisor **Høgsbro*** V, 988 Ja, 102 nej.
6. — (Rudkjøbing): Dr. **Edv. Brandes*** E, 1205, Red. N. Th. Petersen V, 863.
7. — (Ærøskjøbing): Gaardejer **Jørgen Frederiksen** E, 877, Grev Brockenhuus-Schack* H, 728.

Hjørring Amt.

1. Kr. (Frederikshavn): Gaardejer **H. Madsen**, Stærumgaard, B, 1298, Propr. Lassen, Hørbylund, H, 1292.
2. — (Sæby): Gdr. **Jensen**, Try, B, 829, fhv. Folketingsmand J. K. Larsen V, 628.
3. — (Hjørring): Gdr. **Jungersen*** V, 155, Propr. Jobst H, 944.
4. — (Brønderslev): Gdr. **S. P. Christensen*** B. 1477 ja; 187 nej.
5. — (Halvrimmen): Gdr. **J. Bertelsen***, Stalborg, V, 1069, Redaktør Wilh. Lassen E, 542.

Aalborg Amt.

1. Kr. (Nørresundby): **F. Tutein*** V, 1106, Forp. Halvorsen E, 453.
2. — (Aalborg): Direktør **L. Bramsen** H. 1249. Mekanikus Mortensen S, 1219. Justitsraad Plesner* V, 430.
3. — (Ølum): Snedker **J. Jensen**, Kongerslev V, 1024, Bing* E, 919.
4. — (Brorstrup): Lærer **Thomsen** B, 954, Smed Petersen, Lem, V, 652.
5. — (Nibe): Gdr. **Lars Kvist*** V. 948. H. Andersen, Ørsnæs, B, 544.

Thisted Amt.

1. Kr. (Vjergt): Gdr. **J. Bach*** B, 822, Propr. Cortsen H, 649.
2. — (Thisted): **Jagd*** H, 1031. Redaktør Aaberg B, 384,
3. — (Vesløs): Entreprenør **N. Andersen*** H, 987, Leth Espensen V. 417.
4. — (Nykjøbing, M): **C. Ravn*** V, Propr. Bjerregaard H, 650, Højskoleforst. Laursen B, 493.

Viborg Amt.

1. Kr. (Skive): **J. P. Dalsgaard*** V. kaaret.
2. — (Viborg): **Klein*** H, kaaret, uden Modkandidat.
3. — (Levring): Gdr. **Sloth** V, 1304, Gelber* B, 1079.
4. — (Sønderbinge): Gdr. **C. Svendsen*** V, 990, Gdr. S. Christiansen, Bium, B, 698.
5. — (Lovel): **Anders Nielsen*** B, 1037. Thorup V. 531.

Randers Amt.

1. Kr. (Mariager): Oberstl. **Nøkkentved** H, 872. Red. N. Joh. Laursen V, 683. Gdr. N. Pedersen, Nyskov, B, 672.
2. — (Randers): Kammerh. **Lüttichau*** H, 1835, Lærer Dam B, 1379.
3. — (Horning): Redaktør **Neergaard** V, 1144, Gaardejer Bjerre* B, 1099.
4. — (Grenaa): Kapt. **W. Dinesen** V, 1101. Gdr. Bonløkke* B, 953.
5. — (Ebeltoft): Assurancebestyrer **Wisløff** V, 950, Journalist Sabroe S, 476, Proprietær Nordby H, 464.

Aarhus Amt.

1. Kr. (Odder): **B. Bjørnbak*** V, 1409, Redaktør Mortensen S, 122.
2. — (Aarhus): Overretssagf. **Reiß** H, 2760, Red. Marott S, 1308, Overretssagf. Gust. Christensen V, 1072.
3. — (Skjoldelev): **Søren Kjær** V, 1313, Harald Jensen* S, 676.

Skanderborg Amt.

1. Kr. (Horsens): **Bajer*** V, 1815, Kjøbm. Bodenhoff H, 1400, Væver Madsen S, 473.
2. — (Skanderborg): Gdr. **Byriel Jensen** V, 1502, Jens Sørensen* E, 1003.
3. — (Brabrand): Gdr. **Bøtker*** V, 1353, Expedient Lehmann S, 296.

Vejle Amt.

1. Kr. (Fredericia): Gdr. **Olsen*** V, 1411, Garver Trautner H, 1243, Typograf Rasmussen S, 59.
2. — (Kolding): Gdr. **Henriksen*** B, 1415, Overretssagfører Bennetzen H, 457.
3. — (Vejle): **Falkenstjerne*** E, 1206, Direktør Elmquist V, 1178.
4. — (Give): Gdr. **Søren Jørgensen*** V. kaaret, ingen Modkandidat.
5. — (Bjerre): Møller **Jens Bertelsen*** V. kaaret.
6. — (Horsens): **Paulin** H, 793, Enevold Sørensen* B, 788.

Ringkjøbing Amt.

1. Kr. (Ringkjøbing): **Christensen-Stadil*** B. kaaret.
2. — (Lemvig): **Aaberg*** H, 1225, Gaardejer Augustinus Sørensen B, 906.
3. — (Holstebro): **Molgaard-Nielsen*** B, 1365, Gdr. Chr. Pedersen H, 868. Clausager trak sig tilbage.
4. — (Herning): **Rasmus Nielsen*** V, 1051, Mejerist Wittrup, Timring, B, 292.
5. — (Skjern): **A. B. Clausager** V, 1017, Ovesen* B, 992.

Ribe Amt.

1. Kr. (Varde): **C. Sørensen** B, 1079, Lærer N. Hansen V, 264.
2. — (Esbjerg): **Bluhme*** E, 958, Red. O. Jørgensen V, 597.
3. — (Ribe): **Jens Busk*** E. 971, nej stemte 368.
4. — (Vatte): **L. Rasmussen*** B, 729, nej stemte 58.

Resultatet.

Efter Opgjørelse fra Rit. Bur. er Resultatet følgende:

Det forhandlende Venstre . . 43.
Højre . . . . . . 30.
„Radikale" . . . . . 28.

Indlandet.

„Kjøge Valgblad". Om et Par Dage udkommer endnu et Nummer af Valgbladet.

„Pastor Donnergaard". Efter troværdigt Forlydende, skriver Svendb. Folkebl., skal Donnergaard have opgivet sin Adresse i Amerika saaledes: „Pastor H. Pedersen, Washington, California."

Hvad skrev vi i Valgromanen!

Socialistiske Optøjer paa Valgdagen. Da Valgproklamationen i 5te Kreds i Kjøbenhavn i Forgaars Aftes havde fundet Sted, drog største Parten af Socialisternes Skarer ad Rømersgade til. Forsamlingsbygningen fyldtes hurtig til Trængsel, men stadig vedblev Tilstrømningen, saa at den lille Gade hurtig blev sort af Mennesker. En talrig Politistyrke under Ledelse af Politiassistent Jensen var posteret i Gaden. Socialisterne raabte og skreg, men den første Timestid lod Politiet dem i Fred. Da der imidlertid stadig kom Klager fra Beboerne i Gaden til Politiassistenten over, at de ikke kunde komme hjem, og da Larmen tiltog, besluttede Hr. Jensen, efter uden Resultat at have opfordret Urostifterne til at fjerne sig, at lade Gaden rydde. Dette skete, men Masser af Socialister trængte ind i Porte og Gadedøre, hvorfra de atter myldrede frem. Snart var Gaden atter fyldt, og Politiet trakteredes med haanlige Tilraab. Nu besluttede man fuldstændig at rydde Gaden. Under Udførelsen af denne Gjerning blev der fra Vinduerne i Forsamlingsbygningen kastet Øl, Vand, Glas, Flasker og Propper ned over Politiets Hoveder. Under ihærdige Sammenstød lykkedes det at faa Gaden ryddet, men i Forsamlingsbygningens Port stod endnu tætte Skarer, hylende og raabende, at de ikke kunde komme frem. Dørens halve Fløj var lukket til. Politiassistenten og hans Folk anbadde den og bad Urostifterne fjerne sig. Herpaa svaredes med Spløser, Skjældsord og Raab: „I skal ikke være bange for Politiet! Ned med dem!"

Her i Porten kom det til et virkeligt Haandgemænge, under hvilket drøje Slag uddeltes fra begge Sider. Opdagelsesbetjent Martmann blev ramt i Hovedet af en Stok, men det lykkedes ham straks at anholde Voldsmanden, der blev bragt til Nørregades Politistation og senere til Politikammeret.

Dersom udsendtes ved Tiden en større Politistyrke til Assistance, men ved dens Ankomst var det lykkedes Hr. Jensen med Assistance fra en anden Politistation at faa Urostifterne fjernede og Ro tilvejebragt. Dog blev ikke mindre end 17 Anholdelser iaft foretagne. Kun den førnævnte Person, der overfaldt Betjent Martmann, sidder imidlertid endnu arresteret, tiltalt for Vold mod Politiet. Af de andre blev de 12 i Gaar Morges dimitterede for senere at faa deres Straf i Form af Bøder; de 4 viste sig at være uden Eksistensmidler eller Erhverv og blev afleverede til den offentlige Politiret.

Under Sammenstødet udenfor og i Forsamlingsbygningens Port blev der fra Socialisterne kastet ud mellem Betjentene en Flaske, der, da den faldt mod Stenbroen, explodere de med et Knald saa højt som et almindeligt Bøsseskud. Flasken splintredes og saarede en Betjent i Haanden og en anden under Hagen. Stenbroen blev undersøgt og var ter, da der ingen Læsdele var i Flasken. Rigtignok mente man i Gaar paa Politikammeret, at det havde været en almindelig Flaske Sodavand, og at det var Proppen, der, da den løsnedes, havde leveret Knaldet. Men paa Nørregades Politistation var man af en anden Mening. De Betjente, der stod i Nærheden, mener, at der har været lagt Krudt i Flasken. Politiassistenten selv derimod, at en firefift Pistol er kastet ud samtidig med Flasken, og at det er fra den første, Knaldet stammer. Saa meget er vist, at foruden de omtalte to Betjente kom ingen til Skade.

Valghandlingen i Horsens varede i F. Dorf. Folkebl. et Par Timer. Forstander P. Bojsen anbefalede Bajer som forhandlende Venstremand og endte med at udbringe et Leve for Forhandlingspolitiken.

Bajer udviklede, at hans Valg betød Modstand mod Provisorismen og Militarismen. Han vilde aldrig indgaa noget raaddent Forlig; men han vilde paa Reformernes Omraade forhandle og søge at opnaa det mest mulige. Hans ærede socialistiske Modkandidat vilde have alt eller intet; han bar sig ad ligesom den Landmand, der i Høstens Tid vilde losse sine Vogne med saa store Læs, at de ikke kunde komme ind i Gaden. Taleren holdt mere af en Fugl i Haanden end 10 paa Taget.

Omfattende Arbejdsstandsning i Kjøbenhavn. Den lille Grundgraverstrejke synes, skriver Berl. Tid., at skulle udvikle sig til en af de største Arbejdsstandsninger, der Hovedstaden har kjendt. Det bliver da kun et Spørgsmaal, om de socialistiske Førere, der er Bevægelsens Ophavsmænd, foruden det mindre trykkende moralske Ansvar vil være i Stand til at tage alle de Konsekvenser, Arbejdsløsheden vil medføre. Thi de Arbejdsgivere, Strejken rammer, er sluttede enige om ikke at finde sig i socialistiske Overgreb, der fratager dem Bestemmelsesret i deres egne Forretningers Administration.

Vognmandsforeningen „Proven"'s Bestyrelse modtog i Lørdags en Skrivelse fra Formanden for „Arbejdsmændenes Forbund", hvori denne erklærede, at „Proven"'s Medlemmer vilde blive boycottede, saafremt de ikke gav efter for de af Forbundet opstillede Fordringer.

Da „Proven" ikke ønskede socialistisk Indblanding i sine Forhold, og da Foreningen med Rette mente, at den ikke burde indlade sig i Forhandling om et Stridsspørgsmaal, hvis Kjærne er, at socialistiske Uvedkommende midt under Arbejdstiden har tvunget Foreningens Kuske til at nedlægge Arbejdet, besvarede den ikke Henvendelsen.

I Gaar udførte Forbundet sin Trusel. Da en herværende Vognmand i Gaar Morges ved 5-Tiden kom ud i sine Stalde, bemærkede han Formanden for Kuskenes Fagforening, der søgte at opvække hans Kuske til at nedlægge Arbejdet. Dette lykkedes ham ikke, men han begav sig da herfra til Gasværkets Vognmand, og fik at forhindre Vognene i at faa Læs og saaledes ad en anden Vej standse Arbejdet.

Foruden ham har Formanden for Kularbejderne, ledsaget af en Sværm af Kularbejdere, tidlig i Gaar Morges begivet sig ned til Havnen og har besøgt et Kularbejderne til at nægte Losning for alle de Vognmænd, der er Medlemmer af „Proven". Overalt har de udsendt trykte Fortegnelser over de Vognmænd, for hvem der maa losses.

At disse Lister er meget urigtigt affattede, vil ikke forandre Begivenhedernes Gang. „Proven" omfatter nemlig ca. 130 Vognmænd, medens kun 20 er udenfor. Listerne boycotter kun 80 Vognmænd, medens de nævnte 23, der ikke har blandet sig i Striden. I Virkeligheden er en halv Snes af disse sidste optagne i „Proven" og staar altsaa fuldt paa Foreningens Side.

De socialistiske Uvedkommende begyndte

A-301
3.

Hjertelig Tak for venlig Deltagelse
ved vor kære Broder og Fader
P. A. Alberti's
Sygdom, Død og Begravelse.

Sophie Alberti. Elise Bloch.

23/1965
KØGE
BYHISTORISKE
ARKIV

Hr. Redakteur Fr. Opffer.

Prindsesse Alexandrines Allee 10 3.

Charlottenlund.

Fallowej 10, 3dia Sal.

CHRISTIANSUND
30MB.14.8.17

P. A. Alberti.
Fælledvej 10, 3. Sal.
(Opg. t. h.)
Tel. Nora 2666.

Kbh. 11 - 10 - 17.

Kjære Fru Oppfer!

Først min bedste Tak til Dem og Deres Mand for al Venlighed igaar. Men,naar jeg griber fat paa min Maskine,er det egentlig ikke for at sige ØØ dette,men fordi det er faldet mig ind,at det ØØ maaske med Fremtiden for Øje kunde interessere Dem at læse vedlagte Extract,som jeg for et Par Aar siden tog af en fransk Bog.(Jeg vil gjerne ved Lejlighed have det ØØØ igjen.)Det vil anta ger jeg interessere saa meget mere,som det jo nu i Foraaret af Offentliggjørelsen af den i de russiske Arkiver efter Revolutionen i Rusland forefundne hemmelige nu under Krigen oprettede Traktat mellem Rusland og Frankrig i Forbindels med Udtalelser i det franske Deputeretkammer fremgik,at lignende Tanker atter er fremme i Frankrig,ligesom de,dog i meget mindre Maalestok

laae til Grund for Napoleon ▓▓▓ IIIs Forsög paa under Krigen i 1866 at skaffe sig en Landeudvi▓ delse ved Rhinen,og i fuld Maalestok laae til Grund for hans Tale (vist i Autun 1867) om,at Frankrig ikke længere följte sig bundet ved Trak taterne fra 1814,og ligeledes utvivlsomt laae til Grund for Krigen i 1870-71. Til Forstaaelse af det Hele maa man erindre,at Frankrig fra ▓▓▓

1792-1814 havde Rhinen til Grændse lige op til der,hvor den löber ind i Holland,og at lige til 1870 enhver Franskmand ved Rhingrændsen förstod (og rimeligvis,ialtfald for Intelligentsens Ved kommende)gjör det endnu. Det er,synes det mig interessant at see,hvorledes saadanne gamle Tan ker gaae igjen atter og atter,og hvem veed?

Den i Extracten omhandlede hemmelige Aftale mellem Rusland og Frankrig fra 1830 er naturlig vis efter Juli-Revolutionen blevet fundet i de franske Arkiver.Havde den været bekjendt för Re volutionen,vilde der sikkert ingen Juli-Revolu▓ tion være blevet,idet enhver Franskmand vilde have fundet,at en Regjering,der pönsede paa saa danne Udenrigsplaner var,uanseet alle Grundlovs brud,en aldeles ypperlig Regjering.af hvilken ▓ man maatte finde sig i Alt. Ved Revolutionen blev det Hele slaaet itu,da Kejser Nikolai I jo ikke vilde have noget med Louis Philippe at gjö re.

Interessant er det ogsaa med dette nu vistnok atter opdukkende udvidede Grændsespörgsmaal og den nuværende Krig i det Hele for Øje at erin▓▓ dre,at paa Wienercongressen 1814-15 var det Eng land (jfr.Thiers:Consulatets og Kejserdömmets Historie),som udtrykkeligt forlangte,at Preus- sen skulde have ▓▓▓▓▓ alle de tyske Lande Vest for Rhinen paa nogle Smaalande nær og havde som aabenlyst Motiv,der aldeles ikke söges skjult, at saa skulde det være forat Preussen,der i For tiden kun havde haft ubetydelige Lande Vest for Rhinen,nu skulde ved den store Lanbesiddelse der tvinges til i al Fremtid ▓▓ i Englands In- teresse ~~skulde tvinges til~~ at være Frankrigs

Arvefjende,medens Friedrich Wilhelm ▓▓▓ III,der havde haft nok af at slaaes med Franskmændene, strittede imod af alle Livsens Kræfter. Det er en underlig Verden,vi lever i,siger Holberg.

De bedste Hilsener til Dem og Hr.Oppfer.

Venligst

P.A.Alberti.

KØGE BYHISTORISKE ARKIV 47/1965

Kjöbenhavn 14-8-17.
Fælledvej 10, 3 Sal.

Kjære Frederik Opffer!

Lige ankommet hertil benytter jeg det förste Tusterum til strax at sende Dem, först af alle, min allerbedste og hjerteligste Tak for den Venlighed og Udholdenhed, hvormed De igjennem disse lange mörke Aar uafbrudt har sendt mig Deres Hilsener som Beviser paa Deres uforandrede venlige Sindelag imod mig og er vedblevet dermed, naglet jeg var afskaaret fra, för nu, at besvare Deres Hilsener.

Jeg behöver jo slet ikke at sige Dem, hvilken Glæde og Opmuntring De derved har ydet mig; thi netop

at De, uagtet Deres Hilsener forblev ubesvarede, vedblev at sende Dem, viser jo, at De selv paa Forhaand tilfulde har forstaaet, hvad de vilde betyde for mig, hvorved De har givet mig et dybt Indblik i Deres Hjertes Godhed, som jeg aldrig vil formaae at glemme.

Blot disse faa Ord forelöbigt. Jeg haaber inden længe at blive i Stand til mundtligt at tolke Dem min Taknemlighed.

Med megen Interesse læste jeg i Gads Magazin Deres Meddelelser om de gamle Uhre i Lunde Kirke. Skjöndt uden Spor af Forstand derpaa, har jeg altid interesseret mig meget for den Slags gamle Sager – jfr. f. Ex. de smukke gamle Stolestader i Kjöge Kirke, som paa min Foranledning eller dog Medforanledning blev befriede for deres ækle gamle Oliemaling – og det glædede mig derfor meget at læse Deres Anmeldelse.

Nu altæse endnu en Gang Tak, Tak og hjertelig Hilsen!

Deres meget hengivne

A. Alberti.

A-301
H.

KØGE
BYHISTORISKE
ARKIV

90/1972

Køge

Alberti

12. 8. 69

KØGE
BYHISTORISKE
ARKIV

1972/90

Alberti i Køge

(den digre person med
stiv hat midt i den
beundrende tilhængerflok)

12. 8. 69

A-301-5

Til
Hs. Excellence
Justitsminister, Folkethingsmand
PEDER ADLER ALBERTI
Ridder af Dannebroge, Dannebrogsmand

Deres Excellence.

Underskrevne Borgere i Køge der i den Række af Aar De har været knyttet til vor By, i stedse stigende Grad har set, med hvilken Varme og Nidkjærhed De har varetaget Byens Interesser, har været Talsmand for alt hvad der kunde gavne Byen, og vist en sjælden opofrende Velvillie overfor saavel Byens Tillidsmænd som private, der har søgt Raad og Støtte hos Dem, har længe næret Ønsket om at yde Dem en Tak for Deres Virken.

Vi haabe at det vil vinde Deres Excellences Bifald at vi have valgt det Tidspunkt da Deres eneste Barn

Frøken Elise Alberti

forenes i Ægteskab med Hr. cand. jur.

Michael Trepka Bloch

til at frembære vor Tak.

Vi udbede os Deres Excellences Tilladelse til paa Bryllupsdagen at maatte skjænke det unge Par en Gave, der samtidig med at skulle være en Pryd for Hjemmet, maa være et Vidnesbyrd om den Højagtelse, Taknemmelighed og Hengivenhed vi nære for Deres Excellence.

Vi frembære vore bedste Ønsker om en lys og lykkelig Fremtid for Brudeparret, og ønske at den Almægtige i mange Aar maa bevare Deres Excellence til Lykke og Gavn for vort hjære Fædreland og

til Hæder og Ære for Dem selv.

Kjøge i October 1903

H. Aamsen, Maler.
Benzien, Apothekér.
C. F. Carlsen, Hasbrmester.
C. V. Clausen, Snedkermester.
H. J. Egede, Manufacturhandler.
Charles Franzen, Tømrer.
C. Friederichsen, Tobsmand.
Fred. Hansen, Snedkermester, Dbmd.
Karl Hansen, Bogbinder.
Niels Hegner, Tømrer.
Hinrik Heppe, Gulvsmed.
J. M. Jacobsen, Kjøbmand.
Jens Jensen, Skomagermester.
A. Jørgensen, Overretssagfører.
H. Knudsen, Kjøbmand.
A. Lesner, Kjøbmand.
Adolph Nielsen, Skibsbygmester.
C. Nielsen, Urmager.

C. Borgsteen, Bagermester.
F. G. Bergstrøm, Gulvmagasin D.
Christensen, Skræddermester.
Emil Clausen, Handl. Fuldmægtig.
Fred. Engell, Overpengehandler.
V. Franzen, Handelsbe.
Wilhelm Halgreen, Blikkenslager.
H. J. Hansen, Kreaturhandler.
N. Hansen, Kirkebetjent. Dbmd.
H. Hintz, Kjøbmand.
Chr. Iversen, Kjøbmand.
A. Jensen, Bødkermager.
Niels Jensen, Forretningsleder.
P. Jørgensen, Isenkræmmerhandler.
A. Kronberg, Skræddermester.
J. Madsen, Kjøbmand.
Alfred Nielsen, Skomager.
Hans Nielsen, Gjæstgiver.

J. Chr. Bathum, Dampskibsfører.
Carl Bernst, Slagtermester.
C. W. Christensen, Bundtmager.
H. F. Clausen, Bogtrykker.
Charles Flindt, Kjøbmand.
C. Frederiksen, Sagfører.
A. Hansen, Maskinbygger.
J. M. Hansen, Frøhm.
Sophus Hansen, Sentralmester.
L. Hoffmeyer, Skibsfører.
J. J. Iversen, Uhrhandler.
C. Jensen, Uhrmager.
Olaf F. Jensen, Kjøbmand.
J. A. Jørgensen, Vaabenhandler.
N. Larsen, Bestilhandler.
J. J. Møller, Farver.
Carl Nielsen, Farver.
Jens Nielsen, Vaabenhandler.

Jacob Beck, Snedkermester, Dbmd.
V. Bjørnsen, Barber & Frisør.
Lucivig Christensen, Sognepræst.
Carl Dalgaard, Slagtermestr.
J. W. L. Flindt, Havnefoged, Dbmd.
J. Frederiksen, Manufacturhandler.
F. C. Hansen, Jernstøber.
Julius Hansen, Overpengehandler.
A. A. Hasselbalch, Etatsraad, Kjøbm. R. af D.
Johan Holm, Gulvsmed.
F. V. Jacobsen, cand. pharm.
H. Jensen, Hotelejer.
C. Juulsgaard, Sagfører.
C. Lundberg, Murermstr.
P. Larsen, Gaardejer.
A. T. Nielsen, Glarmester.
Chr. Nielsen, Konditor.
Jens Nielsen, Gjæstgiver.

H. H. Frølich Nielsen, Bankbogholder.
Emil Nielsen, Urhandler.
Jens Pedersen, Vognmand.
Axel Petersen, Kjøbmand.
Johan Petersen, Vognfabrikant.
Jens Rasmussen, Urhandler.
H. Sattrup, Sagfører.
J. Sevel, Restaurat.
J. S. Svaare, Handelsagent.
Alfred Sørensen, Sagfører, R. af D.
A. Tramsen, Strøhandler.

J. Nielsen, Telegrafassistent.
Foredrmand Ohlsen, Mægler.
Johannes Pedersen, Gjæstgiver.
A. Petersen, Kjøbmand.
M. Petersen, Enkefru.
K. Ring, Handelsagt.
Scheel, Telegrafforvalter, R. af D.
A. Ther Straten, Kjøbmand.
Adolph Sørensen, Slagtermester.
J. M. Sørensen, Strømager.
Carl J. Ulrich, Agent, Kjøbmand, R. af D.
Wittrock, Stationsforstander.

J. Nielsen, Bjulr & Handelsmager.
Emil Olsen, Gartner.
Kristian Pedersen, Gjæstgiver.
Carl Petersen, Snedkermester.
N. Petersen, Kjøbmand.
Rotzau, Frøhandler, R. af D.
H. Schlosbauer, Bagermester.
J. Ther Straten, Dyrlæge.
Gustav Sørensen, Slagtermester.
N. Sørensen, Restaurat.
Anders Wellerslev, Boghandler.
J. Hansen, Telegrafbestyrer.

Peter Nielsen, Kjøbmand.
Anders Pedersen, Detailhandler.
Peder Pedersen, Dyrlæge.
Chr. Petersen, Snedkermester.
Overbeck Petersen, Drifttelegr.
Viggo Rondahl, Frøhandler.
Th. Schultz, Barber & Frisør.
Stifter, Strømager.
Jens Sørensen, Bødkermager.
A. G. Tornebosen, Telegrafassistent.
L. Willumsen, Kjøbmand.

F. CHRISTIANSENS BOGTRYKKERI, KJØBENHAVN

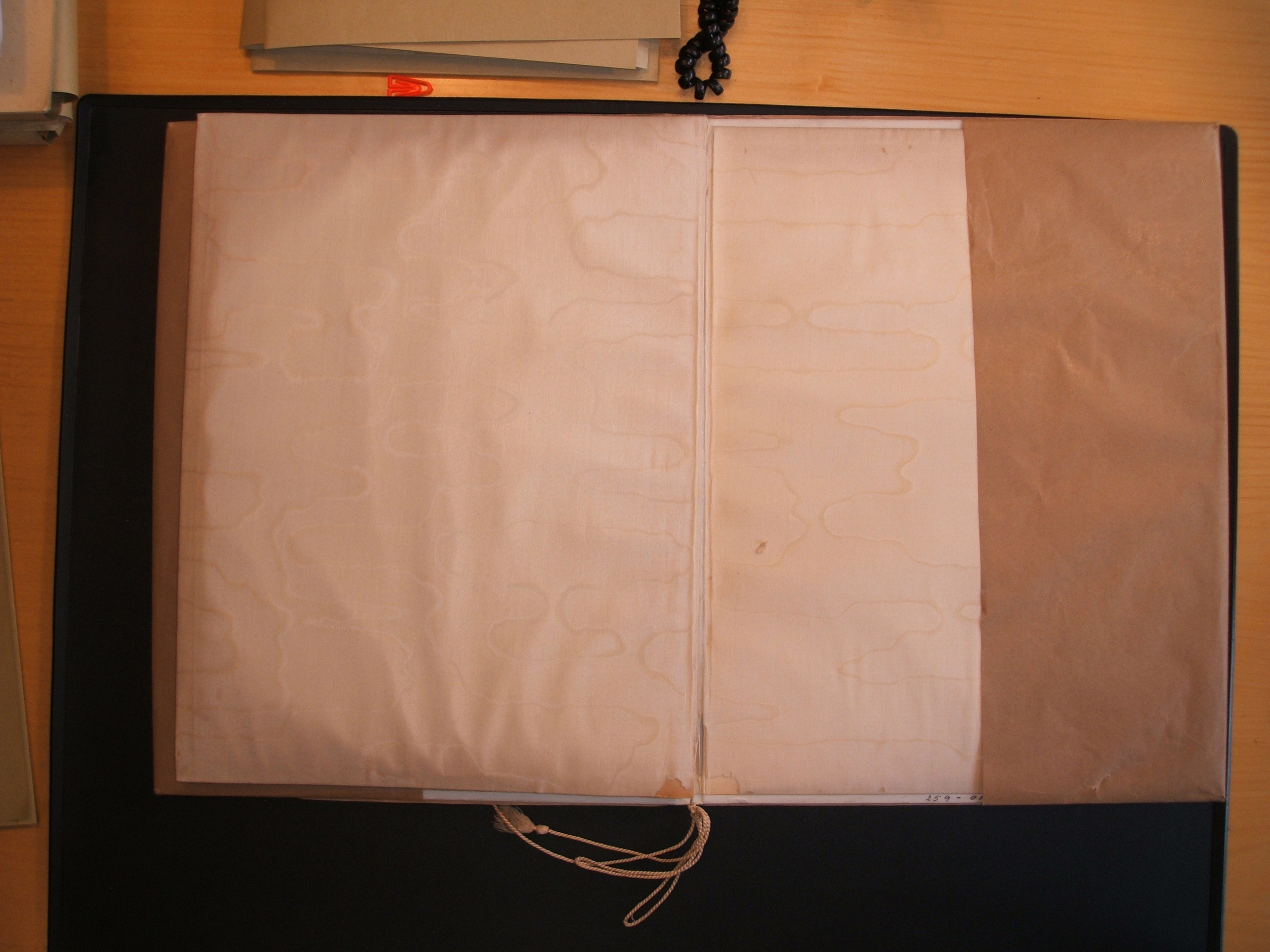
259 - 01

A 301 GB NR 6

...øses Blad. Sande Historier fra Virkeligheden

...ertis Skæbne

25 Øre | Sælges af Arbejdsløse som Hjælp til Savhjælp | 25 Øre

Lokalhistorisk Arkiv
for
Herfølge-Sædder sogne
4681 Herfølge
114/75

Alberti paa Magtens Tinde som Danmarks mest frygtede Justitsminister.

Alberti fotograferet paa Travbanen, hvor han var en ivrig Gæst. Fotografiet er taget kort før hans Død.

Alberti i Fængslet.

— „Ærede Vælgere i Københavns Amts 6te Valgkreds! Her sidder jeg — kan I tilgive mig!"

Hele Historien om Danmarks største Forbryder med Masser af historisk interessante Billeder.

DANMA[illegible]S

Statistiken viser, at de Aarsager, der fører en Mand ind paa Forbrydervejen, næsten altid er de samme: en daarlig Barndom, usle Omgivelser, slette Exempler, Sult, Elendighed af enhver Art, Mangel paa Ømhed og Forstaaelse. Men naturligvis er der ogsaa fra denne Regel Undtagelser, og disse, altsaa saadanne, der netop har haft et godt Barndomshjem og som har faaet den bedst mulige Opdragelse, bliver til Gengæld saa ofte saameget større Forbrydere.

En saadan Undtagelse er Danmarks forhenværende Justitsminister, Gehejmekonferentsraad *Peter Adler Alberti*.

Vort lille Land, der paa saa mange Omraader indtager en Førerstilling og som bl. a. kan opvise saadanne Navne som *Thorvaldsen, H. C. Andersen, Ørsted, Tietgen, Georg Brandes* m. fl. har ogsaa forstaaet at gøre sig bemærket m. H. t. Leverancen af Storforbrydere.

Peter Adler Alberti fødtes 1851 i København i et anset og velstillet Hjem. Faderen var Overprokurator Alberti, der døde 1890, og i al sin Færd var en Hædersmand, hvilket desværre langt fra nu kan siges om alle Sagførere. Sønnen kom i Borgerdydskolen, blev Student derfra 1868 og tog 1873 en meget fin juridisk Examen.

Han gjorde sig i Grunden kun lidet bemærket i sin Barndom. Historien kan ikke fortælle altfor karakteristiske Træk om denne mærkelige Mands første Aar. Det eneste, der hendrog Opmærksomheden paa ham, var hans Ydre. Det var stort og groft, ganske blottet for vindende Træk, tidlig røbende den Hensynsløshed, der senere gjorde ham saa berygtet. At der laa en Politiker gemt i ham, tænkte de færreste paa. Faderen, som repræsenterede Sorø Amts 2den Valgkreds i 40 Aar, og var en fremragende demokratisk Politiker, anede det heller ikke. Politiken blev da heller ikke senere i Sønnens Liv Maalet men kun Midlet. Politik blev aldrig for Alberti noget, han brød sig om for dens egen Skyld, men fordi den hjalp ham til at begaa sine uhørte Bedragerier og Falsknerier i *Forretning*, i ligefrem Bondefangermaner. Ikke for intet er han da bleven kaldt Danmarks største Bondefanger.

Fra 1873 til 1876 var han Fuldmægtig paa Faderens Kontor, hvorefter han selv blev Overretssagfører, hvilket han var til 1881, da han paa sædvanlig Vis blev Højesteretssagfører og derved indledede den Æra, der blev saa enestaaende rig paa Skam. Han havde en kort Tid i Halvfjerserne været Næstformand i „Den sjællandske Bondestands Sparekasse", men trak sig hurtig ud deraf og levede nogle Aar forholdsvis stille. Praksis havde han let ved at faa, og skulde man i de Aar spaa noget om hans Fremtid, maatte det vel nærmest have været i Retning af, at han vilde blive en betydelig Advokat. Han blev imidlertid aldrig dette, men han var allerede den Gang i det smaa, hvad han senere blev i det store, en hensynsløs Svindler, hvilket lagde sig for Dagen ved den meget omtalte Trudsholmske Bedrageriaffære i Firserne, hvor det faktisk var Alberti, der var Forbryderen, men hvor han fik en Ven og Kollega til at paatage sig Skylden og Straffen.

Albertis Oldefader paa mødrene Side var en københavnsk Jøde *Salomonsen*, der var gaaet over til Kristendommen og havde ladet sig døbe. Der var altsaa Jødeblod i ham, hvad der i ublandet Form ikke er noget ondt, men hos Bastarder kan give daarlige Resultater.

Han hørte til de Folk, der lige meget hvor store Chancer Livet giver dem, altid vil være paa den forkerte Side. Og naar de er saa menneskekloge, som Alberti var, bliver de dobbelt

største FORBRYDER

farlige. Alberti skal engang have sagt følgende bevingede Ord:

„Man kan gøre, hvad man vil i Danmark — blot man *gør* det!

Allerede inden Alberti i Aaret 1887 blev Faderens Suppleant som Formand i Den sjællandske Bondestands Sparekasse, havde han betydelige økonomiske Vanskeligheder. Det blev saaledes oplyst senere ved Tugthusdommen, at han allerede i Aarene 1878 og 1879 havde Tab paa Børsspekulationer, og da Faderen døde i Aaret 1890, viste det sig, at Alberti efterhaanden forskudsvis havde hævet hele sin Fædrenearv, der var paa over ¼ Million Kroner. Foruden de nysnævnte Børsspekulationer syntes det navnlig at være Ejendomshandeler, der bragte ham Tab, og han havde en Tid lang Forbindelse med en saakaldt Privatdiskontør (Aagerkarl), erfaringsmæssigt en meget kostbar Historie.

Helt lykkedes det imidlertid ikke at trænge til

En Scene i Folketinget. — Overlegent satte han det ene Ben paa Stolen, idet han brøsigt tog Ordet. ... Kendt Tegning af Valdemar Andersen.

Bunds i disse Forhold, da Arrestanten, som det hedder i Dommen, efter det oplyste maa „antages allerede paa et tidligt Tidspunkt af sin Sagførervirksomhed at have vist megen *Uorden* med sit Regnskabsvæsen."

I 1884 talte han med en Ven om, at han tænkte paa at tage Livet af sig eller forlade Landet. Han gjorde ingen af Delene. Optimist, som han var, levede han altid i Haabet om det store Kup, der redder alt.

Saa kom imidlertid Aaret 1887. Alberti valgtes da til sin Faders Suppleant som Formand i Sparekassen og 3 Aar efter ved Faderens Død endelig selv til Formand. Disse 3 Aar var meget bevægede for Alberti, og hans Taktik stod her sin Prøve. Hyænen sporede Lig. Alberti, der oprindelig havde haft sine Tanker og Planer andetsteds, saa allerede i 1887, at der ude mellem Sjællands Bønder maatte kunne saaes en Sæd, som vilde give store Fold. Han tillagde sig da den Hesteprangermanér, som efterhaanden blev en væsentlig Faktor i hans Held. Bønderne, der oprindelig var ham imod, fordi han var Højremand og Estrupper, begyndte at synes om ham. Han arbejdede som en Hest, startede et Brandforsikringsselskab for Bønderne og Smørexportforretningen (1888) — ogsaa for Bønderne — — alt i det Hele taget for Bønderne. Dermed var Svikmøllen i Gang, og Begivenhederne udviklede sig nu i et voldsomt Tempo, som tog Vejret fra ikke saa faa. Man maa huske paa, at han den Gang var i sin Manddoms fuldeste Kraft. Naturen havde udrustet ham ypperligt. Der var kommen Sul paa de vældige Lemmer, og han havde en Hjærne saa kold som Is. Nerver kendte han ikke. Dertil kom, at Svindlernaturen i ham, der hidtil kun havde arbejdet momentvis, nu fik videre Horisont. Han saa langt ud i Tiden, og han regnede koldblodigt. Han regnede med alt det dumme og usle i Menneskene, og han regnede rigtigt!

Han har vel den Gang tænkt, at han nok skulde klare Pynten. Foreløbig gjaldt det blot om at faa Midler til at naa Magten, og han skyede intet. Han saa nu, at Politiken ogsaa kunde bruges. Og han brugte den. Det danske Folk var træt af Firsernes politiske Kampe — baade Højre og Venstre — det blev Mellemstandpunkternes Tid, Samlingsmæltningens Tid, Frafaldets Tid til begge Sider. Der var udskrevet Valg til Folketinget 1892. I Slutningen af 1891 begyndte Valgkampen, og Alberti meldte sig til Kamp i — Køge! Mod *Hørup!* Kun de færreste troede paa hans Valg — men alligevel gennemførte han *det* som alt andet i saamange Aar. For Alberti var det kun Spil — *falsk* Spil. Det viste sig nu, at han allerede *før* Valget i Køge havde forfalsket Smørexportforeningens Regnskaber for at skaffe Penge til mislykkede Grundspekulationer. Naar han kunde stjæle af Kassen, kunde han selvfølgelig ogsaa svigte sine Nærmeste, politisk og moralsk set.

For Alberti var Situationen i den mindeværdige Sommer 1892 nu denne: Hvis du bare selv vil, kan du blive baade Konge, Kejser og Pave! Men, ræsonnerede han, for at klare alle disse Skær, maa du have en Avis! Han havde under Valgkampen i Køge udgivet en lokal Avis, som trods eller maaske netop paa Grund af sin uendelige Tarvelighed havde gjort sin store Nytte. Han saa, at han maatte have et stort københavnsk Blad til sin Raadighed. „Politiken", „Avisen", „Nationaltidende" eller „Berlingske Tidende" kunde han ikke købe — men „Morgenbladet" var derimod til Fals. Det skulde slagtes alligevel. Alberti „købte" altsaa „Morgenbladet" og udgav det fra 1. September under Navnet „Dannebrog".

„Dannebrog" blev startet flot og godt, men dyrt. Det kostede straks det første Aar Alberti over 100,000 Kr. og senere andre 200,000 Kr. i Aarenes Løb. Disse Penge skulde skaffes. Ergo stjal Alberti videre i Smørkassen. Snebolden begyndte at rulle. Spillenaturen vaagnede mere og mere. Han saa, at det gjaldt alt eller intet. Han saa, at forude vinkede Æren og Magten. Koste hvad det vilde, den maatte naas.

Alberti, der ene higede efter at blive Konsejlspræsident, og som mesterligt forstod at vente og beherske sig, begreb at Pæren ikke kunde modnes i én Aargang, og at *J. C. Christensen* ikke kunne gaas uden om. Altsaa fik denne pludselig hele hans Kærlighed, rostes atter og atter i „Dannebrog" og holdtes frem som Skjold. Desuden var Situationen den, at Alberti havde forstaaet ikke blot at sætte sig fast i Køgekredsen, men videre om paa Sjælland. Penge gør til alle Tider og overalt Underværker.

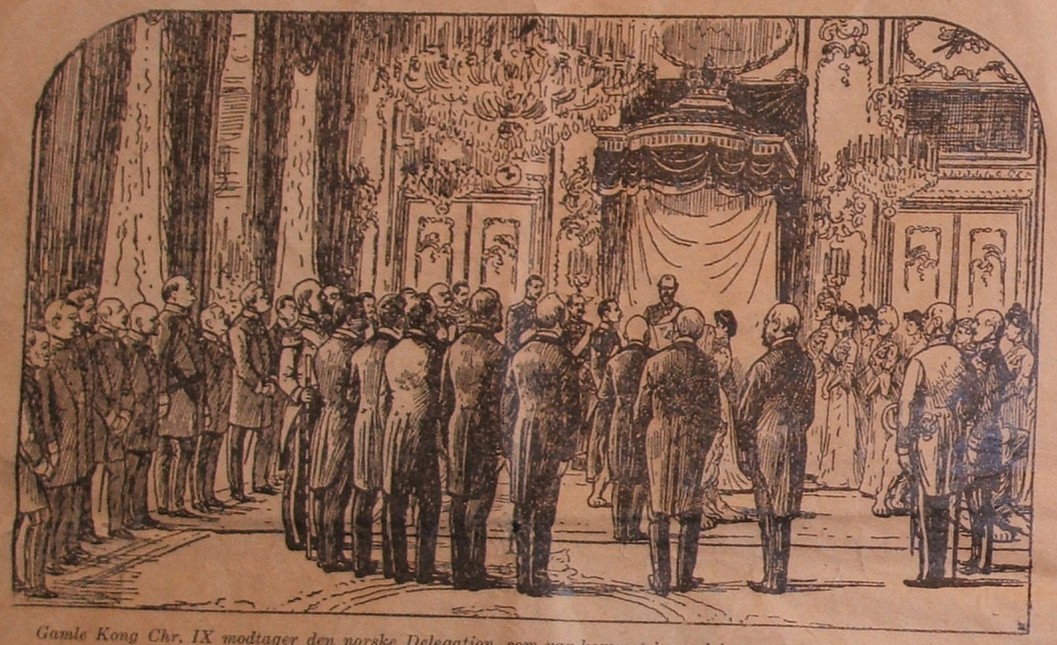

Gamle Kong Chr. IX modtager den norske Delegation, som var kommet herned for at meddele daværende Prins Carl, at han var valgt til Norges Konge. Ved denne Lejlighed tegnede Kunstmaler Rasmus Christiansen ovenstaaende billede i „Ekstrabladet" af den sjældne Begivenhed. Det danske Ministerium ses til venstre, først Vilh. Lassen, Sigurd Berg, Svend Høgsbro, Enevold Sørensen, Ole Hansen, Alberti (Kryds), Raben-Levetzau og J. C. Christensen. Den norske Delegation ses med Ryggen til, og inde i Midten staar Kong Christian IX med Prins Carl og Prinsesse Maud foran sig. Endvidere genkender man daværende Kronprins Frederik og Prins Christian — vor nuværende Konge.

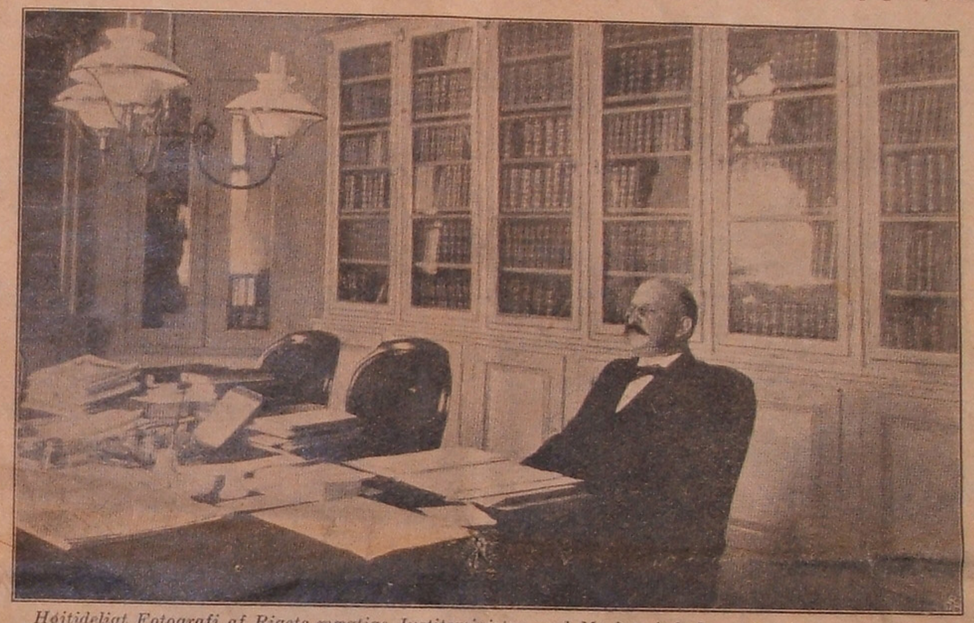

Højtideligt Fotografi af Rigets mægtige Justitsminister med Masken i Orden siddende i sit Kontor i Justitsministeriet.

Alberti havde efter at have fældet Hørup og faaet *Dønnergaard* dømt (for Bedrageri og Falsk!) vidst at sætte sig fast i Bøndernes Gunst ved at handle med dem, laane dem Penge (og snyde dem!). Da det tilmed var klart, at Højre ikke vedblivende kunde holde sig ved Magten, blev det efterhaanden ligesaa selvfølgeligt, at Alberti ikke kunde forbigaas, naar det omsider blev Venstres Tur at danne et Ministerium. Dette saa Alberti klarere end Nogen og regnede koldt og nøgternt med dette som et Faktum.

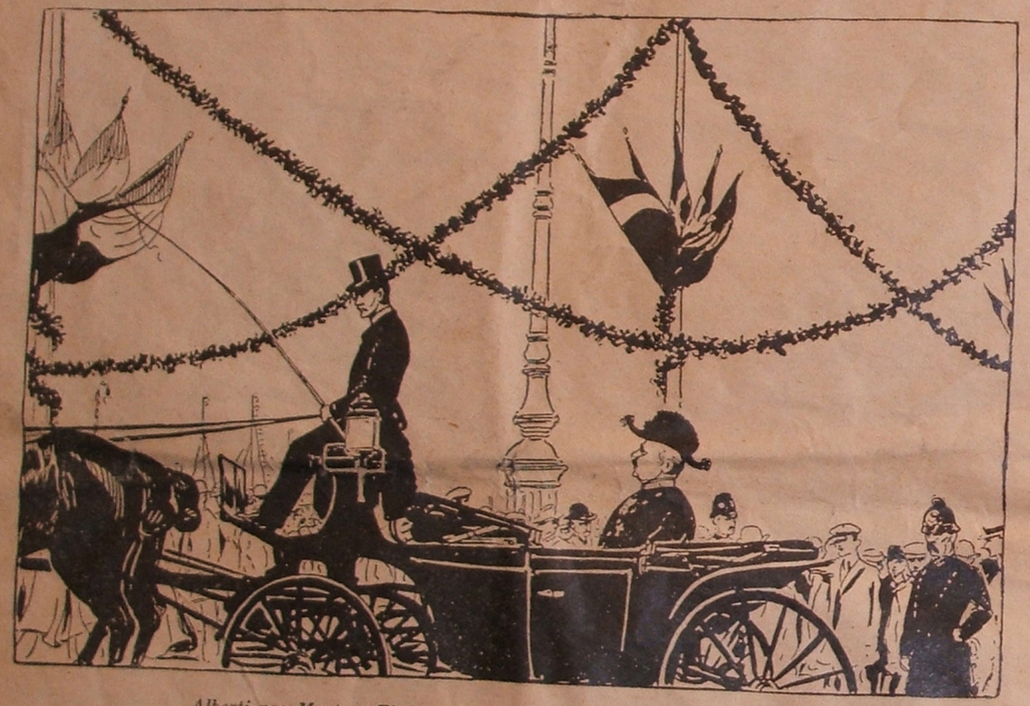

Alberti paa Magtens Tinde under en Fyrstemodtagelse paa Toldboden.

En Gang begyndt at stjæle, vedblev Alberti at stjæle. Men da der jo var noget, som hed Revision, og da der iøvrigt til Tider maatte være Penge i Kasserne, skulde der laves Fixfaxerier. Mærkeligt nok for et saa klart Hoved søgte Alberti at forskaffe sig disse stedse voksende Underskudssummer ved Spekulation i noget saa svævende som Guldmineaktier — og saa gik Snebolden videre. Lavinen rullede for hver Dag stærkere. Man spørger nu, hvorledes Albertis Nerver kunde holde til dette — men han havde ingen Nerver, ingen Moral, ingen Skrupler. Han var gift, men uheldig gift. Hans Hustru foretrak Kammersanger *Cornelius*, som var stadig Gæst i Albertis Hus, det blev til Skilsmisse.

Da Spekulationen i Guldmineaktier og da de fleste af Grundspekulationerne og en stor Teglværksspekulation paa Lyngbyvej ligeledes gik den forkerte Vej, maatte der søges ny Dækning andetsteds. Og hvad var da naturligere end at bedrage Sparekassen! Bønderne havde jo hjulpet Alberti frem. Hvor selvfølgeligt var det da ikke som Tak at stjæle deres Sparepenge!

Alberti saa, hvor let Menneskene lod sig narre, Ergo narrede han dem. Naar Revisorerne i Sparekassen kom til København for at revidere, fik de først en højhælet Frokost paa 1ste Sal i Ny Vestergade. Der blev drukket tæt og spøget tykt. Naar de saa skulde til at gaa ned, grinede den store og sagde: „Lad os saa komme ned, saa I kan se, hvormeget jeg har hugget!" Og saa grinede man med. Hæ, hæ! Det var evig Sjov.

I disse 20 Aar har han aldrig vist sig for Offentligheden uden Maske. Sit eget „ærlige" Ansigt havde han kun paa tidligt om Morgenen, naar han var alene i Sparekassens Kontor og lavede falske Stempler og Ballancer.

Maskerne var iøvrigt uden stor Variation.

Hans Hovedmaske var Kulde og Ro. Den gjorde sig godt i Rigsdagen, naar han blev angrebet fra alle Sider, og i Audienstimerne, naar han blev hjemsøgt af Supplikanter. Tilsyneladende prellede alt af paa ham, og naar det skete, skulde det se ud, som Grunden var den, at han var hævet over alle Angreb.

Alberti som Taler i Folketinget under et stort Angreb mod ham. Gengivet efter en Tegning i „Politiken" af Axel Andreasen.

Man har spurgt, hvorledes Forbryderen kunde dupere Hoffet og hele Landets fine Partier.

Men intet er jo simplere.

Det hele var fra hans Side kun Komedie.

Jo frækkere Masken var, des mere Beundring vakte den. Og der var nok i Landet, som *vilde* duperes, som syntes, at vort hele offentlige Liv blev større, netop fordi vi havde en saadan Allerhelvedeskarl gaaende iblandt os.

Der mangler i Grunden blot et natligt Indbrud med Dirk og Fil i Nationalbankens Kæl-

dere, for at Billedet af denne Storforbryder kunde være komplet i Køkkentrapperomanstil.

Der er intet stort i, at alt lykkedes for denne Kæltring. Der var intet mærkeligt i, at hverken Kongen, Deuntzer, Hørup eller J. C. Christensen kunde se til Bunds i denne Karakter, som fra Naturens Haand var saa rigt udrustet til at skuffe. Alt var saa lige til! Man var den før-

Borgbjerg spiller op til Dødedansen — og Alberti sveder Angstens Sved. Politisk Karikatur, tegnet af Axel Thies.

ste Dag, da Meddelelsen om Bomben kom, tilbøjelig til at se paa de storslaaede Svindlerier med lidt af den Beundring, der altid næres for store Handlinger, selv om de skader og har villet ondt — men Forundringen er forlængst svundet ind til noget meget ringe.

Alt i denne Mands Liv havde jo sine Grunde. Alt hang sammen. Det hele er Køpenickaffæren i anden og forstørret Udgave og viser paany, hvor lidt der skal til for at rende rundt med det hele Samfund. Det er ikke saa meget Storhed som Frækhed, der fordres.

Personlig ekstravagerede Alberti kun lidet. Naturligvis nød han nogle gode Middage, men hans vanlige Levevis var spartansk. Han spiste blot uhyre meget. Hans hele „Fysik" krævede selvforstaaelig rigelig Foder. Kellnerne i Industricaféen, hvor han en lang Tid kom, inden han blev gift anden Gang, saa med Forfærdelse, hvor store Portioner Frokost, der forsvandt i ham. Men denne voldsomme fysiske Styrke gjorde ham det til Gengæld saa let at holde ud, hvor andre maatte have givet op.

Han gik tidligt i Seng; selv naar han havde Selskab, var det Praksis, at han trak sig tilbage og lod sin første Kone om Resten. Gæsterne saa nok lidt underligt til, at han forsvandt, men han kunde nu en Gang tillade sig, hvad andre ikke turde.

Til Gengæld stod han saa tidligt op, Vinter og Sommer, og sled i det som et Bæst paa Sparekassens Kontor med at lave falske Stempler, Depositumbeviser etc. Bortset fra, at han af Natur var en Morgenmand, var det ikke saa underligt, at han stod saa tidligt op. Ingen maatte jo se hans Falsknerier. Som alle Bedragere var han bundet og stavnsbundet. Han maatte paa Kontoret en Time, før Personalet kom, for at

Alberti og Borgbjerg i Brydekamp. Politisk Karikatur fra „Blæksprutten" af Axel Thies.

gennemgaa Posten og fjerne kompromitterende Breve. Tænk om hans Folk fik Opgørelserne fra Privatbanken at se. Og han turde heller ikke tage Ferie.

I Folketinget kom Alberti efterhaanden til at høre til de mest fremtrædende Talere — en Tid havde han Rekorden for lange Taler. Han kunde tale ustandseligt i to eller tre Timer uden at trættes. Ellers sad han paa sin Plads som et indisk Gudebillede, ret op og ned, uden en Bevægelse og uden at fortrække en Mine. Selv om Angrebene mod ham var nok saa voldsomme, syntes de at gaa sporløst over Hovedet paa ham. Men naar Taleren saa var færdig, rejste han

Den oppustede Blære var ved at briste. Politisk Karikatur.

sig, og han lignede da en Mand, der var fast bestemt paa at slaa sin Modstander til Jorden, til han laa død paa Valen. Der var over ham noget determineret og resolut, der sagde, at han ikke gav Pardon!

Korruptionen blev dog mere og mere aabenbar. Justitsministeriet blev en Kræmmerbutik, hvor Indehaveren ligefrem solgte Stillinger og Fordele og hensynsløst afskedigede de Mænd, der ikke vilde bøje Nakken for hans Diktatur.

Han var paa én Gang Justitsminister, Sparekassedirektør, Smørgrosserer, Teglværksejer, stor Grundspekulant og Bladudgiver. En saadan Sammenslutning af Hverv og Forretninger var aldrig set før. Han maatte da være en allerhelvedes Karl.

Han var større af Krop og Lemmer, end Folk ellers er, han spiste ikke, han aad, han sled, saa Dampen stod om ham. Hans Forretninger drejede sig ikke om Fedteskillinger, men om Millioner. Og saa var Hemmeligheden den, at han var en temmelig uduelig Forretningsmand, for hvem alt gik i Stykker, en Mand med fuldkommen Forvirring i sine Sager, der intet Øjeblik vidste, hvordan han egentlig sad i det. Den Dag, han meldte sig, angav han selv Antallet af stjaalne Millioner til 10, det var 16.

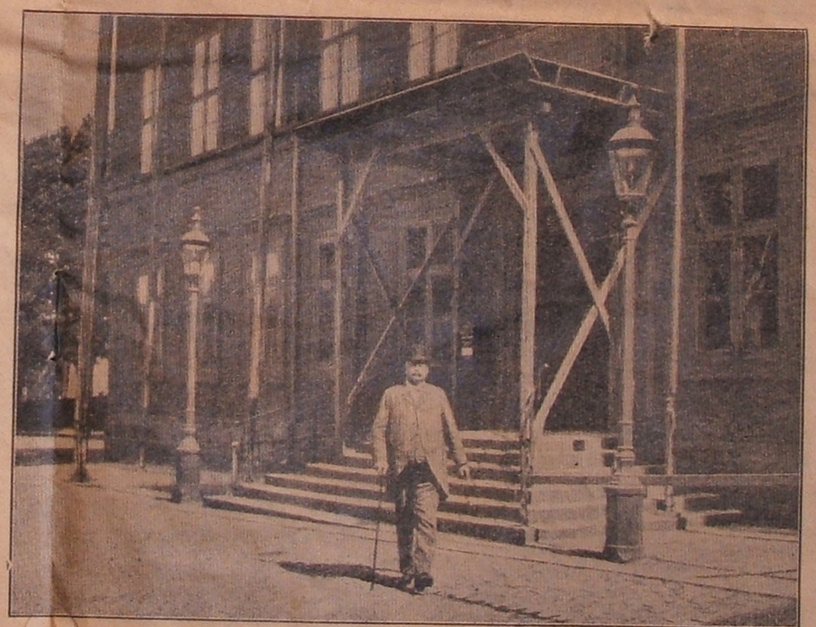

Alberti fotograferet, idet han forlader Ministerbygningen den Dag, da han højtideligt gik af som Minister og var bleven udnævnt til Gehejmekonferensraad.

Nu véd vi Besked; nu véd vi, at der ikke var den Løgn, han ikke har brugt for at sno sig fra sine Forbrydelser. Naar vi med vor senere Viden læser Rigsdagens Forhandlinger i 1907—08, næsten lammes vi over den Frækhed, hvormed Alberti løj baade Folketing og Landsting op i Øjnene, endog gik over i Angreb og slyngede sine Modstandere i Ansigtet, at de gjorde Rigsdagen til „en Slags Børs for al Slags Sladder og Rygter".

Som den Spillernatur, han var, søgte han sine Chancer i Børsspillet. Han spekulerede særlig i sydafrikanske Guldmine- og Diamantaktier. Senere gaar han over til den egentlige Terminsspekulation med Fornyelse af Engagementet hver 14. Dag. Og det løb op, ikke blot de direkte Tab, men ogsaa Omkostningerne. Han har til sine Tider betalt indtil 32 pCt. p. a. i Stempel og Omkostninger. Og til sidst løb de daglige Renter for al hans Gæld op til 2000 Kr.

Alberti var paa sin Maade en godlidende, ingen ondsindet Mand. Han var hurtig og praktisk, imødekommende, mildnende Menneskers Skæbne saa vidt rimeligt, hvor det laa i hans Haand. Men der var over hans Tale og Adfærd en Kynisme, der stødte; hans Fremtræden indgød ikke blot Mistillid, men Ubehag.

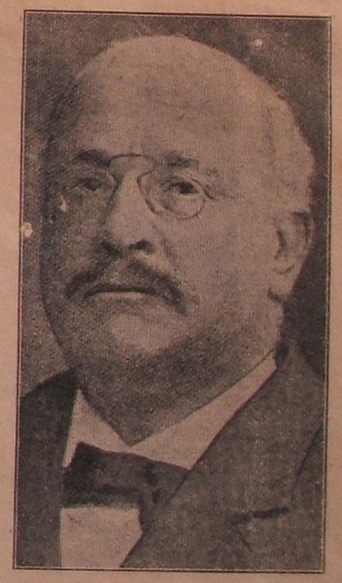

Alberti fotograferet to Maaneder senere til Politiets Forbryderalbum.

Jævnaldrende Studenterkammerater af ham betegnede ham som „amoralsk". Han sagde selv, han kendte ingen anden Moral end Straffelovens. Gamle Alberti nævnedes altid som en hæderlig Mand, men hans Sønner trak man paa Skulderen ad. Da Svovlsyre-Svindelen tvang den ene til at forsvinde, sagdes det, at Adler Alberti var medimpliceret. „Trudsholms-Affæren" var jo til det yderste kompromitterende, og i Alberti, svedte han, saa Vandet bogstavelig løb ned ad ham. Man kunde se den ene Sveddraabe efter den anden komme frem paa hans skaldede Isse, vokse og løsne sig. Alberti maatte uafbrudt bruge Lommetørklædet.

Men at Storsvindleren Alberti kunde holde sig oppe saa længe og endog sikre sig en politisk Sortie i Glansen af de højeste Udnævnelser var en Skandale. En Pengesvindler i Kon-

Det falske „Trykkeri".
Til sidst begik han Falsk. Han sad om Natten i Sparekassen og skrev en falsk Nummerfortegnelse over en Del Obligationer, der skulde bero i Privatbanken, og undertegnede dem med et Par af Direktørernes Navne. Fra en Æske, han havde købt i en Legetøjsforretning, sammensatte han Typer og stemplede Bankens Navn.

Dønnergaards-Affæren havde Albertis Forsvar ikke Præget af at have rent Mel i Posen.

Og saa blev der da løbet Storm mod denne Kolos. En Tid lang rystede han Angriberne af sig som Smaakravl — i alt Fald tog det sig saaledes ud for hans Beundrere. Man kan, naar man mindes hine Optrin, ikke noksom haabe, at Landet ikke oftere skal se et politisk Kraftmenneske, der ikke har rent Mel i Posen.

Den Nat, da Edv. Brandes og Grev Frijs i Landstinget rettede det afgørende Angreb paa gens Raad, en Tyveknægt som dansk Minister, dét var Forbrydelsens Toppunkt.

Alberti var allerede paa dette Tidspunkt en stærkt ormstukken Natur. Han havde gjort sig skyldig i kriminelle Handlinger, der i Tilfælde af Opdagelse vilde have indbragt ham flere Aars Strafarbejde.

Paa Baggrund af dette kan man nu bedre forstaa det ejendommelige Væsen, som Alberti lagde for Dagen. Snart bred gemytlig forstaaende og hjælpsom, snart brutalt afvisende. Han

vilde skaffe sig Venner og samtidig holde alle generende Angribere fra Livet. Her har man ogsaa Nøglen til hans forbavsende Processyge i de første Aar af hans politiske Optræden. Alberti vilde lamme Modstanderne, og han vilde kvæle den Modstander, som han ansaa for den farligste af alle: Københavnersmilet og den københavnske ironiske Latter. Derfor var han

„Jeg er kommet for at melde mig til Politiet!" Alberti svedte, saa Vandet stod i brede Strimer nedad hans Ansigt. Han var vistnok indvendig meget altereret, og det fremgik af et Par af hans Udtalelser, at han havde kæmpet en haard Kamp, inden han gik til Politiet. Dette Billede stod Dagen efter i „Politiken", som blev revet væk paa Gaderne. Det var tegnet af Axel Andreasen.

alle Dage en Hader af Revuerne og derfor begyndte han et Massesagsanlæg mod de Blade, der kritiserede ham. Det gik saavidt, at han anlagde Sag mod Dagbladet „København", da det bragte følgende ret uskyldige Replik i Anledning af Masse-Sagsanlæggene: „Tys, tys, hvad er det dog Barnet i Vuggen siger! — — A-A.!"

Men Alberti kendte ingen Pardon. Og lo man ad hans mærkelige Processyge eller forundreger. Derfor tog Alberti uden Omsvøb mod alle Henvendelser og hørte til at begynde med venlig og forstaaende paa Henvendelsen — men i samme Øjeblik det var gaaet op for ham, at den ikke rummede nogen Fare for ham, kunde han tage sit bryske, hovmodige Væsen paa: Audiensen var sluttet!

Det fortælles, at gamle Kong Christian den Niende, umiddelbart efter at han havde faaet

des derover, anfægtede dette ham ikke det ringeste. Alt prellede tilsyneladende af paa det Jernpanser, hvori dette besynderlige Menneskes Sjæl mentes at være skjult. Og saa var Forholdet det, baade dengang og senere i Albertis Ministertid, at han blot ventede paa den Dag, da der skulde møde en Mand og direkte op i hans aabne Øjne beskylde ham for at være en Bedra-

præsenteret det første Venstreministerium, m… sejlspræsident J. C. Christensen lod ganske vist først Alberti falde den 22. Juli 1908, og det skete med fuld Honnør — den fratrædende Justitsminister udnævntes til Gehejmekonferensraad. Der gik dog kun halvanden Maaned, før Alberti maatte melde sig til Politiet som Forbryder.

de sagt: „Ham med det italienske Navn kan jeg nu ikke lide!" Det er en Anekdote, der i hvert Fald bærer Sandsynlighedens Præg.

Man ved, at Alberti var en meget virksom Minister — ogsaa en Minister, der fik Bugt med adskillig urimelig Slendrian. Men han var selvraadig og hensynsløs, naar det drejede sig om Mennesker, han ikke frygtede. Der var adskillige af hans Forslag, der vakte voldsom Modstand — det gjaldt først og fremmest Prygleloven, og det gjaldt saa mange af hans administrative Beslutninger, bag hvilke man hurtigt sporede de private Hensyn. Selv om ogsaa Alberti, som Tilfældet er med de fleste Spillere, hyppigst har regnet med, at den store Chance en Dag vilde melde sig og bringe ham ud af alle Vanskeligheder, har han dog ogsaa forudset, at Afsløringen en Dag vilde komme og uundgaaeligt trække Straffen med sig. Han traf ogsaa ministerielle Beslutninger med denne Mulighed for Øje. Saaledes mildnede han Fængselsregulativet paa adskillige Omraader — noget, der senere kom ham selv til gode.

Hans Reform gik bl. a. ud paa, at Fangerne skulde tiltales høfligt og ikke med *du*, som før i Tiden, men *De*. Desuden fik de Ret til at føre Klager for Myndighederne.

Da Alberti blev indsat i Tugthuset, fandt han i sin Celle ophængt et trykt „Reglement for Fangerne", der var underskrevet med hans eget Navn.

Alberti var Genstand for kraftige Stormløb i Rigsdagen — for at nævne et Par af de mest fremtrædende Angribere: *Borgbjerg* og *Birck*. Det var vel nok i øvrigt de generende faktiske Oplysninger, som den sidste fremdrog, der blev af mest afgørende Betydning. Men det var vistnok meget faa, der anede, at den vilde komme under saa vældige Former, som Tilfældet blev.

Det var i Slutningen af 1907, at Angrebene paa Albertis Embedsførelse havde antaget en Kraft og Voldsomhed som ingen Sinde før. Da Debatten var ved at ebbe ud, rejste gamle *Herman Trier* sig og udtalte: „Justitsministerens Forbliven ved Magten vil virke demoraliserende i Befolkningen." Det var Ord, der bed — i Følge den Ro og Autoritet, hvormed de var fremsat. Selv Alberti, der ellers var ganske ufølsom, aabenbarede i dette Tilfælde, at han var ramt. Da Mødet var forbi, gik han i Selskab, og her gav han sin Forbitrelse Luft i Udbruddet: „Den forbandede Jødedreng!"

Det skete lidt over Middag ved 1½-Tiden den 8. September. Alberti havde hyret en Hestedroske og havde givet Kusken Ordre til at køre sig til Domhuset. Ved Ankomsten hertil spurgte Kusken ærbødigt, om han skulde vente paa Ekscellencen. Men Alberti trak sin Portemonnæ frem, betalte nedladende: „Nej, i Dag behøver De ikke at vente paa mig!" Det vilde unægtelig ogsaa være blevet en lang Ventetid.

Majestætisk og sikker som ellers skred Alberti op ad Domhustrappen, drejede til Højre ind i Opdagelsespolitiets Kontorer, hvor han naturligvis blev modtaget med al fornøden Respekt. Han begærede Chefen i Tale, og da Politiinspektør *Henrik Madsen* ikke var til Stede, blev han ført til Souschefen *N. P. Jacobsen*, der nu lever som fhv. Politiassistent. Efter at der var budt Alberti en Stol, tog han Ordet: „Jeg har en Anmeldelse at gøre. Vil De behage at skrive!" Alberti dikterede saa, akkurat paa samme Maade, som da han nogle Maaneder forinden fra Justitsministeriet havde udsendt sine bekendte Cirkulærer, med tilbagelænet Hoved, sikker og uanfægtet: „Forhenværende Justitsminister Alberti indfandt sig og anmeldte, at han havde gjort sig skyldig i Falsk og Bedrageri". Da Alberti var kommet saa vidt, gav det et Gib i Politimanden, der ellers dog havde været ude for adskilligt i sin Virksomhed. Men Alberti fortsatte klart og uanfægtet den første Beretning om sine Forbrydelser.

Den skæbnesvangre 8. September var der berammet et Ministermøde, hvor det Laan, Alberti havde faaet af Statskassen, skulde behandles, idet den nye Finansminister, Neergaard, begyndte at presse paa for at faa Pengene tilbage.

Ministermødet kom ikke til at beskæftige sig med Sagen.

Det maatte afbrydes ved 1½- Tiden, fordi Ministrene skulde være til Stede paa Toldboden ved en officiel Modtagelse af Kejserinde Dagmar. Hele Kongefamilien, deriblandt Kong Georg af Grækenland, var ankommet, og de fleste af Ministrene var ligeledes mødt. Lidt forinden Baaden med Kejserinden skulde lægge

til, ankom Justitsminister Svend Høgsbro, lidt forsinket og øjensynligt aldeles chokeret. Han gik straks hen til J. C. Christensen og fortalte ham stille, hvad Politiet faa Minutter forinden havde meddelt ham, at Alberti lige over Frokost havde meldt sig selv paa Domhuset i Hestemøllestræde som skyldig i Bedrageri og Falsk til et Beløb af 9 Mill. Kr.

J. C. Christensen har siden fortalt Kl. Berntsen, at det i det Øjeblik, han modtog denne Meddelelse, „sortnede for hans Øjne". Han fattede sig imidlertid, sagde intet til Kongen, men gik hen til Kong Georg, der — som Kl. Berntsen siger— „fra sit urolige Land var vant til Overraskelser", fortalte ham, hvad der var sket, og

Saaledes ser der ud i Fængslets Enecelle. Hvad han fik ud af sin Tyvegerning.

bad ham om, naar han saa Lejlighed derti[illegible] give Meddelelsen videre til Kongen.

Fyrstemodtagelsen forløb saaledes uden Disharmoni. Men, skriver Kl. Berntsen, „et opbevaret Fotografi, taget fuldkommen tilfældigt, viser den dybe Modsætning, der var mellem Ministrenes virkelige Sindstilstand og den Glæde, de maatte udtrykke over Kejserindens Besøg.

Det er dette Fotografi, vi bringer her.

De bedrøvede Ansigters Parade.

Fra den historiske Modtagelse af Enkekejserinde Dagmar 8. September 1908 paa Københavns Toldbod, ved hvilken Lejlighed Ministrene fik Underretning om Albertis Underslæb, der var sket samme Dag. Fra venstre til højre: Kong Georg af Grækenland i Samtale med J. C. Christensen om den sørgelige Nyhed, Prins Valdemar i Samtale med Indenrigsminister Berg, Trafikminister Jensen-Sønderup, Kultusminister Enevold Sørensen og Udenrigsminister Grev Raben-Levetzau.

Dommen blev afsagt den 17. December 1910. Den lød paa 8 Aars Tugthus, Maksimal-Straffen for de Forhold, som Alberti havde gjort sig skyldig i: Falsk, Bedrageri samt Overtrædelse af Sparekasseloven. Albertis Bedragerier, der alt i alt androg henved 16 Millioner Kroner, var iværksat over for Smøreksportforeningen og Bondestandens Sparekasse. Det var hans Spekulationer, navnlig i Guldmineaktier, der efterhaanden havde gjort ham til Storforbryder. For at dække Bedragerierne over for Sparekassen havde han ved Hjælp af et af de smaa Haandstempler, man kan faa i Legetøjsforretningerne, t falske Nummerfortegnelser over Obligationer, der skulde bero i Privatbanken, og han havde forsynet disse Fortegnelser med falske Navne paa Bankens Direktører.

Kort Tid efter at Dommen var afsagt, blev Alberti ført til Horsens Tugthus for at afsone Straffen. Efter at han i tre Maaneder havde opholdt sig i Enecelle i Tugthuset, saaledes som Tilfældet er med alle andre Fanger, førtes han til et Fælleslokale sammen med tyve andre Fanger og blev dèr beskæftiget med Strikning af Strømper. Da der var gaaet to Maaneder, overfaldtes Alberti en Dag af heftige Besvimelsesanfald, paafulgt af stærke Opkastninger og blev derefter overført til Sygehuset. Alberti var under sit Fængselsophold Genstand for voldsom Afmagring, der til at begynde med voldte Autoriteterne adskillige Bekymringer. Efter de første tre Maaneders Ophold i Tugthuset gik Vægten ned til 236 Pund, i Aaret 1912 var Kolossen sunket helt til 147 Pund. Professor *Fløystrup*, der undersøgte Fangen, erklærede imidlertid, at han ikke led af nogen Sygdom, men at Afmagringen skyldtes de stærkt forandrede Forhold, hvorunder han levede. Natten mellem 30. og 31. August overførtes Alberti paa Professorens Forslag til Vridsløselille, og her tilbragte han Resten af sin Straffetid paa Sygeafdelingen.

I Henhold til en kongelig Anordning, der angaar Tugthusfanger, der opfører sig upaaklageligt, blev Alberti betinget benaadet og løsladt fra Vridsløselille 1917.

Meget er skrevet, og mange Forklaringer er der baade dengang og siden søgt paa den mærkelige Kendsgerning, at en Mand, der gennem en Aarrække virkelig havde levet i en Atmosfære af Upopularitet, Mistanke og Kritik, og som var uden al Storliniethed i egen Fremtræden og Karakter — *dog* kunde oparbejde og befæste sin offentlige Position saa eftertrykkeligt og systematisk, at han til sidst tilsyneladende urørlig kunde drive sine forbryderiske Transaktioner fra selve Magtens Tinde. I meget af dette vil han for al Fremtid staa som en psykologisk Gaade. Men baade i hans Personlighed og i den Maade, paa hvilken han planlagde og gennemførte sine Kup, var der i hvert Fald adskilligt, som mere bragte *Hasardspillerens* end den professionelle Berigelses-Forbryders Type i Erindring. En Type, maaske ikke saa fjern fra den, der nu med ikke mindre Uhygge er traadt os i Møde i *Ivar-Kreugers* internationalt moderniserede spøgelsesagtigt blege Skikkelse.

Alberti skal have udtalt sin skarpe Misbilligelse af, at Kreuger havde skudt sig og ikke efterladt Oplysninger. „Jeg blev dog og forklarede det hele," sagde han.

Kreuger var ligesom Alberti ingen almindelig Svindler, men en højst ualmindelig.

Hvis man vil vide ordentlig Besked om Fænomenet Kreuger, bør man læse „Kvinderne i Kreugers Liv", som for 1 Kr. nu kan faas i alle Kiosker og Bladudsalg eller direkte fra Forlaget, Vesterbrogade 18, København V., portofrit mod Indsendelse af Beløbet i Frimærker.

Mange havde gættet paa, at den tidligere Justitsminister efter udstraaet Straf vilde forlade det Land, der havde været Vidne til hans Forbrydelser, for at søge sig et fredeligt Eksil et eller andet Sted ude i den store Verden. Der *var* faktisk Penge til hans Disposition, hvis han selv havde ønsket at ryste Danmarks Støv af sine Fødder. Men det gjorde Alberti ikke. Han vilde blive i København og dø i København. Her, hvor hele hans Livsdrama havde udspillet sig, skulde Tæppet ogsaa gaa ned for sidste Akt.

For de faa, der havde haft Forbindelse med ham under hans lange Fængselsophold, kom denne Beslutning ikke som en Overraskelse. Den var ganske aabenbart et Led i hele den Plan for Resten af sit Liv, som Alberti koldblodigt havde lagt hin Dag, da han lod Revolveren ligge ubenyttet i Skrivebordsskuffen og i Stedet gik op og meldte sig til Politiet som Storbedrager. Ganske højagtigt havde han regnet paa Fingrene: — Jeg er i Dag saa gammel, jeg vil faa saa og saa mange Aars Tugthus, jeg vil komme paa fri Fod igen, og efter al menneskelig Be-

Hans Endeligt.

Fælledvej 10 paa første Sal til Gaarden boede Alberti det sidste Aar. Han førte Regnskab for Gætjes Bageri og for Ejendommen og drev et lille Bilvaskeri i Baggaarden. Paa Vej herfra vilde han en Morgen tage sin sædvanlige Tur med Linie 7 ad Nørrebrogade ind til sin Søster i „Kvindelig Læseforening", men blev kørt ned af Sporvognen. Han døde paa Rigshospitalet 81 Aar gl.

regning have saa og saa mange Aar tilbage at leve i ...

I de sidste Aar saa vi ham kun som en underlig ranglet, ensom Mandsskikkelse i Hovedstadens Gader. En hvileløs Genganger. En moderne Ahasverus — der omsider naaede til Vejs Ende.

Den 8. Sept. 1908 stod denne mægtige Mand over for Døden i Skændsel eller et fortsat Liv med Straf og i Vanære. Han stod med Revolveren i sin Haand, men turde ikke benytte den. Han vilde leve, leve — trods alt. Han stod foran sit Pengeskab, hvori der fandtes en Enøre, ikke mere — og traf sin Beslutning; den forlængede hans Liv med omtrent 24 Aar, hvoraf de første otte blev tilbragt i Fængsel og Tugthus, de sidste 16 i Samfundets Underverden, en lyssky, foragtet Person, som man gik forbi med et Skuldertræk af Ligegyldighed og Væmmelse.

For enhver, der engang fulgte hans Stigen og hans Fald, er endnu en Menneskealder senere Genoplevelsen et Mareridt, en isnende Skygge, en sviende Skam. Med den officielle jordiske Retfærdighed havde han forlængst gjort Afregning. Men *Eftermælet* lod sig ikke slette ud. Han blev i Sandhed Manden, der ikke kunde stå for sin Skygge.

[illegible] Forbrydelse vakte i hine Dage for [illegible] en kolossal Opsigt hele Verden [illegible] det er vel ikke for meget sagt, at den Ska[illegible]n bragte over Danmarks Navn som en af Verdens største Kæltringer, følte[illegible]s af alle Danske som en sviende Smerte. Nu ser man maaske anderledes paa den Slags Sager! Hvor mange Storkæltringer har Verden ikke oplevet siden 1908! Hvad er Albertis stakkels 15 Millioner mod en Kreugers Milliarder!

Folk, der har oplevet Krigsaarenes og Efterkrigstid[illegible]s Oceaner af Svindel-Affærer af stadig mere kæmpemæssige Dimensioner, vil nu vanskeligt lade sig imponere af de „solle" 15 Millioner, der dengang fra Smøreksporforeningen og Bondestandens Sparekasse blev lodset over i de Albertiske Guldmine-Spekulationer. Men det var jo heller ikke saa meget *Beløbet* — skønt 15 Millioner dengang saa sandelig *var* mange Penge— der gav Publikum det store Chok. Det var det frygtelige Tillidsbrud fra Manden, der sad i Kongens Raad — selve Retfærdighedens øverste Vogter — det var den Plet, han derved satte paa *Landets* Ære og Danmarks gode Navn — *den* kunde der ikke ventes Tilgivelse for. Saa samvittighedsløs var Daaden, og saa voldsomt virkede den, at den af J. C. Christensen med fuldeste Føje kunde karakteriseres som et Dolkestik i Ryggen.

Han omgikkes i de senere Aar meget faa Mennesker og var blevet en meget stille og faamælt Mand. Hans Omgangskredse i Tiden efter Fængselsopholdet var meget indsnevret, og han dvælede kun yderst sjældent ved dette. Skete det, gav han Udtryk for en dyb og indre Betagelse over Sammenbruddet og Sorg over de mange, Malstrømmen hvirvlede med sig. Det gav sig bl. a. Udtryk i en Henvendelse til J. C. Christensen og Ole Hansen. Han ringede paa, og da J. C. Christensen kom ud og lukkede op, sagde han: *„Kan De tilgive mig?"*

„Jeg har tilgivet Dem," svarede J. C., *„men jeg vil ikke have noget med Dem at gøre."*

Saa gik Alberti igen, og J. C. lukkede sin Dør.

I de senere Aar var Alberti en fast Gæst ved Travløbene. Det var dog næppe Sporten som saadan, der interesserede ham, men den beskedne Spænding, der kunde opnaas ved Indskud paa en Daler paa Outsideren. Kun faa Mennesker kendte den graanede Olding, naar han stod nede ved Rækværket og nærsynet betragtede Hestenes Parade for derpaa at trisse op og gøre sit Indskud i Totalisatoren.

Fortidens Billede af den mægtige Mand var blegnet. Op i Sporvognen steg en gammel Mand, ganske tynd, med nervøse smaa Øjne, der saa ud til at være forlæste. Han sad og trillede Billetten mellem Fingrene med et fjernt Blik. Hans Tøj var krøllet og fattigt. Der var intet tilbage af Justitsministeren, Geheimekonferensraaden, Excellencen. Uberørt af sine Omgivelser, tankefuld, kørte han til sit Stoppested hver Morgen med Linie 7 fra Dronning Louises Bro til Chr. IX's Gade. Og altid var det med en Slags Undren, vi iagttog denne Mand, som vi alle vidste var en forhenværende Tugthusfange.

Han var et Billede paa Livets Forkrænkelighed, naar han duknakket og gammel gik gennem Gaderne. Der var blevet stille om ham, ingen havde mere Tanke for ham, senere Tiders vilde Spil slog jo han „Bedrift" ned til det usselige; men nu, da han er død, staar der alligevel endnu en Gang Gny om Navnet *Peter Adler Alberti*, — den store Mand, der var steget saa højt og faldet saa dybt.

Ekstra-Nr. om Lille Lindys Skæbne udsolgt. Næste Special-Nr: Greta Garbos Skæbne. Med mange Billeder.

Bladets Expedition: Forlaget, Vesterbrogade 18, 1. Sal. København V., Telefon: Central 9639.